

NIKOLÒ AMANITI

POSLEDNJA
NOVA GODINA

ELIANTO

Roman *"Poslednja Nova godina"* koji je kao samostalno delo objavljen 1998. godine izašao je po prvi put dve godine ranije u Amanitijevoj zbirci priča "Fango" i odmah po izlasku postao kulturni tekst "pulp" književnosti. Stoga se ne treba čuditi što je ovaj Amanitijev roman ne samo prenet na filmsko platno već se pojavio i u strip varijanti.

Ovo zanimljivo delo koje sam autor naziva "horor komedijom" poštuje jedinstvo vremena i mesta (Amaniti nam opisuje poslednjih nekoliko sati dočeka Nove godine u dve zgrade stambenog kompleksa "Ostrva" na periferiji Rima).

Pisac nas najpre upozna sa svim dešavanjima u dve zgrade, a potom vešto spaja sudbine najrazličitijih stanara i njihovih gostiju.

S primicanjem "najradosnijeg trenutka u godini" sudbine junaka se sve više ukrštaju a priča postaje sve dinamičnija i interesantnija.

Ovaj roman sigurno nećete ispustiti iz ruku pre nego što ga pročitate do kraja jer ćete goretiti od želje da otkrijete šta će Nova godina doneti stanarima i gostima stambenog kompleksa "Ostrva".

Naslov originala:

Niccolo Ammaniti, *L'ultimo capodanno*,
Mondadori, Milano, 1998.

NIKOLO AMANITI

POSLEDNJA NOVA GODINA

Preveo sa italijanskog Aleksandar Levi BEOGRAD
2003

Pošto je videla da je žurka u potpunosti uspela i da se gosti smeju i igraju, Šeri Rouz je pomislila:

„Kako to da se svi osim mene ludo zabavljaju?“ Šeri nije imala pojma da su u tom istom trenutku svi prisutni pomislili isto to.

Klajv Blati

Ako krenete ulicom Kasija i stignete do dvanaestog kilometra, tačnije do broja 1043, precijama će se ukazati stambeni kompleks „Ostrva“. Naći ćete se ispred dve moderne zgrade (Kapri i Ponca)1 koje predstavljaju pravi primer arhitekture osmišljene po meri čoveka, sa puno zelenila i pogledom na bujna rimska polja. Sa svojim olimpijskim bazenom, zemljanim teniskim terenom i prostranim parkingom, „Ostrva“ predstavljaju idealno rešenje za sve

one koji žele da žive u dodiru sa prirodom, ali pri tom nemaju nameru da se odreknu blagodeti modernog doba. U neposrednoj blizini ovog ekskluzivnog naselja nalazi se tržni centar sa samoposlugom, buticima, frizerskim salonom, perionicom itd. Uskoro će biti završena i izgradnja bioskopa i diskoteke.

Za život u ovom kompleksu opredeliće se svi oni koji žele da žive u oazi mira i vedrine, kao i zaposleni koji rade u gradu, budući da se do centra Rima kolima stiže za samo petnaest minuta...”

Iz prospekta stambenog kompleksa „Ostrva” (1972) 1 ostrva u Italiji, prim. prev.

Utorak, 31 decembar 199...

1. KRISTIJANO KARUČI – 19:00

Kristijano Karuči je imao tri mogućnosti da otalja tu prokletu noć.

Mogućnost broj jedan.

Da sa svojim društvom ode do doma omladine „Argonaut”. Te večeri na programu su bili novogodišnja mega-duvka i koncert grupe „Animal Death”. Ali ta grupa mu je išla na kurac. Jebeni vegetarijanski integralisti. Omiljena animacija bila im je da gađaju publiku sirovim, krvavim šniclama. Prošli put kada je bio na njihovom koncertu vratio se kući sav umrljan od krvi. A osim toga, svirali su nekakav odvratni provincijski rok iz Ankone.

Mogućnost broj dva.

Da zove Riblju Kost, da sednu u 126-icu i da odu da vide šta se dešava po gradu. Možda uspeju i da se uvale na neku žurku. U ponoć bi se sigurno zaglavili u opštem pičvajzu i nazdravili Novoj godini, okruženi morem napaljenih kretena nalegkih na sirene svojih kola.

Bože koji bedak!

Okrenuo se na drugu stranu kreveta. Sa komode je uzeo paklu kamela i zapalio pljugu.

Kamo sreće da su tu Esmeralda i Faola. Ali njih dve su otperjale u Teračinu. Nikom živom se nisu javile. Mora da je u pitanju neka šema. Da su tu, sigurno bi pao neki seks.

Kad god hi se Paola olešila od alkohola dozvolila bi Kristijanu da je kresne.

Ko jebe za novaka ribe će mu dati svaka.

Mogućnost broj tri.

Oterati sve u materinu. U lepu materinu. Ne mariti nizašta.
Kulirati. Biti Buda. Ostati u sobi. Zabarikadirati se u svom bunkeru.
Staviti neku ploču i praviti se da to nije nikakva a
specijalna noć, već najobičnija noć, ista kao i svaka druga.

Ova nije loša, pomisli u sebi.

Ali postoji i problem.

Njegova majka je još od pet ujutro u kuhinji spremala jebenu
novogodišnju večeru

Ko li ju je na to nagovorio? – zapitao se. Nije znao odgovor.

Organizovala je krkanjac za portira u Ponci. Marija činkvea i
njegovu

porodicu

(troje

dece+logorejična

žena+tašta

parkinsonka), baštovana Đovanija Trekazea i njegovu suprugu i
čuvara Paskvalea Čerkvetija koji će doći sa svojom
dvadesetčetvorogodišnjom sestrom Marijarozarijom (odron riba).

Falio je samu Stefano Rikardi koji te večeri bio na dežurstvu na
portirnici. Pozvala je sve zaposlene u kompleksu.

Ne, nije pozvala Salvatorea Trufarelija, koji se brinuo oko
održavanja zajedničkog bazena. S njim se posvađala.

Moja majka je neverovatna!... zapalila ih je sve i za 10vaka.

Gospoda Karuči bila je portirka u Ka priju.

Svi zajedno, razdragani. Zdudani u ćumezu u kome su živeli kao
miševi. Da se razbiju od klope. Da urnišu jetru od pržoljaka.

Kristijano se pridigao i z kreveta i počeo da se proteže. Zevnuo je i
pogledao se u ugledalo.

Lice mu je bilo živi užas. Oči crvene, kosa puna peruti.

Poslednje brijanje palo je pre dva dana. Isplazio je jezik. Ličio je na
tenisku čarapu. Pomislio je šta bi sve trebalo da uradi ako se odluči
da izađe iz sobe.

Da se umije, obrije. obuče i stoje najstrašnije da prođe kroz kuhinju
i pozdravi sve.

Herojski čin.

Ne... nema šanse.

Dakle, usvaja se opcija broj tri.

Zaključao je sobu. Počeo je da njuška vazduh poput lovačkog psa. U sobu se uvukao neki jak, težak miris.

Šta li to sprema! Prokelj? Pasulj?

Kakav je to jezivi smrad?

Nije ni čudo, moja majka se snabdeva na Veranu2.

Pustio je muziku. "Nirvana". Učinilo mu se da se poneo kao heroj, gotovo kao asketa. Uživao je u svom preziru prema svetu i zabavi po svaku cenu.

Možeš li to druškane. Budi jebeni budistički monah. To je prava stvar za tebe!

I ponovo zaroni u krevet.

2. TJERI MARŠAN – 19:30

Tjeri Marašan je najzad uspeo da pronađe parking za svoj kombi. Bilo je krajnje čudno videli tu kršinu od folksvagena, sa anarhističkim znakom na vratima, usred mercedesa 7000, saba 9000 i ostalih limuzina.

Proveo je dva sala u krkljancu na Kasiji rizikujući da mu rikne motor. Uspeo je da se probije, mic po mic, proklinjući Rimljane.

Ono Sto ga je posebno nerviralo bilo je to što su ti luđaci, nabijeni u svojim kolima, izgledali srećno i zadovoljno. Smejali su se. Trubili.

I sve to zbog Nove godine. Kakvo ludilo! Koji primitivci.

Između nogu držao je flašu volke Kasatski koja se proizvodi i puni u Ariči, seocetu kraj Rima. Šest hiljada lira flaša. Povukao je gutljaj i podrignuo. Potom je iz džepa izbledele teksas košulje izvadio nekakav izgužvani papirić. Odmotao ga je.

Diskoteka „Vukodlak”, ulica Kasija 1041. pisalo je na njemu.

Eno je tamo.

Baš ispred samog kombija. Velika diskoteka sa svet leći m natpisom. Ispred ulaza otegao se red lepo odevenog sveta.

Muškarci su svi od reda imali teget odela, poneki su čak nosili i smoking, dok su žene bile u dugim svečanim haljinama preko kojih su nosile nekakve jezive bunde. Na samom ulazu izbacivači u narandžastim jaknama.

2 Groblje u Rimu

Na pedesetak metara od diskoteke, iza benzinske pumpe Adip, ugledao je nekakvo zdanje sa kapijom.

Kolone kola non-stop su ulazile i izlazile odande.

Šta li je to?

Načkiljio je oči.

Na zidu je ugledao ogromnu mesinganu tablu na kojoj je pisalo „Stambeni kompleks Ostrva”. S love strane kapije nalazila se osvetljena portirnica, dok je s desne bila jelka ukrašena mnogobrojnim svetlećim kuglama. Kroz borovo granje i ogradu koja je opasavala kompleks uspeo je da vidi dve zgrade iz sedamdesetih godina. Krov od braon crepa. Satelitske antene.

Fasadna cigla. Terasa prepune biljaka promrzlih od zime.

Mansarde. Veliki osvetljeni prozori.

Šik mesto.

Tjeri otvori vrata i izađe iz kombija.

Bilo je strašno hladno. Duvao je vetar od koga su otpadale uši.

Veliki tamni oblaci prekrili su nebo.

Pucjava. Mini eksplozije. Meze pred glavno jelo u ponoć.

Ah da, pucjava. Naravno za Novu godinu se i puca...

Tjeri je zapalio žitan bez filtera a onda otvorio vrata svog kombija. Izvadio je Režin. Svoju keltsku harfu. Bila je uvijena u debelu teget čoju. Uzeo je u naručje, nogom zatvorio vrata i krenuo ka ulazu u „Vukodlak”. Prošao je pored vijugavog reda ljudi koji su nepomično čekali ispred lokala.

Od one jevtine hemije koju je sasuo u sebe počeo je da ga peče želudac, dok su mu noge omlitavile kao da su pipci hobotnice.

Jebo te, već sam pijan, sjajno je postavio dijagnozu samom sebi.

Dvojica izbacivača koji su kontrolisali pozivnice videli su ga kako dolazi. Teturao se tamo-amo. U rukama je stiskao nekavu uzanu stvarčicu.

Ko li je taj čudak?

žutih i masnih brkova i buljavih očiju nalik na kuvanog barbu na. A tek ta kosa... plava, duga, prljava.

Da nije možda neki matori viking? Ili neki nemački hipos koga je pregazilo vreme?

„Kud si krenuo?”, procedi besno bizgov niskog čela. Imao je jaknu od kamilje dlake koja mu je bila za broj manja. Ispod nje virila je kragna štraftaste košulje koja je stezala njegov svinjski vrat.

„Ko? Je l ja?”

„Jok, moj deda.”

„Ja sviram večeras.”

„A šta to nosiš?”

„Režin. Svoju harfu,”

Tjeri je odlučnim korakom krenuo ka vratima, ne mareći za izbacivače. Režin je bila teška kao tuč. Ali jedna ručerda prepreči mu put.

Gosti sa plaćenim ulaznicama gledali su ga belo.

„čekaj malo. Samo trenutak... Kud si krenuo?! Ni makac!

Bizgov je pozvao nekog interfonom i počeo da razgovara.

Razgovor je kratko trajao.

„U redu. Možeš da uđes. Ali nikako tako. Ma imaš li ti ogledalo!? Ovi ljudi plaćaju. Nema šanse da uđeš takav!”, jetko je rekao mladić, odmahujući glavom.

Tjeri je postajao sve nervozniji.

„Takav?”

„Tako obučen.”

Tjeri spusti harfu na zemlju i poče da proverava svoju odeću.

Nosio je svoju staru jaknu od jelenske kože sa resama. Ne bi je skinuo nizašta na svetu. Ispod nje nezaobilazna teksas košulja.

Farmerke sa par fleka od ulja. Menjač mu se slomio na autoputu.

Kaiš sa šnalom u obliku bizonske glave. Kaubojke.

Dakle sve regularno.

Podigao je ruke uvis i upitao:

„Pa dobro prijatelju! Šta to nije uredu?”

3. ĐULIJA ĐOVANINI – 19:32

Đulija Đovanini je živela u stanu na drugom spratu Ponce, upravo preko puta Kristijana Karučija.

Taj stan kupila je pre šest meseci od novca koji joj je u nasledstvo ostavio otac. S obzirom da je bila veoma energična, preuredila ga je bez ičije pomoći. Zidove je okrečila u jarkoružičasto, napravila gipsane ukrase, promenila ragastove i kupila šarene zavese Lora Ešli.

živela je sama, premda je od nedavno tu boravio i Enco Di Điolamo. njen novi dečko. Pre nedelju dana dala mu je ključeve od stana a on je istog časa preneo sve svoje stvari.

„Baš sam se zajebala!”, prokomentarisala je Đulija za samu sebe, dok je ulazila u prazan stan sa kesama iz samoposluge u ruci.

Enco je napravio svinjac i mrtav ladan negde zapalio.

Na stočiću ispred televizora stajala je gomila prljavih tanjira i prazna limenka od piva. Po podu mrvica na sve strane.

Boli te uvo, ionako će Ručana sve da počisti.

„Daš mu prst a on odmah zgrabi celu ruku. Svi su oni isti”, nastavila je da uzdiše.

Ustvari nije bila ljuta.

Mora se priznati da joj je prijalo što joj je u život ušao muškarac koji će pomalo poremetiti njenu bolesnu maniju da sve bude cakum pakum.

Na brzinu je sve sredila.

Već je neviđeno kasnila u odnosu na raspored koji je imala.

Imala je još gomilu stvari da obavi. Gosti će stići u devet.

Za nepuna dva sata.

Zadržala se kod frizerke i u prodavnici veša. Pljunula je silnu lovu na crvene podvezice, gaćice i brushalter.

Ušla je u kuhinju i gurnula teleće pečenje u rernu. Sve ostalo pripremila je ranije i poredala na kuhinjski sto. Otvorila je frižider i uzela flašu proška. Potom je sebi napunila čašu i otišla u kupatilo.

Morala je da se okupa, presvuče i našminka.

Odvrnula je česmu na kadi i skinula se.

Đulija je bila vitka, ali su joj sifoni bili poveliki. Uprkos pozamašnoj težini, sise su joj stajale uspravno i prkosile zakonu gravitacije. Imala je duge noge i jedru, zategnutu guzu.

Pogledala se u ogledalo.

Ličila je na devojkicu sa „Plejbojove” duplerice. Gola, lažna riđokosa sa loknicama i čašom vina u ruci.

Nije mogla da odoli.

Morala je po svaku cenu da proba stvarčico koje je kupila.

Otrčala je u sobu i izvadila veš i z kese.

Na stočiću pored kreveta nalazila se telefonska sekretarica.

Svetio na njoj je treptalo, što je bio znak da je neko zvao.

Pritisnula je taster za preslušavanje poruka i ponovo otišla u kupatilo. Dok je oblačila podvezice, slušala je prvo poruku.

Bila je to mamicina poruka iz Ovindolija.

„Srećna Nova! Srećna Nova godina! Mamino zlato! Sve najbolje. Nadam se da će sledeća godina da ti bude uspešna. Bolja od

prethodne. želim ti puno para. sreće. Ljubavi. Da, naročito ljubavi za moju jedinu obožavanu ćerkicu. Pidence mamino, ljubi te tvoja majka!”

Nije mogla da podnese taj ton.

Matora žena sa glasom devojčice.

Bolja od prethodne.

Ali nije baš mogla da se požali na proteklu godinu. Pronašla je čoveka koji joj se dopada (moglo bi se reći da ga voli), stan u luksuznom stambenom kompleksu i stalan posao sekretarice u super firmi u centru grada.

Šta bi još mogla da poželi?

Ništa.

Obula je cipele sa visokim štiklama.

Riba i po.

Druga poruka bila je Klemova.

„Ćao Đulija ovde Klemo. Samo da ti kažem da Fjorenca ne može da dođe... Boli je glava. Puno se izvinjava. Nadam se da se ne ljutiš.

Pričam ti priču. Opet su se posvađali.

Obukla je svoj novi brus. Sise su joj bile živi blam. Kao topovska đulad.

Treća poruka bila je Deborina.

„Ćao Đulija, Debi. U strašnoj sam frici. Šta ćeš ti da obuč...”

„Halo!? Halo Debi, ovde Enco”

„Enco!?”

Enco je podigao slušalicu ali je zaboravio da isključi sekretaricu, pa je ceo razgovor ostao zabeležen na kaseti. „Da. Ja sam. Đulija nije kod kuće. Šta ti radiš?” „Ništa... Koji kič! Baš mi nije do večere kod Đulije. Uf! Jedva ću da izdržim večeras. Novu godinu treba proslaviti u nekoj muslimanskoj zemlji! Tamo su svi već u deset u krevetu.

Vidi vidi! Baš je slatka, pomislila je Đulija dok je sipala penu za kupanje u kadu, ma vidi molim te tu kravetinu. A otkud samo tolika prisnost sa Encom?

„Je l' baš moram da dođem?”

„Naravno. Znaš i sama da i meni nije do slavlja... ali kad se mora, mora se.”

Đulija se vratila u spavaću sobu i sela na krevet.

„U redu, onda ću da dođem. Ali molim te da sedneš pored mene. žrtvovaću se samo zbog tebe Pimpiću. A sad svrati do mene. moraš da me malo pomaziš kako bih izdržala celo veče...

Strašno mi nedostaješ!”

Jebo te!

„I ti meni. Puno puno.”

Jebo te.

Đulija oseti kako joj se grči želudac. Razjapila je usta pokušavajući da udahne vazduh ali kroz dušnik nije moglo da prođe ama baš ništa.

„OK... Ali ne mogu dugo da ostanem. Đulija će brzo da se vrati. Obećao sam da ću da joj pomognem.”

„OK. čekam te.”

Kraj razgovora.

Đuliji je sve počelo da se vrti, soba, krevet, luster. Hladan znoj počeo je da joj curi ispod miške, dok joj je lice gorelo od vrućine.

Na iskap je popila preostali prošek.

Nisi dobro čula. Smiri se. Lepo preslušaj poruku i videćeš da si pogrešno čula. Bila je to halucinacija. Najobičnija zvučna halucinacija. Pa da, nisi dobro čula...

Preslušala je poruku tri puta.

Konačno je ukapirala da je sve to tačno. Da nije reč o šali.

Daje ia kurveštija njenog dečka nazivala Pimpićem, a da je njemu Debora puno, puno nedostajala.

Bol se u međuvremenu iz dušnika proširio do grla. Đulija je opružena na krevetu krkljala:

„Mili Bože. Mili Bože kako mi je muka... Osećam se grozno.

Jezivo.”

Nepomično je ležala polugola na krevetu.

Zatim je pokušala da zaplače.

Ništa. Ni suzu da pust;

Oči su joj bile suve kao pustinjske stene. Pa ipak nešto je u njoj vrilo. Spremala se oluja. Nije to bio bol i luga zato što ju je prevario Enco, kome je dala ključeve od kuće i Debora njena najbolja prijateljica, drugarica još od gimnazijskih dana. Ne, u dubini duše, kroz taj kovitlac oprečnih osećanja, klijalalo je nešto drugo, nešto

opako i oporo. U jednom trenutku izbilo je na površinu i nateralo Đuliju da počne da se smeje i cereka poput hijene.

Srdžba. Bes. Mržnja. Prezir.

Eto to je klijalalo u njoj.

Prema toj profuknjači koja drugima skida frajere i lom pokvarenom jebivetru.

Jaooo. Ima da mi platite. Tako mi svega na svetu platićete mi", prasnula je pošto se konačno uspravila na krevetu. Izvadila je kasetu iz telefonske sekretarice i podigla u vazduh. Stezala ju je

sa obe ruke kao da drži Sveti Gral. Zatim je poljubila, ubacila u fioku noćnog stočića, zaključala i stavila ključ u brushalter.

Otišla je do dnevne sobe i ščepala dva srebrna rama za slike.

U jednom se nalazila fotografija Enca sa upecanom kernjom u ruci, a u drugom slika Debore u ski opremi na stazama Madone di Kampiljo. Tresnula ih je o pod. Slomila je staklo i ram u paramparčad, skačući po njima. Uzela je flašu s alkoholom, sve lepo polila a zatim zapalila. Istog trenutka liznuo je plavičasti plamen, pa je Đulija shvatila da je bolje da odmah ugasi vatru da ne bi upropastila parket i zapalila stan.

Raskrečila je noge i išorala se na plamen.

4. MIKELE TRODINI – 19:48

„Deda! Deda! Dođi da vidiš!”, rekao je Mikele Trodini dok je zajedno sa svojim dedom Anselmom Praskom pokušavao da skemba svoj pirotehnički arsenal u mamine saksije sa cvećemi.

Obojica su bili na kuhinjskoj terasi. živeli su na trećem spratu Kaprija.

„Šta je bilo Mikele?”

„Tamo je... tamo je neka žena. Ona je gola i...”

„I?”

„I... Upravo piški u dnevnoj sobi ”

Starac je sedeo na plastičnoj stolici.

Bio je u prilično dobroj formi za svoje godine, ali mu je vid načisto popustio otkada su mu operisali levo oko.

„Gde je?”

„Baš preko puta nas. U Ponci. Da li je vidiš?” Deda počeo da čkilji i da izdužuje vrat poput matore kratkovide kornjače.

„Šta kažeš, jel potpuno gola?”

„Ne, ima brushalter...”

„Kako izgleda? Je li lepa?”

„Prelepa deko.”

Iako je imao samo jedanaest godina Mikele je znao kako izgleda lepo žensko telo, a telo pišačice preko puta bilo je jedno od najlepših koje je ikada video. čak je i rođaka Anđela bila za klasu ispod nje.

„Trkni do moje sobe. Požuri sinko. Donesi mi dogled. Hoću i ja da je vidim.”

Mikele je ustao i otrčao u starčevu sobu. Znao je da se dedi strašno dopadaju gole žene. Svake večeri bi zaspao gledajući

„Colpo Grosso”. Na svojoj fotelji, otvorenih usta, sa daljinskim u ruci.

Njegov deda bio je alpinac i u svom sobičku još uvek držao zastavice i crno-bele fotografije svog puka. Otvorio je orman i pored opeglanih košulja koje su mirisale na lavandu, pronašao stari dogled. Uzeo gaje. Hitro je projurio kroz dnevnu sobu.

Njegova mama i sestra Marcija su postavljale sto. Stolnjak za svečane prilike i srebrni escajg.

„Mikele, mogao bi malo da nam pomogneš.”

Mamin glas gaje sasekao pred vratima kuhinjske terase.

„Evo sad ću, samo da...”

„I kaži dedi da uđe. Ima da nazebe ako još malo ostane napolju. Šta će ti taj dogled?”

Mikele je na trenutak razmišljao.

Da li da kaže istinu mami?

„Gledamo vatromet.”

Izašao je na terasu. žena je još uvek bila tamo. Dodao je dogled dedi. Anselmo je istog trenutka pogledao kroz njega.

„Mikelino. Mikelino. Kakvo čeljade. Kakvo čeljade”, rekao je deda zadovoljno.

Da, to su muška posla.

5. RIBU A KOST – 19:50

Masimo Ruso zvani Riblja Kost vozio se, na svom crvenom moriniju 350 kubika, mostom koji je vodio ka bulevaru Franča.

Vozio se, kakva krupna reč. Bolje rečeno milio.

Milio je potpuno opušten u razdraganom prazničnom krkljancu.

Bio je raspoložen za velike misli.

Moram da naĐeni oslonac, razmišljao je u sebi. Čvrst, solidan oslonac koji će mi pomoći da promenim svoj život. Počinje nova godina i red je da i ja postanem novi čovek. Kurtalisaću se starih navika i prestaću da češkam jaja. Uozbiljiću se.

Koliko dugo nisam položio neki ispit, zapitao se.

Bilo je to jedno od onih pitanja koje je obično izbegavao da postavi samom sebi. Ali to je bio specijalan dan. Poslednji dan u godini. Dan koji je bio mnogo bolji za preispitivanje sopstvenog života, nego za provod.

Poduže. A koliko dugo? Osam, devet meseci. Ali sada je tome došao kraj. Nema frke. U februaru ću da dam ispit iz i talijanske književnosti. U aprilu ispit iz suvremene istorije, a u junu neki od izbornih predmeta... Ima da okrenem list. Boga mi, potpuno ću da okrenem list. Ako krenem tim tempom, lako je moguće da ću za par godina da diplomiram.

Da, od sutra, od prvog januara, počinje novi život Ujutro tuširanje. Soba cakum-pakum. Telefoniranje ukinuto.

.Nema buljenja u televizor. Zajebancija. Džokavaca. Zbogom sendviči u baru i izleti na motoru sa Kristijanom u Areco. Samo biflanje. Tri sata prepodne i tri popodne.

Ni minut manje.

Prava pravcata reforma.

A kad malo bolje promislim stvarno se loše osećam ako ne mrdnem dupetom ceo dan, moram nečim da se bavim, inače neću moći da cenim ni lepe stvari u životu, ponavljao je samom sebi u nastupu iskrenosti i preispitivanja života. Bio je više nego prijatno iznenađen vlastitim mislima.

No, u tom trenutku rodila mu se potpuno opravdana sumnja.

Ma jel' ja ovako razmišljam samo zato što sam sa svojim bratom Andreom izdavao džoint vutre veličine tulumbe? Hoću li kada proĐe njegovo dejstvo biti opet onaj isti stari Riblja Kost?

Trom, lenj i uvek spreman samo za duvku.

Nije ni primetio, obuzet ovim uzvišenim mislima, da mu se stari plavi autobus, napuljske registracije, prikovao tik uz bok.

Kroz prozor su se vijorile zastavice spotrskog kluba Nola.

U autobusu se nalazila grupa razularenih navijača. Zviždali su.

Drali se. Pravili neviđenu buku.

Autobus je počeo da ga potiskuje ka zaštitnoj ogradi.

Riblja Kost se malo pemerio i počeo da trubi.

Ma vidi molim te ove morone! Mrdnite se malo!

Nije mogao da ih pretekne jer nije bilo dovoljno prostora između autobusa i banki ne pa je bio primoran da naglo zakoči, kako ne bi lupio u ogradu.

Ponovo je dao gas prateći autobus koji je u međuvremenu prešao u traku za preticanje.

Počeo je da ga pretiče. Došao je do vozačke kabine. S obzirom da nije spadao među one koji će olako da pređu preko svega, Riblja Kost počeo da viče:

„Seljačine! Vratite se na jug kad ne znate da vozite!”

Zapitao se da li su ga čuli. Možda su njegove reči završile u vetru? Zbog toga je, čisto da bi stvar bila potpuno jasna, pružio ruku i pokazao im srednji prst

Odluke i postupci su mu bili krajnje usporeni jer je trava koju je popužio bila jaka kao grom

Vozačev prozor počeo je da se spušta.

Čuli su. Čuli su, pederčine.

Riblja Kosi je bio spreman za verbalni okršaj. Očekivao je da će vozač da ga časti svim i svačim, odnosno da mu se najebe majke. Međutim, umesto toga video je kako neka seljačka ručerda izvire kroz prozor i baca nešto ka njemu.

Da nije možda upaljena cigareta?

Opušak je završio na sedištu, baš između njegovih nogu.

Kakva preciznost!

Pokušao je da savije glavu da bi video gde je pljuga završila.

ali mu je zasmetala kaciga. Sloga je počeo naslepo da traži rukama ali nije mogao da je napipa sa rukavicama.

A onda se začula eksplozija.

Veoma snažna.

U grlu mu se steglo. Na trenutak je izgubio kontrolu nad motorom koji je počeo da ševrda levo-desno. Umalo nije udario u neka kola. Stegao je zube i uspeo, psujući kao kočijaš. da ga ispravi.

GaĐali su me petardom. Ti govnnari su me gaĐali petardom. Ne mogu da verujem!

U međuvremenu autobus je odmaglio. Riblja Kost stisnu gas.

Dvocilindrični motor njegovog morinija stade besno da zavija.

Započeo je neviđeni slalom između kola koja su ga razdvajala od autobusa. Vozio je kao lud i najzad ponovo uspeo da se približi kabini vozača autobusa.

„Izađi! Izađi ako smeš! Izađi!”, prodrao se iz sveg glasa na tog majmuna koji je vozio.

Nije mogao da ga vidi jer je staklo bilo prljavo.

Legao je na sirenu.

„Izađi! Izađi, gnjido jedna!”

Bednici u autobusu su i dalje zviždali i mahali zastavicama ne pokazujući ni mrvicu interesovanja za njega.

Izveli su svoj jebeni štos i...

Ali Riblja Kost je bio tvrda tikva, nije mogao da dopusti da se priča tek lako završi. Približio se autobusu i počeo nogom da šutira vrata, ne prestajući sa bujicom pogrđnih reči:

„Izađi! Izađi ako smeš! Izađi kurvin sine!” Krontija iznenada skrenu udesno i počeo da koči.

Vidiš kako pominjanje majke uvek pali, reče zadovoljno samom sebi.

Autobus se parkirao kraj trotoara. Riblja Kost se zaustavio dvadesetak metara iza njega. Skinuo je kacigu i sišao sa motora.

Počeo je da čkilji kako bi mu pogled izgledao preteći. Hteo je da izgleda kao inspektor Kalahan.

Riblja Kost je dobio ovaj nadimak zahvaljujući svom mršavom i šiljastom telu. Prava saraga. Uzan strukić, izbačena rebra. Štule mesto nogu. Stopalo 46. Visok gotovo dva metra. Mala glava i umesto nosa neverovatno tukanov kljun.

Autobus je i dalje stajao kraj trotoara. Zastave se više nisu vijorile. Smotali su ih. Navijači su iznenada potpuno začutili.

Jedino je crni dim kuljao kroz zardali auspuh.

Niko nije izlazio.

Riblja Kosi je skinuo rukavice.

Gomila kola prozujala je kraj njega.

Nisu mi potrebne ni rukavice da ga naučim pameti.

Odlučio je da tom smradu koji je vozio autobus da dodatni motiv da izađe.

„Znaš li kako si se ti rodio? Majku su ti jebali svi igrači usrane Nole. Kopile jedno! Izađi! Izađi ako smeš! Izađi!”

Dečko je stvarno imao muda.

Vrata autobusa su polako počela da se otvaraju. Scena je podsećala na američke filmove. Samo što se iza autobusa nije videla pustinja Arizone, starica i benzinska pumpa koju neštedimice prži sunce, već četvrt Fleming sa zdudanim kućama obasjanim žutom svetlošću bandera i ponekom jadnom bengalskom vatrom.

„Izađi! Izađi ako smeš... Iz...”

Ribljoj Kostu je zastao dah. Govno mu se smrznuto u dupetu.

Iz autobusa nije izašao čovek već trokrilni orman. Džin. Zver.

Bio je tako krupan da se od njegovih ramena nije videla ni ulica, ni nadvožnjak iznad Olimpike, ni bilo šta drugo.

Ko si sad pa ti? Rambo?

Riblja Kost je na trenutak zadivljeno posmatrao tu masu mišića, remek delo testosterona, sa šakama koje su podsećale na pekarske lopate i glupavim svinjskim očima koje su zurile u njega pune mržnje. No u trenutku mu se u glavi odvio film šta bi te ručerde mogle da naprave od njegovog krhkog telašca. te stade istovremeno da vrišti, cmizdri i zapomaže:

„Vozi! Samo ti vozi! Vozi!”

Akrobatskim skokom zajahao je svog morinija. Zabio je nogu na polugu menjača, dao gas i klisnuo vozeći na jednom točku.

6. FILOMENA BELPEDIO 19:53

Filomena Belpedio je zaključila da joj život nije dao gotovo ništa.

Da joj nije dao porodicu na koju može da računa? Nije.

Sama sam kao ker. Moj muž živi u drugom gradu. Sa drugom ženom. Deset godina mladom od mene. Moj sin se odselio. živi u Los AnĐelesu. Hteo je da postane režiser. Radi kao kelner u nekoj italijanskoj piceriji.

Da joj nije dao posao od koga može da živi? Nije.

Na poslednji posao, prodavačice polisa životnog osiguranja, gotovo sam i zaboravila. A s obzirom da nisam nizašta nadarena, sigurna sam da neću pronaći drugi. A osim toga smočilo mi se da se potucam po biroima i kukumavčim da mi nadu bilo šta.

Da joj nije dao lepotu? Nije.

Mu tora sam i ružna kao lopov. Kosa kao slama. Usne gotovo nevidljive. Koža žućkasta i masna. Da barem izgledam pristojno mogla bih da se kurvam po ulicama. Barem bih zaradila za život.

Ne bi mi to bilo problem. Nisam lažna puritanka.

Pa šta joj je život onda dao? Ništa. Apsolutno ništa.

Ne, to nije istina. Imam ovaj stan.

Sve što joj je u životu ostalo bio je taj stan. Stan koji više nije mogla da plaća. Stan u luksuznom stambenom kompleksu

„Ostrva” Najmirnijem i najvedrijem stambenom naselju na celoj Kasiji.

Pogledala je kroz prozor.

U pravcu osvetljenih prozora Kaprija. Kakvi srećnici!

Porodice, ljudi koji su verovali u budućnost. Svi tako spokojni.

Svi obuzeti slavljem i klopom. Spremni da u ponoć otvore šampanjac i proslave dolazak Nove godine. Da nazdrave budućim uspesima.

Na jednoj terasi videla je starca i dete kako dogledom posmatraju vatromet.

Ta idilična porodična slika potpuno ju je bacila u očaj.

A ti draga moja, šta ti imaš da slaviš. Šta očekuješ od nove godine?

Pa... Možda... Mogla bih... Dosta! Nemoj ni da pokušavaš.

Ništa. Ama baš ništa. Ti si se već dovoljno najela govana, štaviše preterala si, cele godine si se kljukala govnama. Sad si sita. Stoga ne lupetaj.

Nije bila čak ni tužna. Samo je racionalno razmatrala stvari.

Da zaključimo.

Džaba ti analiza.

U ponoć će se završiti godina. A potom će otpočeti nova, garantovano lobija od prethodne, a Filomeni se smučilo i da se nada, a kamoli da strahuje.

Umorno se pridigla sa kauča i odvukla u kuhinju kao prebijen pas.

Otvorila je vrata ispod sudopere i izvadila nekakvu plastičnu kesu. Iz frižidera je izvukla flašu koka-kole lajt, uzela praznu čašu i vratila se u dnevnu sobu. Sve to stavila je na stočić ispred kauča.

Ščepala je kristalnu činiju u kojoj je držala stare medene bombone i istresla ih u kantu. Sela je. Uzela je daljinski i udahnula život

televizoru.

Na ekranu su bili Mara Venije, Drupi, Alba Parijetti i Fabricio Frici koji su vodili „Novodogodšnju mega noć.”

„Šta očekuješ od nove godine Drupi?”, pitala je Mara.

Pa... Voleo bih da svi budemo opušteniji i mirniji. Da živimo bez jurnjave, da ne letimo ko muve bez glave. Maro, moram da ti kažem da je ove godine moj rođak umro od stresa...” rekao je Drupi.

Filomena je počela da vadi kutije sa lekovima iz kese.

Apaurin.

Bensedin.

Leksilijum.

Demetrin.

Valijum.

Bromazepam.

Otvarala ih je, vadila tablete i ubacivala u činiju.

Kao da čisti grašak.

Napunila je činiju do pola. Potom je pojačala ton na televizoru, sipala malo koka-kole i podigla noge na stočić. Stavila je činiju među noge i počela da tamani tablete kao da jede kokice.

7. ADVOKAT RINALDI – 20:00

Advokat Atilio Rinaldi onanisao je ispred upaljenog televizora, zavaljen na kožnom kauču svoje kancelarije.

Predsednik Republike upravo je počeo svoj novogodišnji govor.

Njegovo onanisanje bilo je preventivna mera koju je praktikovao pre susreta sa Dudlinom.

Ta devojka ga je neverovatno palila. Poslednji put kada su se sreli svršio je odmah. Dok si rekao keks. To ga je ne samo deprimiralo, već se i užasno izblamirao.

Bolje da se ja olakšam!

Pred njima je bila celovečernja zabava, te nije hteo odmah da ispali svu municiju. Dobro se organizovao za novogodišnji doček.

Mesecima je planirao tu vatrenu noć. A sada je ona konačno stigla.

Kupio joj je ostrige i Šampanjac. Isključio je telefone i faks.

Spustio sve roletne. Pogasio svetla.

U jebenom stambenom kompleksu „Ostrva” omiljena zabava stanara bilo je špijuniranje komšija. Prokleti voajeri.

Dok je u tom položaju, zabačene glave, spuštenih pantalona i otvorenih usta, obrađivao alatku i slušao predsednikov govor, iznenada mu zazvoni mobilni telefon u sakou.

„Ufff! Ko li je pa sad?“, uzdahnuo je i prekinuo čin samozadovoljavanja.

Ma neću ni da odgovorim!

A šta ako ga zove Dudlina jer ne može da pronađe adresu?

Odgovorio je.

„Halo!?“

„Halo Atilio!“

U tri lepe, moja žena...

Sav silni trud uložen na obradu, u trenutku je propao. Od nabrekle alatke u ruci nije ostalo ama baš ništa.

„Ćao ljubavi?! Kako si?“

„Onako... A vi?“

„Sve je OK. Paolo danas nije hteo da se skija. Ostao je kod kuće. Rekao je da neće da se skija bez svog tate. Andrea pak kuka za novim vezovima, znaš one...“

„Jel ima snega?“

„Koliko voliš. Samo nam ti fališ... Došla je i moja mama.“ *I matori izlapitis je tamo... Kakvo gušenje!*

Jao super! I vi meni puno nedostajete. Jedva čekam da vas vidim...”

„Kakvo je vreme u Kaljariju?“

„Maaaa... šta da ti kažem. Oblačnjikavo“, lupio je advokat.

„A kako je na kongresu?“

„Neviđeni davež... Puno mi pozdravi mamu, Paola i Andreu i čestitaj im Novu godinu... Moram da prekinem.“

„ U redu ljubavi... I tebi sve najbolje. Strašno mi nedostaješ...“

Volim...”

„I ja tebe. I ja tebe. Izvini što moram da prekinem. Ovde je advokat Mastrantuono... Vidimo se prekosutra u Kortini. Ćao ljubavi.“

Prekinuo je razgovor i počeo da pičkara.

Morao je da počne sve iz početka.

8. 20:10

Advokat Rinaldi nije bio jedina osoba koja je gledala predsednika na televiziji. Svi stanari i njihovi gosti seli su ispred ekrana, pa je

stambeni kompleks „Ostrva” tokom tog polusatnog govora izgledao čudno. Opušten, ozbiljan, zamišljen.

Razmišljanja o godini na izmaku i nade koju polažemo u sledeću stišali su sve od reda. Svi su, prikovani za ekran, pomno slušali govor. čak je i pirotehnika na trenutak utihnula. Jedino je Mikele Trodini hladnokrvno nastavio da ispaljuje petarde. Njegov otac i deda sedeli su za stolom. Jeli su salamu i psovali predsednika.

Majka je tobože pokušavala da sluša govor, ali je ipak prevashodno bila zabrinuta zbog toga što torta u remi neće da se nadigne.

I u velikoj mansardi notara Rigozija, na poslednjem spratu Kaprija, sve zvanice su se, sa čašom porta u jednoj i tostom sa kavijarom u drugoj ruci, tiskale ispred gigantskog ekrana televizora Nordmende i komentarisale reči starog predsednika.

Najupečatljiviji je svakako bio lifting koji je staru ludu pretvorio u egipatsku mumiju. Raspravljalo se i o tome kako je složio boje. Kakav neukus!

Teget i braon, neopevani seljober.

Kristijano Karuči je u svom bunkeru, iza kuhinje portirskog stana, uključio svoj mini crno-beli televizor i psovao. Kako tog morona nije sramota da kaže da se Italijani zalažu da pomognu nerazvijenim zemljama.

Đulija Đovanini se posle čišćenja poda dnevne sobe najzad obukla i počela da sprema zimsku čorbu. Pevala je Kočanteovu

'Margeritu' sa utuljenim tonom na televizoru.

Filomena Belpedio je pokušavala da prati predsednikove reči ali nije uspevala. Kapci su joj bili sve teži i teži. Nije mogla da drži otvorene oči, a glava je počela da joj pada.

Stanari na prvom spratu Kaprija, general Rispoli i njegova supruga koji su uveliko prevalili sedamdesetu, ležali su u krevetu i kao po običaju kljukali se svojim pasiranim povrćem. Na Rete Oro gledali su crno-beli film sa Amedeom Nazarijem.

9. RIBU A KOST – 20:15

Riblja Kost je bukvalno obožavao pohovane tikvice. Bile su mu slaba tačka.

Sedeo je za stolom sa svim lim portirima i krkao kao lud. Niko se nije obazirao na to što ih je tamanio. Gospođa Karuci, Kristijanova

majka, ispochovala je neviđenu količinu, kao daje planirala da nahrani celu kasarnu.

„Gospođo svaka vam čast. Izvrsne su... A gde vam je sin?“, upitao je portirku Riblja Kost, punih usta.

„U svojoj sobi. Rekao je da mu nije dobro. Ja ga stvarno ne razumem, ko neki pustinjač. Sto mu ti ne odneseš malo? Proba« da ga ubediš da nam se pridruži.“

„Naravno gospođo. Odoh odmah.“

Kako je samo voleo da izigrava kavaljera.

A sem toga Kristijanova mama bila je zgodnjikava. Imala je super usta. Mora da je bila radodajka kad je bila mlađa.

Ko zna...

Postoje utolio glad izazvanu džokavcem, ustao je sa stola i pozdravio sve portire koji su gledali predsednika na televiziji. Sa tanjirom pohovanih tikvica zakucao je na prijateljeva vrata.

„Ko je?“, začuo je rezanje s druge strane.

„Ja sam.“

„Koji ja?“

„Riblja Kosi. Otvaraj.“

Ušao je. Kristijano je još uvek bio u pižami. Ležao je na krevetu sa televizorčićem između nogu.

Ličio je na robijaša.

„Šta si se kog kurca zavukao u sobu? Koji ti je đavo?“, upitao je Kristijana dok je spuštao tanjir na krevet.

„Uхватила me je neka gadna depresija. Jebi ga, znao sam. Gore nego za Božić. Uvek me uhvati kad su neki praznici.“

„Nema frke. Ja ću to da sredim. Stigao je Deda Mraz sa poklončićima.“

Riblja Kost je sa leda skinuo narandžasti „Invikta“ ranac.

Otvorio ga je i izvadio plastičnu kesu. Prineo je svom drugu daje pomiriše.

„Vutra?“

„Iz Kalabrije. Orma žešće. Večeras ima da se uradimo kao nikad, dragi moj Kristijano. Ja sam već na dobrom putu.“ Kristijano nije baš bio ubeđen.

„Ne znam. nije mi do duvke. Kad dunem počne da me drma neka paranoja i počinjem da razmišljam šta sve treba da uradim i...“

„Ma od ove ti neće biti ništa. časna reč. A osim toga vidi šta još imam. Gledaj samo.”

„Koji ti je to kurac?”

Riblja Kost je iz ranca izvukao dve duge tamne šipke.

„Dinamit. Dinamit, moj brale. Nije normalno kolko je jak.

Mogao bi da sruši zgradu od deset sprat ova. Moramo da ga kresnemo u ponoć. Mogli bismo da ga frljnemo u jarak iza doma omladine. Biće to eksplozija koja će se pamtiti godinama. Tako jaka da će se svi oni beduini sa petardicama izblamirati kao nikada.

Riblja Kost je pričao tipičnim tonom puvadžije sveznalice koji je Kristijano prezirao.

„Ma potpuno si pošandrcao. Znaš li šta radiš? A šta ako ti eksplodira u ruci... A osim toga odakle ti to. Sigurno nisi kupio u radnji.”

„Top secret. Top secret. A sad se ti lepo obuci dok ja smotam džokavac, da se malo povратиš. Pred nama je naporna noć.” **10.**

ENCO DI ĐIROLAMO – 20:18

Enco di Điolamo, momak Đulije Đovanini, ostavio je svoj teget čiroki na parking u stambenog kompleksa, a zatim krenuo putem oivičenim drvoredom, koji je razdvajao Poncu od Kaprija.

Hodao je mimo dok su mu se misli rojile u glavi.

Bio je zadovoljan.

U životu mu je sve išlo kao po loju.

Bio je efikasan menadžer. Ekonomista koga niko nije mogao da prejebe.

Tog jutra uspeo je da završi pisanje dokumenta od neverovatne važnosti. Jedinственog. Izveštaj o stanju i mogućnostima razvoja malih i srednjih preduzeća u južnoj čočariji. Radio je na njemu šest meseci. Taj izveštaj će mu sigurno pomoći da se sledeće godine dokopa visokog položaja u Institutu za obnovu industrije.

A osim loga dopadao se ženama.

Dopadao se Đuliji. Dopadao se Debori.

To mora da je zbog toga sto je istovremeno odisao mirnoćom i ulivao sigurnost. To je žene naprosto obaralo s nogu.

Ko bi ti ga znao. U svakom slučaju dopadao im se.

Zapitao se da li je zaljubljen u Debi.

Već mu je nedostajala. Baš mu je prijao tajni susret sa njom.

Osvežio ga je. Sada je imao dovoljno energije da izdrži celo veče, slavlje i ljubavnu farsu sa Đulijom.

Kucnuo je čas da se o svemu dobro porazmisli. O svim tim ženama. A pre svega neophodno je isplanirati buduću strategiju kada je reč o ljubavi.

Da li da razgovara sa Đulijom?

Da joj saopšti da ne želi više da bude sa njom? Da joj kaže da je u vezi sa njenom najboljom prijateljicom? Da bude iskren?

Nikako.

To ni pod tačkom razno.

Imao je dve mogućnosti.

Pošto je bio vispren ekonomista uzeo je u obzir najvažnije faktore za obe mogućnosti.

Mogućnost A: Napustili Đuliju.

Cele noći svuda. Neviđene scene. Možda popijem i neki šamar.

Ta se toliko prikrljila uz mene (svaki put kad se tucamo kao pokvarena gramofonski ploča ponavlja: volimte, volimte...

Nimalo me ne pali). Treba li da se odselim iz super gajbe?

Pokupim sve svoje stvari i pređeni kod Debi (a da li bi me ona uopšte primila?) u njenu mračnu garsonjeru na Trasievereu. Svi Đulijini prijatelji bi me smatrali poslednjim Đubretom, morao bih da nađem novo društvo (vrlo teško). A tu je i tešenje Debi koju će da uhvati griza savesti što je skinula frajera najboljoj drugarici, ponovno menjanje broja telefona, a pre svega mogu da se pozdravim sa turanjem Đoke među Đulijine sise.

Mogućnost B: Ostatu sa Đulijom

U tom slučaju i dalje bih imao dve žene i svu jebadu oko vremena i obaveza koje takva situacija donosi. Debi bi mi sigurno rekla da sam šonja, Đulija bi možde sve prokljuvila, morao bih

obe da tucam (pozitivno ili negativno?)...

čime ga je to Debi očarala?

Bila je ružnija od Đulije. Zatvorenija. Neupadljiva. Imala je anosreksično telašće. Nije znala da kuva, imala je manje para od Đulije, u stanu je držala one smrdljive mačketine, pa ipak... Enco nikada nije upoznao takvu ženu. Sa takvim mozgom...

Prava scenaristkinja.

Neko ko razmišlja o problemima dubljim od celulita, pocepanog šava i boje visećih kuhinjskih elemenata. Neko ko zna ko su Hese i Milan Kundera.

Otvorio je staklena vrata zgrade i ušao u lift.

A šta fali Đuliji?

Đulija je duduk. Totalni duduk. Ko zna da li je u životu pročitala više od tri romana? Možda Suzanu Tamaro i poneki ljubić Barbare Kartland. A sem toga neviđena je džiberka...

Podseća na trećerazrednu porno glumicu. S onim sisurdačama.

Ofarbanom kosom. Debelim usnama.

Otvorio je vrata još uvek obuzet upoređivanjem. Nije ni primetio miris paljevine. Skinuo je kaput, obesio ga na čiviluk i ušao u kuhinju. U ruci je i dalje držao aktovku.

Đulija je redala filete lososa na duguljasti tanjir.

„Najzad sam uspeo. Ljubavi moja jedina...” rekao joj je a žalim poljubio u vrat dok je prstima iz tanjira uzimao komadić ribe.

Strpao ga je u usta.

„A šta to?”, upitala je Đulija dok je stavljala novi režanj na prazno mesto.

„Kao što vidiš kasnim. Ali uspeo sam da završim godišnji izveštaj za Institut za obnovu industrije. Ne možeš ni da zamisliš kakvo je to gušenje. Ali u pitanju je važna stvar... Ako ja to ne uradim... Sačeka j samo sekund da odneseni aktu tašnu pa ću da dođem da li pomognem...” rekao je sa punim ustima i šmugnuo u dnevnu sobu.

„Ništa ti ne brini. Samo se ti odmori. Još malo pa će počeli da pristižu gosti. Hoćeš li nešto da popiješ, ljubavi?” povikala je Đulija iz kuhinje.

„Da. hvala Pilege moje. čašu prošeka.”

Ma je l' moguće da se onako unakazi, pitao se Enco sav naježen i skamenjen od užasa. Kakva je ono grozota od haljine iz koje ispadaju sise? Blam. Što je mnogo mnogo je. Večeras ću sve da joj kažem. Kad odu gosti. Kud puklo da puklo. Ne mogu više da ostanem sa njom.

A sad dosta.

Počinje Nova godina!

11. ĐULIJA ĐOVANINI – 20:25

Kada je Enco ušao u kuću Đulija je stavljala filete lososa na tanjir. On se odmah nacrtao u kuhinju. S aktovkom u ruci i razvezanom kravatom. Oči kao u neke dobre kuće.

Na licu izraz paćenika koji je ceo dan rintao na poslu. Đulija ga je definitivno i u potpunosti omrznuća.

U njenoj duši nije bilo nikakvih drugih osećanja.

Sve što je imala dala je tom čoveku, ljubav, dom, poverenje, a on je sa tim obrisao dupe.

A samo pre nekoliko dana taj smrad je tražio da mu ga popuši i da potom sve proguta, a ona je mučenica to i uradila, iako joj se sve to gadilo. Prvi put u životu. Iz ljubavi je pristala i na njegove ogavne spermatozoide.

Užas živi.

Pljunula je u sudoperu.

Šta li je taj govнар umislio da je...

Godišnji izveštaj za Institut za obnovu industrije. Ceo dan na poslu. Ako to ja ne uradim.

Ma ne seri lažovčino. Đubre pokvareno.

„Ništa ti ne brini. Samo se ti odmori. Još malo pa će početi da pristižu gosti. Hoćeš li nešto da popiješ ljubavi?“, rekla je pokušavajući da zvuči krajnje normalno.

„Da, hvala Pidence moje. čašu prošeka“ začuo se njegov odgovor.

Sa zlobnim osmehom na usnama izvadila je flašu i napunila čašu. Zatim je iz neke fioke izvukle providnu bočicu.

Ricinus.

Počela je prostački da se cereka i sunula pola bočice u prošek.

12. ROBERTA PALMIJERI – 20:28

Cela halabuka oko Nove godine nije imala nikakav uticaj na Robertu Palmijeri. živelā je na prvom spratu Ponce.

Meditirala je. Gola. U položaju lotosovog cveta. Oslobađala se stresa. Krepila duh.

Očekivala je posetu.

„To je samo još jedna budalaština. Još jedan proizvod ovog kretenskog, konzumističkog društva. Te Božić, te Nova godina, te ovo te ono. Budalaština. Najobičnija budalaština. Mir i sreća se kriju u najdubljem kutku naše svesti, I amo je stalno slavlje, treba samo da pronađemo vrata kako bismo tu ušli“, rekla je Davidu Raciniju pre

nekoliko dana tokom seanse tantričke meditacije koju je organizovalo udruženje „Prijatelji Plejada”.

Osećala je prema tom mladiću nekakvu empatiju, želju za fuzijom, pa ga je pozvala da provede novogodišnje večere kod nje.

„Ne znam da li ću moći. Znaš kako je... porodica... večera i ostali bakrački”, rekao je zbunjeno Davide.

„Ma daj. Dođi kod mene. Osećam snažnu privlačnost prema tebi, mogli bismo da vodimo ljubav. Da pomešamo naše sokove.

Tokom boravka u Kaliforniji naučila sam od gurua Ravalidija tehniku dostizanja četiri kosmička orgazma. Vodenog, vatrenog, vazdušnog i zemljanog.

Davide je istog momenta prihvatio ponudu.

Roberta je završila sa meditacijom. Obukla je pareo sa Balijsa i počela da sprema večeru na bazi kozjeg mleka, krastavaca i grčkog feta sira. Iz zvučnika se čulo komešanje, nešto nalik na plač novorođenčeta.

Bila je to kasetna na kojoj su bili pomešani zviždanje kitova sa Aljaske i fijuk vetra u ruskoj slepi.

Stavila je glinene posude na stočić od abonosa i upalila dve velike marokanske voštanice.

Sve je bilo spremno.

Bila je opuštena. Karma joj je bila idealna.

Nedostajao je samo Davide.

13. TJERI MARŠAN – 20:45

Tjeri Maršan je sedeo na maloj bini vip sale „Vukodlaka”.

Bio je pijan.

Presvukli su ga od glave do pete. Nosio je frak sa plavim šljokicama. Na glavi je imao mini cilindar od crvenog kartona pričvršćen lastišom. U rukama je stiskao Režin, svoju harfu.

Ispred njega nalazilo se dvadesetak postavljenih stolova sa svećom na sredini. Ukrasne trake bile su okačene po zidovima i plafonu. Gosti su takođe imali novogodišnje kape. Vikali su, duvali u pištaljke i bacali konfete. Livrejisani konobari već su doneli predjelo.

Ostrige, salata i komadići parmezana.

Tjeri se osećao kao daje iz neke potpuno druge priče.

Zveckanje escajga. Časkanje. Preterani smeh.

Sve to bilo je s druge strane zavese od alkohola.

Osećam se kao riba mi slivom.

Video je u daljini kako ga mnoštvo očiju posmatra. Hitro je razvukao usta u nekakav idiotski osmeh.

Ali u dubini duše besnela mu je sibirski zima. U grlu mu se stegla knedla kao olovna kugla.

Godinama se nije osećao tako jadno.

Gledaj samo nasla sam spao. Obučen kao pajac. Ja, veliki bretonski muzičar. Sam kao pas u ovom jebenom mestu. Nemam nijednog prijatelja, ni kućeta ni maćeta.

Počeo je da gladi harfu.

Osećao je da je doterao do duvara.

To putovanje u Italiju bilo je potpuni promašaj.

Krenuo je u junu sa svojom ženom i ćerkicom od tri godine iz Buniksa, seoceta u Bretanji. Sve troje u kombiju pretvorenom u kuću na točkovima. Zamisao je bila da obiđu Italiju, zarade svirkom nešto para, a potoni odu u Indiju i tamo ostanu. Njegova žena, lepa dvadesetšestogodišnja plavuša, bila je sjajna mama, a Tjeri je bio ubeđen da je i on sjajan tata.

U početku je sve išlo kao po loju.

Tjeri je svirao po malim lokalima, Anet se brinula oko male Dafne. Ušteđeni novac stavljali su u teglu od džema koju su skrivali u motoru.

Potom je Tjeri ponovo počeo da pije. Sve pare koje bi zaradio od koncerta spiskao bi na piće. Vraćao se mrtav pijan u kombi, legao kraj žene i ćerke koja je spavala u maminom naručju i nepomičan posmatrao, kroz prljavi prozor, kako se mesec kreće.

Zašto je pio?

Pio je zato što je pio njegov otac, zato što je pio njegov deda i zato što su svi odreda u selu pili. Osim toga, u dubini duše osećao je daje mogao da postane slavan i da snimi ploču daje više verovao u sebe. Umesto toga prevalio je četrdeset i petu i živeo u usranom kombiju kome je curilo ulje iz motora. Ni priče o životu

„on the road” koje je prodavao svojoj ženi nisu ga više očaravale.

Onda je jednog dana Anet otvorila teglu džema i videla da je potpuno prazna. Pokupila je malu i otišla. Nije čak bila ni ljuta, jednostavno je otišla i tačka.

Tjeri je nastavio da se potuca po Italiji. Sad je mogao na miru da urniše jetru. Počeo je da svira po ulicama. Trgovima i pijacama. Za siću.

Nisi je zvao čak ni za Božić.

Sada mu je u vip sali „Vukodlaka” došlo da zaplače.

Smogao je snage.

Ščepao je mikrofon.

„Dobro veče svima. Pardon! Moj italijanski nije najbolji.

Dakle kako ste? Jeste li spremni za godina punu? Punu čega?

Naravno punu tri "p". U mojoj zemlji se uvek tako kaže. U životu važna su samo tri "p". Zar ne znate šta su tri "p"? Hajde probajte.

Ništa lakše. Ne znate? Bien, onda ću vam ja reći. Pare! Poljupci!

Posao!”

Začuo se mlak aplauz.

„Dakle ne čujem vas, možete vi to bolje! Tako je. Jače.

Hajdemo. Još jače! Super. Sjajni ste.”

14. GAETANO KOCAMARA – 20:57

Gaetano Kocamara, rodnom iz Nole. imao je dvadeset Osmo godina, orlovski nos. dva parčenceta uglja umesto očiju, crni perčn, široka ramena i firmiranu garderobu.

Bavio se poslovnim pratnjom. žigolo. Ako ćemo da budemo vulgarni – muška kurva za bogate dame.

Znao je kako da ih zabavi. Kako da se ponaša. Rukoljub. čvrst stisak ruke. Iskren osmeh. Dobra žvaka. Otarasio se seljačkog akcenta iz Nole, očuvao je samo šarmantan južnjački izgovor.

Morao je dobro da se pomuči da bi sve to postigao. Da zna ko su Frojd, Darwin, Renata Tambeli, Moravija. Naučio je da prepoznaje ljude po kroju odela i boji čarapa.

Tog jutra u pola osam bukvalno je pao s kreveta kada mu je zazvonio telefon.

Bili su to njegovi stari drugovi i saigrači iz Sportskog kluba Nola.

Šta li samo hoće, zapitao se još uvek bunovan.

Nije ih video pet godina.

Gaetano je tri godine bio neumoran i žustar bek koga su obožavali kako navijači tako i saigrači. Kada je rešio da promeni život i potraži sreću u Rimu, na stadionu i u samoj Noli, mogle su se videti scene očajanja i neverice.

Sada je cela ekipa na čelu sa trenerom Anjelom Petinikjom, maserom Gvaltijerom Trekjom i tri autobusa navijača, došla u Rim kako bi drugog januara odigrala prijateljsku utakmicu sa Kazalotijem.

Hteli su da ga vide po svaku cenu.

Namerno su došli ranije kako bi proveli Novu godinu sa Gaetanom. U Noli se pričalo da se druži sa rimskim džet setom, da je uspeo da se ubaci u najuži, za smrtnike nedostižni, krug filmskih i televizijskih zvezda.

Postao je lokalni heroj.

„Gaeta“ svi smo došli. Cela severna tribina. Moraš da nas malo provedeš po rimskim zabavama. Hoćemo da vidimo Albu Parijeti.

Jel istina da ti je Alberto Kastanja prijatelj?". upitao ga je telefonom kapiten tima Antonio Škara mela.

Gaetana je oblio ledeni znoj.

Nije bilo šanse da ih sretne.

Te večeri bio je pozvan na doček za odabrani krug kod grofice Šimile Sinibaldi del Orio.

Ma da li su oni normalni...

Sasekao je krila Skarameli.

Objasnio mu je da Kastanju zna iz viđenja i da su se par puta sreli, dok sa Albom više nije tako prislan kao nekada. A onda je počeo da reda izgovore. Jedan za drugim.

„Ma dragi moji što mi se niste ranije javili? Večeras sam zaista zauzet. Nema šanse da se vidimo. Kunem ti se, strašno mi je žao.

Reč je o privatnoj proslavi. U kući grofice. Znaš, biće tamo i par ministara. Možda sutra. Vodiču vas da vidite Koloseum, Svetog Petra..."

Skaramela je popišanim glasom rekao da ga potpuno razume.

Ministri. Grofica. Budže. Svima će biti strašno žao. Ali šta je tu je. U svakom slučaju ostavio mu je adresu pansiona „Italikus“ u kome je tim odseo. Pansion „Italikus“, ulica Kavur365.

Gaetano je spustio slušalicu i odahnuo.

Spasao sam se najstrasnije more.

Ipak celog dana osećao se kao poslednji smrad. Nije mogao da se odrekne posla, a nije dolazilo u obzir da ih povede sa sobom.

Lepo će se zabavili i bez njega. Rim je prepun mesta gde se može super provesti Nova godina.

Ne mogu da me gnjave...

Popodne je otišao u solarijum i kod manikira i zaboravio na njih. Uzeo je svoj porše iz garaže, protutnjao Kasijom i stigao do stambenog kompleksa „Ostrva”.

Portir mu je rekao da grofica Sinibaldi del Orto živi u potkrovlju Ponce.

Nikada nije bio sa groficom. Slabo ju je poznavao. Upoznali su se na otvaranju nekakve umetničke galerije. Znao je da je prilično bogata. Da pripada mondenskom društvu. Da su joj sva vrata otvorena.

Sa njom gaje upoznala Rozeta Intertengi, mlada udovica koja ga je i uvela u otmeno društvo.

„Pozvaću vas. Pozvaću vas. Za Novu godinu. Spremam doček za najuži krug poznanika, ništa posebno.”

Zvala gaje posle dva dana.

Rekla mu je da dođe ranije. Pre ostalih. Htela je da mu pokaže svoju kolekciju slika.

Grofica nije imala stan već pravi pravcati dvorac. Kristalni lustri. Moderne slike. Srebrnine koliko li duša ište. Persijski tepisi. Preterana raskoš.

četa livrejisanih konobra postavljala je dugačak sto za svečanu večeru.

Tek sada, kada ju je ponovo video, Gaetano je primetio koliki je grofica gabor. Ličila je na neandertalca u večernjoj haljini.

Mora daje imala najmanje sedamdeset godina. Očigledno daje palo više plastičnih operacija. Zategla je sve što se dalo zategnuti.

Kakva lopata, pomislio je u sebi zgađeni Gaetano.

Odmah je shvatio daje kolekcija slika bila samo dobar izgovor.

Da je s njim imala drugačije planove. Da je htela da počne novu godinu u velikom stilu.

Šta sve mora da se radi da bi se preživelo...

Već je bila nacvrcana i gledala je u Gaetana kao što mali šećeraš gleda u reform tortu. Obletala je oko njega sa čašom džin-fica u ruci.

„Kako si samo lep Gaetano. Dođi, sedi kraj mene... rekla mu je

grofica pošto se strovalila na ogromni kauč od plavog pliša i prekrstila svoje sparušene i ukočene noge.

Tri odvratna kučeta muvala su se oko kauča i režala na Gaetana.

On je smerno seo. Prilepila se uz njega.

Zapitao se gde li su sada njegovi zemljaci. Kamo lepe sreće da može da provede večer sa njima.

„Ah, kako si samo elegantan... To odelo ti stvarno daje poseban šmek. Kakva lepa kravata. Slušaj, nešto mi je palo napamet. Mogli bismo zajedno da skoknemo sledeće nedelje do Palme. Postoji božanstveno mestašće na Majorci. Markiz i markiza Serži tamo imaju predivnu vilu. Pozvali su naš u goste...”

„I mene su zvali?”

Gaetanu se ideja nije ni najmanje dopadala. Dobro je poznavao Seržijeve. Pravi metuzalemi. Dosadni kao proliv.

„Naravno srećice”, rekla je ona iskapivši piće do kraja.

Grofica je odmah dopunila čašu a zatim pružila ruke i svojim lakiranim kandžama počela da ga miluje po bedrima.

„čuj Gaetano, otprati me do sobe, hoću nešto da ti pokažem...”, rekla je grofica. Oči su joj se zažarile kao lavici koju drmaju hormoni.

„Opet,..”, u sebi je uzdahnuo Gaetano.

Morao je da je poduhvati ispod miške. Nije mogla više ni da se drži na nogama.”

Koliko si ih samo sljuštila napaljena ispičuturo?

U sobi se strovalila na krevet kao đule, a onda se okrenula kao na usporenom snimku. Procvrkutala je hrapavim glasom:

„Bacimo se na posao. Bacimo se na posao Gaetano. Baš me svrbi Gaetano. Hoću da spektakularno završim ovu godinu.”

„Sada? Ali... uskoro će da stignu gosti grofice...”, promrmljao je Gaetano kome je počelo da se prevrće u stomaku.

„Baš me briga... Ja te plaćam. Skidaj se. Hoću da vidim kakvom alatkom raspolažeš.”

Mili Rože! Mili Bože! Mili moj Bože!

Skinuo je sve. Osim gaća.

„A njih nećeš da skineš?”

Skinuo je i njih.

„Gaetano kako si samo lep. Pomozi mi da se skinem. Molim te. Ne mogu sama...” gundala je ona.

Gaetano je počeo da se bakće oko rajsferšlusa Feragamove haljine koji nije hteo se spusti. Grofica se bacakala levo-desno kao neka marioneta. Tri mala kevtavca počela su da se igraju s njegovim Armanijevim pantalonama.

„Džukele! Puštajte moje pantalone!”

„Pusti ih da se... igranj... igra...” reče ona i pade beživotno u Gaetanovo naručje

U pičku materinu! Pandrknula je! Pandrknula je!

Naslonio je uvo na njene matore kokošije grudi. Začuo je kucanje. Hvala Bogu kucalo je.

Bila je samo mrtva pijana.

Postoje smestio leš na krevet i išutirao tri kevtavca, Gaetano se ponovo obukao.

Dobro! Odoh ja, ponavljao je u sebi. Nova godina je. Ne dolazi u obzir da ostanem ovde. Večeras hoću i ja lepo da se provedem.

Odmah ću pozvati Skaramelu i pridružiću im se. Nadam se da su još uvek u pansionu.

Uzeo je telefon koji je stajao kraj kreveta i okrenuo broj.

Bili su. Još uvek su bili tamo.

Super!

Dok je čekao da mu prebace Skaramelinu sobu sinula mu je genijalna ideja. Apsolutno genijalna. Ideja koja će ga pretvoriti u najpopularnijeg čoveka u Noli.

Da li da to uradim? Ma zašto da ne! Baš me briga.

Halo, ko je to?” odgovorio je Skaramela.

„Ja sam. Gaetano!”

„Gaetano! Ipak si nas zvao!? Kakvo predivno iznenađenje!”

„Šta ste planirali?”

„Ma... ništa specijalno. Mislili da nađemo neki restorančić ili piceriju i tamo dočekamo Novu godinu. Da ne znaš ti neko jevtino mesio.. ”

„Ma kakva crna picerija! Ja ću se pobrinuti za vas momci.

Organizovao sam vam doček. Samo za vas. U potkrovlju na Kasiji. Jedno od "in" mesta u gradu...”

„Kod tebe kući?”

„Pa ne baš... Ali slušaj me dobro, dođi samo sa igračima iz tima. Molim te! Nemoj da kažeš nikom drugom. U pitanju je vrlo

ekskluzivna proslava. čekam vas tamo. Picnite se. Nemojte da me izbrukate...”

Dao mu je adresu i spustio slušalicu.

15. ANTONIO SKARAMELA – 21:00

Antonio Skaramela, centarfor i kapiten Sportskog kluba Nola spustio je slušalicu i zadovoljno počeo da trlja ruke. Stari dobri Gaetano.

Kada gaje jutros zvao učinio mu se pomalo hladnim, odjebao ga je na brzaka. Kao da ne želi da se ponovo sretne sa svojim starim drugarima, već se puvaka što je uspeo da se dokopa visokog društva.

Ma ni govora.

Kako je samo pogrešio. To je bio stari dobri Gaetano.

Proslava!!

Ekskluzivni doček u potkrovlju na Kasiji. Samo za rimski džet-set.

Nema šale. Stvar je vrlo ozbiljna.

Treba se obući. Picnuti se. Da, najbolje je da obučem dvoredni teget sako i svilenu kravatu u klupskim bojama.

„Koje zvao?“, upitao je Gvaltijero Trekja, maser tima dok se u sobičku pansiona „Italikus“ zapirao ispod pazuha vodom iz lavaboa.

Prava pravcata rupetina. Dva razvaljena kreveta. Na jastuku dlake na sve strane. Bez televizora. Bez mini bara. Smrad iz tuniskog restorana koji se nalazio ispod pansiona, širio se po celoj sobi.

„Gaetano...”

„A šta je hteo?“, upita Trekja brišući miške toalet papirom.

Nisu im dali ni peškire.

Skaramela se zapitao da li srne da kaže Trekji. Bio je suviše veliki prostak za takvu proslavu. Pravi seljo koji je do juče radio na polju.

Ali ipak i on je deo tima, morao je da prizna.

Pripadnik tima. Strašno bi se uvredio. Morao je da mu kaže.

Nije bilo šanse da to izbegne.

„Idemo na doček. Na Kasiji. Pozvani smo samo mi, hoću reći samo tim. Pazi da se ne izlaneš pred nekim.”

„Nema frke. Nikome neću ni da zucnem”, rekao je Trekja zaverenički a onda se pogledao u ogledalo i zapitao: „Šta misliš da li da obrijem brkove?”

16. GAETANO KOCAMARA – 21:02

Gaetano je zaključan vrata grofičine spavaće sobe.

Ionako će se matori akrep probuditi tek sutra ujutro. Nema problema

Uputio se ka salonu popravljajući čvor na kravati.

Konobari u belim uniformama čekali su goste.

„Da li je sve u redu?“, upitao je dok je proveravao predjela i domaće pogače na srebrnim poslužavnicima.

„Naravno gospodine! Nedostaju samo gosti. Jeste li možda za jedan belini3?“, upitao je stari, prosedi konobar.

„Hvala!“

Uzeo je čašu belinija i polako počeo da ga pijucka.

Divota!

„A grofica? Da li da joj odnesem nešto?“ upitao je konobar.

„Nikako! Grofica je umorna i ne oseća se dobro. Ako ima bilo kakvih problema obratite se meni“, reče Gaetano smirenim 3 Koktel na bazi proška

glasom.

„U redu gospodine“, odgovori konobar pun poštovanja.

17. DUDLINA – 21:05

Patricija del Turko, umetnički Dudlina, izašla je iz taksija, platila i odlučnim korakom krenula ka ulazu u stambeni kompleks

„Ostrva“.

Dudlina je imala dvadeset i dve godine ali je izgledala znatno mlade. Nikojoj ne bi dao više od petnaest. Šiparica iz školske klupe.

Telo joj je bilo prilično mršavo, grudi jedva primetne ispod bele bluze i teget džempera na zakopčavanje. Noge dugačke i mršave kao kod divokoze. Dugačka plava kosa skupljena u dve kike. Na malom pegavom prćastom nosu nosila je velike naočare sa gvozdenim ramom. Imala je mantil od providne plastike, Školsku suknjicu, teget vunene dokolenice i ravne crne lakovane cipele. U ruci je držala staru školsku kožnu torbu.

Nije joj bilo žao što veče provodi radno.

Nije davala ni pet para ni za Božić ni za Uskrs, a kamo li za Novu godinu.

Dan kao i svaki drugi. Mora da se radi.

Bila je pravi profesionalac.

Te večeri imala je zakazana dva sastanka. Prvi sa advokatom Rinaldijem a drugi, negde oko tri, na Prenestini gde su nekakvi lezbosi organizovali grupnjak.

Okrenula se oko sebe da proveri da li je neko gleda, a onda pozvonila na interfon.

Njene mušterije su zahtevale diskreciju.

Ušla je u lift zajedno sa grupom fino obučenih klinaca. Nije marila što su buljili u njene noge.

Sišla je na drugom sprat u. Pešice se popela do trećeg.

Bila je zadovoljna. Advokat Rinaldi joj se dopadao. Bio je savršen rob na kome je mogla u potpunosti da oproba strašnu i neograničenu moć koju ima *domina* odnosno gospodarica. Ništa mu nije smetalo, nikad se nije bunio, s radošću je primao kazne i ponižavanje. Bio je perverznojak starog kova. Palio se *na foot fetish* (fetiš stopala) i *bondage* (vezivanje).

Jedina mana bila je to što je uvek zahtevao isto i što bi svršio dok kažeš keks.

Zaključila je. dok je zvonila na vrata njegove kancelarije, daje advokat spreman za visi nivo degradacije.

Pa ipak, treba lepo započeti novu godinu, zar ne?

18.RIBIJA KOST – 21:08

Riblja Kost je skinuo ribok patike. Posledice su se odmah osetile. Sobom se raširio neopevani smrad.

„Imamo više mogućnosti za večeras. Znam za mega žurezu u Đencanu i za žurku na nekom splavu na Tibru...”, rekao je dok je motao drugi džokavac.

„Jesi li pozvan?”

„Jok.”

„Nisam ni sumnjao. Da lije tebe iko ikada pozvao? Kao da si poslednji gubavac ili šugavac... A ko pravi žurku na Tibru?”. reče zevajući Kristijano.

Još uvek je bio u pižami. Umesio očiju imao je dva mala crvena klikera.

„Nemam pojma... Valjda neki Marinelijev ortak. Uspećemo nekako da se ufuramo. Ja sam već bio na tom splavu. Prošli put sam morao da se uspentram uz brodsko užje...”

„Daj molim te... Možeš misliti kakav će udav da bude žurka Marinelijevog ortaka. Likovi u sakou i kravatama i cupike koje misle da im je riba od zlata. Bolje metak u čelo nego...”

„OK. Kristijano, ukapirao sam... večeras si u žešćoj minus fazi...”

„Zašto onda ne digneš svoje cenjeno dupe i ne odeš, a mene ostaviš da na miru kuliram kod kuće!”

„Ne lupetaj, nećeš ti uopšte da kuliraš. Nemoj da misliš da možeš da izbegneš kermes. Ja sam dugo razmišljao i konačno sam ukapirao šta je u stvari Nova godina. To je lavina koja nosi sve pred sobom. Sad ću ja lepo da ti objasnim...”, rekao je Riblja Kost i legao kraj Kristijana.

„Mili Bože, možeš li ti malo da olabaviš? Ponašaš se kao da si u svojoj kući? Izgurao si me skroz iz vlastitog kreveta..

Bolje bi ti bilo da to hemijsko oružje držiš podalje od mene!”, rekao je pokazujući zgrožen na prijateljeva stopala.

19. DAVIDE RACINI – 21:11

„Dakle kako ti se dopadaju kolutići krastavca sa jogurtom i đumbirom?” upitala je Roberta Palmijeri Davida Racinija dok je prinosila kašiku njegovim ustima.

„Kako su samo... ukusni. Svaka čast domaćici.“ Nikada u životu nije probao nešto odvratnije. A osim toga, ta moronka je bila zrela za ludnicu.

Oči su joj bile razrogačene.

Davide je sedeo na tepihu, u turskom sedu, ispred niskog stočića. Preko puta je sedela New Age veštica.

Osećao se nelagodno.

Podilazila ga je jeza.

Bila je potpuni bolid. Neviđeno ga je smorila. Nekakvom pričom o Neidentifikovanim letećim objektima. O telepatskom kontaktu koji se može ostvariti sa vanzemalcima u trenutku orgazma.

Gorko je žalio što nije otišao na večeru sa svojim društvom sa malog fudbala i svojom devojkom Loredanom.

Kakvi crni krastavci. Kakvo crno kozje mleko. U tom istom trenutku njegovi ortaci su se u „Zlatnom lavu” razbijali od špageta, mesišta i svakojakih drugih đakonija. Sve to zaliveno potocima najboljeg vina.

A koji ću moj ja ovde!

Zeznuo ga je njen konkretan poziv. Prvi put ga je neka riba zvala na gajbu s jasnom i neskrivenom namerom da se kresne sa njim. A osim toga upecao se na priču o četiri planetarna orgazma.

Kako samo tada nije uspeo da shvati da je riba potpuni fijuk.

Kako sam se samo zajebao!, prekorevao je samog sebe.

„Davide, kaži mi kako to da si se odlučio da pohađaš kurs za samosvest i ponovno otkrivanje samog sobe”, upitala ga je Roberta dok je prinosila novu kašiku.

Opasno se približila. Počela je da mu miluje leđa i da netremice bulji u njega.

„Ako baš hoćeš da znaš... u kancelariji smo organizovali tombolu. Ja sam kao nagradu dobio upis na kurs. Nisam imao pojma o meditaciji, svesti...”

Dosta! Sad ću da ustanem i da krenem.

„Izvini moram da krenem. Mama mi je boles...”, rekao je slabašnim glasom Davide, ali nije uspeo da završi rečenicu.

Osećao se čudno.

Te oči. Bilo je nečeg čudnog u tim očima. Privlačile su ga kao magnet.

Taj đavolski pogled ga je potpuno zbunio, opčinio.

Hajde. Hajde. Hajde. Diži dupe.

Ustao je pokušavajući da je ne gleda. Noge su mu bile potpuno mlitave.

„Ode si krenuo?”, upitala gaje Roberta, ošinuvši ga pogledom.

„Izvini... stvarno mi je žao. Moram da krenem. Setio sam se da nisam zamenio plinsku bocu svojoj majci. Mor...”

„Sedaj”, naredila mu je ona.

Davide se začudio kako su mu noge i telo poslušali oštrokondinu naredbu.

„A sad me pogledaj!”

Davide nije mogao da se odupre njenoj naredbi. Pogledao ju je.

20. MIKELE TRODINI – 21:12

Mikele Troelini je sedeo za stolom zajedno sa celom porodicom. Trpao je lazanje u usta kao automat. Nije čak slušao ni šta drugi pričaju.

Povremeno bi mu pogled odlutao ka prozoru. Gledao je u nebo na kome su zbog vatrometa veliki crni oblaci puni kiše postali purpurni.

Bio je uzbuđen.

Njegove misli već su bile okrenute ka odsudnom času. Ka ponoći. Ka trenutku kada će ispaliti sav božji arsenal koji je skrivao ispod kreveta. One raketice koje je zajedno sa dedom zabo u saksije sa muškatlama, bile su mačji kašalj u odnosu na ono što se nalazilo ispod kreveta. Potrošio je sve pare koje su mu dali deda, baba i roditelji za Božić na razne petarde i rakete.

Doneo mu ih je drug iz odeljenja iz Napulja.

Prvoklasna roba. Dinamitare, Maradonine lopte, bengalske vatre i rakete. Pravi pravcati arsenal.

„Mikele! Mikele! Šta li je Jesi li gluv? Sestra te je zamolila da joj dodaš vodu.”

„Šta?”, upitao je majku.

„Vodu Mikele. Vodu.”

Mikele joj je dodao vino.

21. ROBERTA PALMIJERI – 21:15

„Kad ti ja kažem... Kad ti ja kažem.. Dobro! Dobro! Tako je!

Tako je! Pogledaj me! Pogledaj me!”, rekla je Roberta Palmijeri Davidu Raciniju. „A sad se skini!”

On je poslušao. Skinuo je sve sa sebe i ostao potpuno go.

Dobro je graĐen. Doduše ne bi mu škodilo da skine malo škembeta. pomislila je zadovoljno Roberta.

Davide je postao najobičniji robot koji izvršava njena naređenja. Usta raširena u osmeh. Razrogačene oči.

„Osećaš se dobro. Sjajno. A sad lezi na pod.” Ukočeni Davide izvršio je naređenje.

„A sad se lepo koncentriši. Napaljen si, veoma napaljen.

Najnapaljeniji čovek na zemaljskoj kugli. želiš da zadovoljiš sve žene sveta. Pravi si rasplodni bik. Tvoj ud postaje ogroman, džinovski... Tvrđ kao stena.”

I zaista čim je to izgovorila Davidova alatka poče da se podiže i mrda. Od mlohavog glistice pretvorila se u dugu i tvrdu jegulju.

„Super. Mora večno da ti ostane takav. Od čelika. Ne smeš da svršiš! Jel jasno? Ne smeš da svršiš. Ponovi za mnom. Ne smem da svršim.”

„Ne smem da svršim”, ponovio je on kao papagaj.

Roberta je bila zadovoljna što je hipnoza tako lako uspjela. Ispila je do kraja kozje mleko i oslobodila se para koji je pao na pod.

Okrenula je drugu stranu kasete. Začulo se kreštanje, ornitološka vokaliza i rika.

Zvuci prašume u Amazoniji.

„Rrrrrrrr”, zarežala je ona a potom se bacila na alatku sirotog Davida koji je poput Big Džima⁴ zadovoljno zurio u plafon.

22. GVALTIJERO TREKJA – 21:16

Gvaltijero Trekja je zaključao sobu i krenuo dugim i zapuštenim hodnikom pansiona „Italikus”. Tri neonske cevi koje su zujale i pucketale na plafonu bacale su žučkastu svetlost na oguljene zidove izjedene vlagom. Zastao je na sekund da se pogleda u mutnom ogledalu.

Dobro je što je obrijao brkove. Lice mu je izgledalo urednije i mlade. Slavio je i briljantin u kosu. Nosio je teget sakoičić koji mu je dopirao do kukova. Moderan kroj. Sa reverima od crnog satena. Sive pumparice. Mokasine od isprepletene stavljenе kože i 4 poznata lutka mišićavog heroja iz

osamdesetih godina XX veku, prim prev.

belu košulju bez okovratnika. Svu tu garderobu pozajmio mu je njegov zet, svetski čovek. Držao je disko pab u Ačeri.

Dobro je što se neće obrukati. Na jedvite jade uspeo je da slegne kaiš za još jednu rupu, a onda odlučnim korakom krenuo niz stepenice. Momci su ga dole čekali.

Nekakva mračna prilika izronila je iz sobe na kraju hodnika i krenula ka njemu.

Gvaltijero je zastao. I opsovao.

Do Đavola koji sam ja baksuz!

Ka njemu se kretao Mauricio Kolela zvani Gica Ubica, vođa najvatreniji navijača Nole. Kud taj prođe tu trava ne raste.

Gvaltijero Trekja je odlučio da hrabro nastavi pravo. Da se ne zaustavlja. Promrmljao je nekakav pozdrav i s olakšanjem uzdahnuo.

Ali u tom trenutku je na ramenima osetio medveđu šapu koja ga je bukvalno prikovala za pod.

„Pederčiću, gde si krenuo tako napirlitan? U provod?”, začuo je režanje iza svojih leđa. „Pusti me na miru. Imam posla...”, počeo je

da zamuckuje Gvaltijero pokušavajući da se otarasi tog dželata.

Mrzeo ga je. Kad te taj uhvati nema ti spasa. Jednom navijaču Frozinonea je glavom rascopao tikvu. Zver bez trunke milosti.

Spreman na sve.

„Pa dobro gde je naš lepotan krenuo? Zar nećeš sa nama u piceriju?”

„Ne. Imam posla”, ponovio je Gvaltijero tresući se kao prut.

„Tako obučen?... Onda mora da je u pitanju nešto zaista specijalno...”

„Ma kakvi... Ništa naročito”, pokušao je da umanji značaj Gvaltijero.

„Reci mi o čemu je reč...”

„Ne, ne mogu...”

Gica Ubica mu je ščepao šaku i počeo daje stiska. Gvaltijero je osetio kako zglobovi prstiju počinju da mu krčkaju. Zvuk je podsećao na škripu šarki na zarđalim vratima.

„Nemoj. Nemoj ruku. Kako ću da radim: Molim te. Kako ću da masiram igrače ako mi slomiš prste”, zavapio je Gvaltijero obnevideo od bola.

Pao je ničice pred Gicom Ubicom.

„Onda mi sve lepo reci. Inače će ova ručica moći da posluži samo za paprikaš.”

Gvaltijero Trekja je sve priznao.

23. ADVOKAT RINALDI – 21:20

„Gospodaričice moja, obožavam tvoja divna stopala. Molim teeeeeeee... Molim te... dozvoli mi da ih još malo ližem” rekao je advokat Rinaldi koji je poput zeca četvoronoške trčkarao po svojoj kancelariji.

„Kakano dete! No no! Beži!” vikala je na njega Dudlina dok ga je džokejskim bičom udarala po mlohavoj i beloju guzici.

Advokat je ličio na bebu. Nosio je belu vunenu kapicu vezanu ispod brade, plavo-belu mornarsku majicu na bretele i soknice.

Dudlina ga je još jednom ošinula po zadnjici na kojoj je ostao crveni trag biča.

Jaooooo! Gospodaričice moja mogu li sada. posto si me naučila kako se dobro dete ponaša, opet da ti ližem prste na stopalima?

Glas mu je bio pokajnički kao kod deteta uhvaćenog u kradi slatkog iz tegle.

„Kretenu, da nisi pisnuo!”

Ponovo je proradio bič.

Dudlina je sela na udobnu stolicu pisaćeg stola i raširila noge.

Sada je na sebi imala samo čipkani korset i to jedan od onih sa hiljade vezica. Sisići su joj bili utegnuti u prsluk. Pica joj je bila glatko izbrijana, te su se jasno videle dve tetovirane vijugave zmiје čiji su repovi bili na kukovima, dok su im glave bile kod vagine kao da se na njoj napaja.

„Dođi „vamo! četvoronoške!”. rekla je Dudlina slinavcu.

Stezala je i savijala bič u ruci.

Advokat se istog trena stvorio ispred nje i odmah pokušao da joj sisa prste na nogama.

„čekaj malo. Donesi ostrige.”

Nije morala dva puta da mu naredi. Jurnuo je u kuhinju i za tili čas se vratio sa tanjirom otvorenih ostriga ukrašenih kriškama limuna.

„Stavi mi ih između prstiju.”

Rinaldi je počeo da ih vadi iz ljuske i da ih stavlja između prstiju. One su bile velike i ljigave, te se njihova tečnost slivala niz Dudlinina stopala. Advokat je cičao od zadovoljstva dok je obavljao tu delikatnu operaciju.

Dudlina je imala elegantna stopala.

Mala, ali ne i premala. Broj 37. Mršava. Kao izvajana. S mekanom petom. Urednim noktima lakiranim u crveno. Bez ijednog žulja ili zadebljanja koje bi narušilo savršenstvo.

Bila su to idealana stopala za matorog fetišistu kakav je bio advokat Rinaldi.

A tek sada kada su se između prstiju nalazili morski mekušci još uvek puni života...

Pošto ih je sve stavio, Rinaldi se ustremio na njene prste kao mladunče željno majčine sise, ali ga je bič ponovo ošinuo, ovog puta po jeziku.

„Gospodaričice!? Pa šta sam sad pogrešio?”

„Kretenu! Limun!”

Jao da. Zaboravio je da stavi limun.

Iscedio gaje brzinom svetlosti, a onda se konačno bacio na obrok koji je teškom mukom zaradio.

24. ĐULIJA ĐOVANIN1 – 21:27

Mnogi gosti su već pristigli. Đulija Đovanini se ponašala kao idealna domaćica. Pričala je sa svima, predstavljala novopridošle goste onima koji ih ne poznaju, iznosila meze. Bila je opuštena,

ali bi povremeno, u trenucima kada je bila sigurna da je niko ne vidi, zavlačila ruku u grudi gde je držala ključ i istog trenutka lice bi joj se raširilo u osmeh.

25. MONECA

Moneci se cela ta akcija sa presvlačenjem činila kao nepotrebna jebada. A sem toga smoking koji su mu nabavili bio je barem za broj manji. Stezao ga je u ramenima a svaki put kada bi se savio imao je osećaj da će pantalone da se rasparaju.

Još se i ugušio od dosade. Nije razumeo šta se kog vruga čeka.

Već više od dva sata sedeo je na zadnjem sedištu Bujakarovog starog tristaća krem boje.

„Hoćemo li već jednom da izađemo?“ udahnuo je. „Još nije kucnuo pravi čas. Ljudi još uvek izlaze... Uskoro ćemo“, rekao je Bujnkaro koji je sedeo na mestu vozača. I on je nosio smoking, ali je njegov bio beo.

Ličio je na izboranog i prosedog matorog kelnera.

„Još uvek se puno ljudi muva! Slan u potkrovlju je potpuno osvetljen. Ne možete ni da zamislite kakav nameštaj, kakvo srebrno posuđe. Mogli bismo da uletimo i da im pomažnjavamo sve živo...“ rekao je Orekino. Mladić, od dvadesetak godina. crne i dugačke kose, sa velikim zlatnim minđušama u obliku alke. Pred očima je držao dogled kojim je posmatrao stan grofice Sinibaldi

„Smanji doživljaj... Ne bih baš hteo da otpočnem novu godinu u bajboku... Nego da mi lepo ispunimo ono što smo naumili i pravac kući“, rekao je Moneca.

Orekino je bio suviše mlad i očito preveliki zaljubljenik u filmove sa Rodžerom Murom. On je bio taj kome je pala napamet genijalna ideja da obuku smoking kako nikome ne bi upali u oči.

Svima će izgledati kao tri otmena gospodina koji su pozvani na proslavu u potkrovlju. Taj mrsomud Orekino je i dalje drvio sa pričom o Arsenu Lupenu, 'opovu i džentlmenu, ali se Moneca, razuman i veoma iskusan čovek, nije zanosio lime daje nešto više

od klasičnog provalnika. Spadao je u onu vrstu lopova koji nogom razvale vrata, ulete u stan i ponesu sa sobom šio je više moguće

sivari. Nije se libio da, kad mu si' ukaže prilika, uzme i mašinu za pranje sudova i toster

„Jesmo li sigurni daje stan prazan? Ne bih voleo neprijatna iznenađenja”, rekao je Bukajaro otimajući dogled iz Orekinovih ruku

„Nema frke. A ko bi mogao da bude u advokatskoj kancelariji u novogodišnjoj noći... Niko. Imaćemo puno vremena da sa sobom ponesemo kompjutere, faks i sve ostalo. Sigurno da postoji i ne' i sef. Treba samo još malo da sačekamo...” Moneca je iz kese izvukao plastičnu porciju. Otvorio ju je. U

njoj se nalazio pasulj sa kobasicama koji mu je spremila njegova žena Ines.

Jebo te, kako je hladno. Baš smo našli divan način da provedemo Novu godinu”, mrmljao je Moneca stisnutih zuba.

Prstima je zgrabio kobasicu. Baš kada se spremao da je strpa u usta. ona mu je iskliznula iz ruke i šljisnula po snežno beloju košulji. Opsovao je.

26. DEBORA IMPERATORE KORDELA – 21:38

U stan Đulije Đovanini konačno su pristigli svi gosti. Bilo ih je ukupno petnaestom. Sedeli su za stolom. Svi su bili veoma elegantni. Amaro Averna je pomogao da atmosfera postane intimna, spokojna i opuštena, što je potpuno odudaralo od raketnog napada koji su mogli da posmatraju na rimskom nebu.

Enco je sedeo preko puta Debore. Đulija je sela na čelo stola.

„Debora čuo sam da si napisala novi scenario... O čemu se radi?”, upitao je proćelavi mladić obučen u crvenu košulju i sako od tvida.

„Ne volim da pričam o svom poslu”, rekla je Debora Imperatore Kordela koja je u ruci držala štapić sa susamom i mahala njime kao da je šiba neke stroge učiteljice.

Bila je mršava. Kosa smeđa, kratka, muška frizura. Nos u obliku kormila delio je njeno usko lice na dva dela. Podsećala je na nekakvu nemačku feministkinju zbog malih okruglih naočara.

„Ma daj Debi, reci nam bar nešto!”, saučesnički je navaljivao Enco.

Enco se dobro osećao. Na svom terenu. Ipak istog trenutka sinulo mu je da se suviše prisno obratio Debori. Okrenuo se i pogledao ka Đuliji, ali je na nje mom licu kao i uvek bio onaj lupi pogled.

Možeš misliti!

Scenaristkinja se protegnula, izdužila svoj ćureći vrat i počela da mlata onim štapićem kao da diriguje orkestrom, a onda rekla:

„U redu. Kad ste baš navalili. Reći ću vam samo da sam krenula od gnusnog iskorišćavanja životinja za potrebe filma... Da ne poverujete. Neću ni da pominjem šta se sve radi sa konjima.

Svi se sigurno sećate Furije konja sa divljeg zapada. Šta da vam kažem. Kastrirali su ga da bi postao krotak" A psi... Lesi, Rin tin tin, Betoven i pudlice iz „Ribe zvana Vanda” daju najužasniju stereotipnu sliku o psima... Dobri, verni i simpatici. Tu i tamo nešto zabrljaju. Tome mora već jednom da dotle kraj! Stoga sam i napisala scenario o žuci, policijskom psu. On je mučeni policijski pas-narkić koji na aerodromu u Rimu umire od prevelike doze pošto pojede statuu Bude iz Tajlanda. Kasnije se ispostavlja daje statua bila od heroína. To je veoma dramatična, hrabra i složena priča. Ali naravno potrebni su mi najbolji glumci. Producent Emilio Spaventa predložio je da lik žuce tumači koker iz „Klikera i kengura Tomija”... Videćemo. Nisam sigurna da li je njegovo lice dovoljno upečatljivo. Međutim, to je samo početak. Htela bih da napišem još jedan scenario o rak rani modrenog društva, problemu pasa lotalica...”, reče i teatralnim gestom umoči štapić u salatu od tunjevine a žalim ga strpa u usta.

27. DUDLINA – 21:41

Dudlinu je njen posao još uvek uzbuđivao le nije ni čudo da je i dalje bila pravi majstor svog zanata.

A te večeri bila je posebno inspirisana.

Pošlo je advokat završio sa ostrigama, izbubecala ga je praherom po turu. Možda je malčice preterala, ali je on toliko cičao od sreće da je bilo pravo zadovoljstvo pretvorili njegovo dupe u krvavu šniclu.

Pa, nema sumnje Rinaldi je zaslužio vrhunski tretman.

Morala je da ga dovede do najvišeg stepena poniženja, da ga pretvori u krpu za brisanje poda, u biće bez ikakvog dostojanstva.

U poslednje govno.

Jedino takt) će biti potpuno srećan.

Advokatova ekstaza.

„Skidaj to sa sebe!”, naredila mu je.

On je poslušao pognule glave. Skinuo je dečju odeću i sklupčao se potpuno go na podu. Stvarno je izgledao užasno sa tom trbušinom.

kratkim i dlakavim nogama, unakaženim dupetom i nabrekli kurčićem.

„Fuj! Gadiš mi se! Sad ću da li pokažem tvoga Boga!”

Dudlina je zgrabila torbu i iz nje izvukla najsmrtonosnije oružje is svog arsenala. Nije postojao mazohista koji nije umirao od sreće kada bi ga video. Uzela ga je u ruku, iskezila se, a zatim zavukla šteker u utičnicu.

U kancelariji se začulo neprijatno brujanje.

Advokat je rukama pokrio lice i plakao. Kada je začuo taj zvuk i video paklenu mašinu koju njegova krvnica namerava da upotrebi počeo je da zamuckuje.

„Nee! Moolim te! Samo „Epiledi” ne!”

Ali džaba je trošio reči.

Dudlina je već usmerila strašnu napravu ka šumi koja se nalazila na njegovim grudima.

28. ENCO DI ĐIROLAMO – 21:44

Enco di Đirolamo je bio u potpunom transu.

Kakva žena. Kakav senzibilitet. Kakva moć analitičkog rasuđivanja... razmišljao je u sebi dok je Debora nastavila da priča o krizi italijanskog filma.

Imati kraj sebe ovakvu osobu je nešto sasvim drugo.

Stimulativno. Zaista stimulativno. S njom se ne priča o banalnoj svakodnevicu i besmislenim koještarijama.

Pre samo nedelju dana otišli su u banju Saturniju. Tamo su, zagrijeni ispod vode, do duboko u noć pričali o smislu života, svojim nadama, strahu da smo sami u hladnom i beskrajnom kosmosu. Potom su vodili ljubav u sumpornoj vodi. Nežno.

Stidljivo, kao da im je prvi put.

Hiljadu puta lepše od akrobatskog i vulgarnog seksa sa Đulijom.

Pružio je stopalo i dotakao Deborinu nogu. Ona je sedela preko puta njega. Taj kratkotrajni potajni dodir pomogao mu je da se oseti bolje.

Bolje.

Malo bolje.

Već desetak minuta osećao je nekakvo vrvtanje u stomaku.

Poput oluje na Pacifičkom okeanu. Osećao je jezive grčeve i neodložnu potrebu da ode u kupatilo.

Šta li sam to danas pojeo? Nešto me je proteralo, razmišljao je stisnutih zuba i guzova.

Nije više mogao da izdrži. Morao je da se olakša. Ustao je pokušavajući da zadrži opušteni izraz lica. Kao da se odjednom selio da treba da obavi telefonski razgovor. Pravi kuler.

Ali čim je prošao kroz vrata dnevne sobe pojurio je poput Karla Luisa ka klonji.

29. TJERI MARŠAN – 21:45

Tjeri Maršan je pokušao da bude duhovit. Vickast. Ali sada mu više nije bilo do toga. Knedla u grlu mu je bivala sve veća te je disao sve teže i teže.

Obuzeo ga je totalni, mračni, kosmički pesimizam. Gori nego kod Leopardija. Počeo je da svira nekakvu tužnu pesmu. Od svih pesama iz ogromnog bretonskog opusa ta je najviše odisala melanholijom i nostalgijom.

Tradicionalna tužbalica žena ribara sa ostrva Sen Mišel.

Već posle prvih turobnih tonova, gosti koji su sedeli za stolovima počeli su da žamore, zvižde i viču, a nedugo zatim na pozornicu su pale i prve kajzerice sa anisom i tost sa paštetom od brancina i rikule.

„Kakva je to kuknjava?! Dosta! Uaaaa. Uaaaa. Idi kući! Zar smo ovo platili? Vratite nam pare!“, vikali su gosti.

Tjeri je neustrašivo nastavio da svira iako mu se niz obraze već slivao sos od vrganja i krem sira. Nije pevao za njih već za sebe.

Istog trenutka na bini se stvorio onaj izbacivač u narandžastoj jakni i svojom čvornovatom šakom opaučio muzičara po brnjici, a potom procedio kroz zube:

„Kunem ti se da ću ti, ako odmah ne počneš da sviraš neku veselu pesmicu za dušku, rascopati tu tvoju usranu liru o tintaru.

30. GVALTIJERO TREKJA – 21:48

Gvaltijero Trekja je sedeo u autobusu zajedno sa ostalima iz ekipe i masirao bolnu šaku. Čutao je premda se u autobusu sve orilo od euforičnog smeha i razdraganog razgovora.

Pitao se da li treba da im saopšti da je propevao. Da je odao tajnu. Da mu je Gica Ubica primenom sile izvukao adresu održavanja žurke.

Ma on ionako neće doći. Možeš misliti koliko nekog takvog briga za žurku na Kasiji.

Ponovo se bacio na masiranje šake.

31. MONECA – 21:58

„Vidi samo kako si usrao košulju! Kako čovek može da radi sa takvim pačerima, najobičnijim amaterina” rekao je utučeno Orekino.

„Ma ništa se ne vidi. Dovoljno je da zakopčam sako...“, rekao je Moneta koji je pokušavao da prstima obriše fleku. Izašli su iz tristaća i počeli da se šunjaju ka Ponci. Kucnuo je čas za akciju.

„Sada ćemo da pozvonimo Sinibaldijevima, oni će lepo da nam otvore. Prostudirao sam plan do najsitnijih detalja.” Orekino odlučno pritisnu dugme interfona.

„Koje?”

Muški glas.

„Ovde Dučo Trekani. Molim vas otvorite”. rekao je izveštačeno Orekino pokušavajući da mu glas zvuči aristokratski i ravnodušno. Potom je pun sebe prišapnuo ostaloj dvojici:

„Sve je pod kontrolom...”

„čujte, žao mi je, na spisku ne:na vašeg imena...” „Mora da je u pitanju neka greška. To je nemoguće.” „žao mi je. Ne znam šta da vam kažem.”

Moneca i Bujakaro počeli su da se kikoću.

„To je nemoguće. Kakav skandal. Mene je pozvao...” „Ko? Ko vas je pozvao?”, upitao je isledničkim tonom glas iz potkrovlja.

Orekino se u trenutku smrzao ali je, postoje pogledao u interfon, smireno odgovorio;

„Gospodin Sinibaldi del Orto. Glavom i bradom.”

„Ne postoji nikakav gospodin Sinibaldi. Vi ste lažov” rekao je trijumfalno glas.

Sada su se Moneca i Bujakaro valjali od smeha i držali za stomake. Orekino ih je prostrelio pogledom, a onda je na površinu izbio sav njegov prostakluk:

„Slušaj bre majmunčino. Koga bre ti nazivaš lažovom? Nemoj da ti rascopam njonju!”

Istog trenutka začuo se odgovor.

„Jedi govna! Smradu najobičniji!”

„A je I tako govнару? More otvaraj ta vrata inače ču ti jebati sve po spisku!"

„Možeš samo da mi ga popušiš. Idiote jedan!"

„Ma popuši ga ti meni pederčino."

„Peder ti tata koji te je napravio!"

Sigurno bi tako nastavili cele noći da odmeren Monecin šut nije razvalio vrata.

„Vidi kako se to radi Oreki""", rekao je Moneca. Oreki čije je lice bilo crveno kao bulka reče:

„Ko te jebe. Sad ću da ti dođem tamo."

„Ma samo dođi. Pokazaću ti tvoga Boga. čekam te. Njih trojica se obazreše oko sebe a zatim nečujnim koracima uđoše u zgradu.

32. GAETANO KOCAMARA – 21:59

Padobranci! Uvek probaju da se uvale na neku žurku. Kakav crni Dučo Trekani! Gde im je mašta, mogli bi da budu malo o riginalniji. Sva sreća što kod mene to ne pali, pomislio je zadovoljno. Gaetano Kocamara.

Bio je srećan. Jedina obaveza bila mu je da kontroliše situaciju.

Smešila se vrhunska proslava.

Otišao je da popije još jedan belini.

33. GICA UBICA – 22:00

Gica Ubica preuzeo je organizaciju na sebe.

Stajao je na vozačkom sedištu autobusa sa megafonom u ruci:

„Dakle, večeras idemo u provod. Vaš Gica vas vodi na proslavu! Proslavu organizovanu u čast Nole", povikao je a onda počeo da skače i urla:

„Ko ne skoči odmah sad Kazalotijev je smrad... Ko ne skoči..." Svi navijači koji su se tiskali u autobusu, počеше da skaču uz neviđenu buku i ponavljanje slogana. A onda svi odreda počеше da skandiraju svom vođi:

„Gico Ubico najbolji si ti, ako treba ginućemo mi za tebe svi." Gica je seo za volan i krenuo praćen zvižducima i prangijanem. Pratila su ga još dva autobusa.

Odredište?

Ulica Kasija, broj 1043.

34. MIKELE TRODINI 22:07

Najzad su stigli do kolača. Mikele je osećao sve veće i veće uzbuđenje ali se istovremeno i sve više plašio. Nije znao kako će njegov otac da reaguje kada bude otkrio da je sve pare potrošio na rakete i petarde.

Tata je govorio da su to opasne stvari. Da svake godine milioni osoba izgube ruku ili oko igrajući se sa eksplozivnim napravama.

Reći ću mu da može i on da ih ispaljuje. Tako će moći da me kontroliše.

A osim loga tu je bio i deda.

Deda Anselmo je dobar. Pomoći će mi.

Cela porodica buljila je u ekran. Gledali su gušiteljski šou program sa Marom Venije. Želeli su da dočekaju Novu godinu sa svojom mezimicom. Kakav davež. Mikele se vrteo po sobi kao zver u kavezu.

„Tvoj sin bi hteo da ispali par raketa.., rekao je Anselmo Fraska svom zetu i namignuo Mikeleu.

Mikeleu je stao dah u iščekivanju očevog odgovora.

„Još je rano... Sedi. Moraš da se naučiš da budeš strpljiv. Kada kucne čas otići ćemo na terasu i ispalili par raketa...”

„Zar ne mogu sad da ispalim neku. Barem one male...”, rekao je smušeno i tugaljivo Mikele sklopljenih ruku i pognute glave.

„Kome ja pričam? Kasnije. Sedi ovde..,“ rekao je otac ne skidajući pogled sa Mare Venije u medveđem kostimu.

„Ali...”

„Sedi ovde pored mene. Strpi se malčice...”, rekao je deda napravivši mu mesto na fotelji.

Mikele je seo kraj dede.

35 MONECA

„Kako ćemo sada da uđemo?“, upitao je Orekino ispred kancelarije advokata Rinaldija.

Posle razgovora sa onim kretenom izgubio je dosta od svoje poletnosti.

„Na stari dobri način. Dodaj mi čekić i pajser“, rekao je Moneca koji je preuzeo kontrolu nad situacijom.

„A ti Bujakaro idi do stepenica i gledaj da li neko dolazi.“ Vrata Rinaldijeve kancelarije otvorila su se posle samo jednog dobro odmerenog udarca po ključaonici.

Nije bilo nikakvog alarma.

Nije se moglo poželeti ništa bolje...

Moneca, Bujakaro i Orekino oprezno uđoše i za sobom zatvoriše vrata.

36. FILOMENA BELPEDIO – 22:12

Filomena Belpedio ležala je bez svesti na kauču u dnevnoj sobi. Kristalna činija prevrnutu. Pilule rasute po podu. Daljinski upravljač u ruci.

Na ekranu je upravo bio duet. Iva Zaniki i pevač grupe Sepultura. Pevali su „I Love You Just the Way You Are“.

37. ĐULIJA ĐOVANINI – 22:13

Đulija Đovanini je i dalje donosila razna jela, dosipala piće i ćaskala sa gostima upotrebljavajući pet posto svog mozga.

Preostalih devedeset i pet posto bilo je zauzeto unutrašnjim dijalogom sa mamicom.

Jesi videla? Nisi htela da ideš u klasičnu gimnaziju nego si se zadovoljila birotehničkom školom, Niti si htela da se upišeš na fakultet kao što sam ti ja savetovala. Pa šta onda hoćeš? Ne možeš da se žališ što ti je ova namigušica, ravna kao daska, maznula momku. Tako ti i treba. život je takav. Čupav i dlakav.

Ali mama ti si mi rekla da ju nisam dovoljno pametna... Da žena pre svega mora da bude prava žena...

Kakve sad pa to veze ima? Trebalo je da mi dokažeš da si sposobna. Da nisi slinava balavica koja se drži za majčine skute.

A ti to nisi učinila. Zato ti je sada ta kurvica skinula frajera. Po mnogo čemu nije ti ni prineti. Pogledaj je. Ružna kao lopov. Ne zna da kuva. Ne ume da ugosti. Ali ona je umetnica, intelektualka... Ti

vrediš hiljadu puta više od nje. Gadno joj se osveti. I njoj i njemu. Naročito njemu. Obo... "

Đulija. Đulija šta ste ti i Enco planirali za Befanu?5

Đulija se vratila na planetu Zemlju.

„Šta kažeš?”

Obratio joj se Klemo, proćelavi tridesetogodišnjak, koji je sedeo s njene desne strane.

„Zanima te šta će ove godine da donese Befana? Ugalj! Ugalj za nevaljalu decu.”

5 praznik koji se slavi u Kaliji na dan Bogojavljenja. Dobra veštica Befana u noći između 5. i 6. januara donosi poklone svoj deci osim nevaljaljoj koja dobijaju ugalj.

38. DUDLINA – 22:15

„Ko je to? čuo sam nekakaaaav šuum tamoooooooo”, kmečao je advokat Rinaldi.

„Umukni. Da nisi pisnuo!”, reče besno Dudlina.

Tog trideset prvog decembra Dudlinin mozak radio je kao sat.

Bingo.

Pronikla je u advokatovu najskriveniju tajnu. I sada će trijumfalno daje iznese na svetio dana, kao daje u pitanju sumersko blago vekovima zatrpano ispod tona i tona zemlje.

Nije se džabe upisala na psihologiju.

Advokat je bio *shit lover* (ljubitelj izmeta).

Jedna od najbezazlenijih dečjih perverzija. Nikada nije izašao iz edipovske analne faze koji imaju svi trogodišnjaci.

A Dudlina je to sada znala.

Zbog toga gaje onako golog lisicama vezala za veliki pisaći sto od mahagonija. Potom ga je opkoračila i počela da sere po njemu.

39. ENCO DI ĐIROLAMO – 22:17

„A šta sad da radim?”, pomislio je sav očajan Enco Di Đirolamo pola sata posle svog ulaska u WC.

Još uvek je sedeo na šolji u koju je iskenjao i sopstvenu dušu.

Bio je u mraku jer je nestalo struje.

Tek tako.

Ali problem nije bio u tome.

Problem je bio u tome što u tom jebenom WC-u nije bilo toalet-papira. A s obzirom da je ona glupača od Đulije pročitala u

„Gente Casa” da su u otmenim engleskim kućama WC i kupatilo uvek razdvojeni, u ovom šupku nije bilo ni jebenog bidea ni jebenog lavaboa gde bi mogao da opere bulju.

„Šta ću sada?”, mrmlija je sav utučen.

Nije mogao da navuče gaće na usranu guzicu i da izađe, a nije mogao ni da se dokopa kupatila spuštenih pantalona.

Kakav je baksuz, struja bi došla baš u trenutku dok bi se u tako jezivom stanju vukao hodnikom.

Svi bi ga videli.

I Debora.

„Šta da radim?”

Otškrinuo je vrata. Hodnik je bio u potpunom mraku. Samo se u daljini, u dnevnoj sobi, video tračak svetlosti. Sveće. čuo je smeli i žagor gostiju.

„Đulija! Đulija!”. bojažljivo je počeo da viče.

Sačekao je. Ništa. Nije čula.

„Đulija. Đulijaaaaa!” povikao je glasnije.

Još uvek ništa.

Gluva je kao top!

„Đulijaaaaaaa! Đulijaaaaaaa!”, prodraose na sav glas.

Konačno je čuo korake u tami. Bat potpetica koje se približavaju. Najzad je čula.

„Ko je?”. upitao je sumnjičavo glasom vojnika na noćnoj straži.

„Đulija jesi li to ti?”

„Ja sam ljubavi. Šta ti je?”

„Ništa. U tri lepe! Em je nestalo svetla, em u ovom jebenom klozetu nema toalet-papira. Donesi mi jednu rolnu.”

„Samo sekund...”

čuo je kako Đulija odlazi niz hodnik. Ponovo je seo na solju.

Zar sam morao da fasujem i prolivčinu..

Đulija se brzo vratila.

„Enco zaista mi je žao. Zaboravila sam da kupim toaletpapir.

Nemamo ni trunke...”

„Pa šta ću jadan da radim?” cmizdrio je on.

„Ništa ne brini. Našla sam ris hartije. Donela sam ti nekoliko listova A4. Ništa drugo nisam našla u kući. Možda su pomalo tvrdi...”

„Daj ili „vamo”. zarezao je Enco.

Enco je uzeo papir i uz gomilu psovki, u mraku, počeo da briše dupe tvrdim i hrapavim papirom. U trenutku kada se spremao da izađe iz WC-a najzad je došla struja.

Jebem ti... ne mogu da verujem!" rekao je i stavio ruku na usta.

Đulija mu je dala njegov izveštaj za Institut za obnovu industrije, a on je njime obrisao bulju.

40. ROBERTA PALMIJERI – 22:20

Roberta Palmijeri je uzjahala Davida Racinija. koji je i dalje bio ukočen i nepomičan. Spremala se da doživi drugi od četiri kosmička orgazma. Zemljani.

Počela je da se dilita kao mahnita.

„To! To! To! Tako! Taaaaaako! Zaurllala je Roberta kada je osetila kako joj se orgazam penje uz kičmenu moždinu. Još više se uzбудila i počela da skače po nesrećnom Davidu koji je i dalje na licu imao onaj isti idiotski osmeh.

41. ENCO DI ĐIROLAMO – 22:21

Đulija zna. Sve zna. Sve je ukapirala.

To je bilo jasno kao dan.

Znala je za njegovu šemu sa Deborom. Znala je da delje njenu najbolju drugaricu.

Enco je bio siguran u to.

Mogao je to da pročita u njenim ledenim luđačkim očima.

Enco di Đirolamo je sedeo za stolom i drhtao kao prut. Pravio se da jede pečenje koje je imalo nekakav čudan plastičan ukus.

Drhtao je od straha. Vilica mu je podrhtavala, a usta bila potpuno suva.

Kako li je kog vruga saznala. Rio sam oprezan. Krajnje oprezan. Nisam pravio gluposti. Nemoguće. Pa ipak ona zna.

Zna. 'Zna.

Ta je spremna na sve. Da ga premlati. Da mu uništi život. Da mu sjebe džip.

Pre dve nedelje otišli su zajedno u samoposlugu. Kada je došla do delikatesnog odeljenja zatražila je dvesta grama praške šunke.

Mesar joj je lepo izmerio, stavio u plastični tanjirić i obmotao folijom. Đuliji je pao mrak na oči.

„Već treći put vam kažem. Hoću da mi šunku umotate u papir!

A vi mi svaki put uvalite ovaj idiotski tanjirić.”

„Ali gospođo, tako će se sačuvati miris i svežina šunke”, rekao je pomirljivim glasom mesar.

„Gluposti. Ja sam oduvek jela šunku uvijenu u papir. A onda ti se pojavi neki pametnjaković koji kaže da šunka mora da se stavi u jebeni plastični tanjir i onda svi treba da ih trpaju u frižidere...”

Vi to namerno radite. Dobro vas poznajem. Ovo je četvrti put. Ja sam se do sada uzdržavala, nisam htela da planem...”

„Gospodo ja radim. Ne mogu da se zamajavam sa vama. Ne znam ni ko ste. Sledeći put mi recite unapred šta hoćete ili još bolje nađite neko drugo mesto za kupovinu.” Enco je pokušao da je smiri, ali uzalud, nije ga uopšte slušala.

Urlala je na onog jadnička koji je samo obavljao svoj posao. Na kraju mu je zafrljčila tanjirić u glavu, te je on, besan kao ris, izašao da se obračuna sa njom.

Da propadneš od blama.

Malo je falilo da Enco popije i par šamara pokušavajući daje odbrani.

Odlepila je. Skroz je odlepila. Odvrnula je osigurač i podmetnula mi da obrišem dupe svojim izveštajem.

Morao je da upozori Debi. Da joj objasni situaciju. Po svaku cenu mora da je obavesti. Nešto mora da se preduzme.

Trebalo bi da pobegnem. Uhvate maglu. I to što pre.

Počeo je netremice da pilji u Deboru ne bi li privukao njenu pažnju.

40. TJERI MARŠAN – 22:25

Izbacili su ga napolje kada je počeo da plače na pozornici i da jadikuje kako mu nedostaju žena i ćerka.

Sada je Tjeri Maršan ležao u kombiju. Još uvek je nosio onaj smešni frak. Ispijao je drugu flašu vodke.

Izbacivači su mu slomili Režin. Smrtno ranjena ležala je kraj njega, polomljenog rama i pokidanih žica.

Da se sve to desilo samo dan ranije ti moroni bi skupo platili, ali te večeri nije mu bilo ni do čega.

Osećao se suviše loše.

Možda je to bio znak sudbine.

Da prestane da svira Da završi jednom za svagda.

Tako je, tako je... vraćam se u Bretanju. Idem kući. Kod svoje žene i svoje ćerke. Mogao bih da radim kao zidar na nekom gradilištu.

Zaradio bih neku crkavicu. Možda bi mi i otac, kada bi video da sam se prizvao pameti pomogao oko plaćanja stanarine.

Sada je bio gotovo srećan što su mu slomili tu prokletu harfu.

Mogao je da počne sve iz početka.

Ko zna šta li radi Anet. upita se dok je ispijao poslednji gutljaj iz flaše.

Mora da je kod kuće, sa svojim. Verovatno će pojesti čorbu od crnog luka, a potom će otići da gledaju ribarske brodiće, posebno osvetljene za tu priliku, kako se vraćaju u luku... A šta ja koji kurac radini ovde? Ma sad ću odmah da krenem!

A onda je ponovo počeo da razmišlja. Pokušao je da upregne svu svoju pamet, u onolikoj meri koliko mu je to alkohol dozvoljavao.

A gde ću jadan sada? Nemam ni prebijenu paru. Evo šta ću da uradim, sutra ću lepo da prodam kombi i da sednem na voz. Ali sad hoću da pozovem Anet.

Pridigao se. Strašno mu se vrtelo u glavi. Osećao se kao daje na ringišpilu. četvoronoške je počeo da baulja po podu kombija u potrazi za sitnijem koji je tu pao. Našao je nekoliko novčića ispod sedišta.

Suma je bila mala. Jedva dovoljna za kratak razgovor. Taman toliko da poželi srećnu Novu godinu i kaže da se vraća.

Otvorio je vrata i izašao. Podigao je glavu i video kako iskričave rakete praskaju i paraju nebo, sve dok se ne izgube u daljini iza nekog drveća. Bile su predivne.

Krenuo je. teturajući se, u potragu za telefonskom govornicom.

43. DEBORA IMPERATORE KORDELA – 22:30

Debora Imperatore Kordela se dobro zabavljala iako društvo nije baš bilo bogzna kakvo.

Pričalo se o njenoj omiljenoj temi.

O njoj.

Znala je daje u tom društvu ona prava pravcata zvezda. U lom trećerazrednom svetu sekretarica, bankarskih činovniku i grafičara ona je bila jedina koja se bavila kreativnim poslom.

Jedinu koja je imala dobru žvaku. Svi su pažljivo upijali svaku njenu reč.

„Glavni junak je tuniski muzičar koji svira stari arapski instrument *ūd*. Govori se o njegovom postepenom razdvajanju od vlastite

zemlje. On napušta majku i dolazi u Evropu gde će pokušati da svoju muziku satkanu od peska, tišine i hladnog pustinjskog vetra, ponudi zapadnoj kulturi. Naravno tu je i ljubav prema izvesnoj Evropljanki. Na kraju se priča o njegovom povratku na rodnu grud. Sedokosa starinu vraću se u Tunis da se ponovo sjedini sa svojim svetom..."

Govorila je o projektu za svoj novi roman. Mladić kojeg je tek upoznala i koji je sedeo kraj nje bukvalno se pretvorio u uvo. Ali Debora nije mogla da se koncentriše i da iskaže priču onako kako je želela. Enco je non-stop piljio u nju. meškoljio se i davao joj nekakve znake. To ju je potpuno dekoncentrisalo.

Kakav davež, šta li pa sad hoće?

Prekinula je sa pričom i prosiktala:

„Enco šta ti je? Šta hoćeš? Zar ne vidiš da razgovaram?”

„Ništa... Hteo bih da porazgovaram sa tobom... Imam da ti kažem nešto vrlo važno”, reče on tiho i tajanstvenim glasom, nagnuvši se iznad stola.

„Kasnije. čekaj malo. Zar ne vidiš da pričam ovom mladiću o svom romanu. Šta to kog đavola može da bude toliko važno?” **44. GICA UBICA – 22:36**

Gica Ubica je ušao u Poncu bez ikakvih problema.

Vrata su već bila razvaljena

„Haj'mo. Napreci. Svi uz stepenice!” zaurlao je razularen masi koja ga je pratila.

Da je imao bradu ličio bi na Mojsija koji vodi Jevreje u Palestinu.

45. ADVOKAT RINALDI – 22:42

Advokat Rinaldi nikada nije doživeo toliku degradaciju i poniženje kao te novogodišnje večeri.

I sve to zahvaljujući svojoj ponižavateljki Dudlini.

„Da. ja sam tvoja klozetska šolja. Klozetska šolja u koju ti moja gospodaričice možeš da kakiš do mile volje”, rekao je on drhteći kao list na vetru.

Bio je vezan liscama za pisaći sto tako da je mogao da vidi samo dupe i noge svoje gospodarice. Na stomaku je osetio topli izmet. Od silnog uzbuđenja lupio je glavom u pisaći sto.

„Još! Još!” urlao je od sreće ali dok je vikao imao je utisak da nisu sami u sobi. Da je neko ušao.

Okrenuo se ka vratima i video neverovatnu scenu.

Tri čoveka.

U smokingu.

Stajali su kraj vrata i gledali ga. Jedan je u ruci držao njegov faks, drugi, nešto krupniji, s ogromnom flekom na košulji, nosio je pod miškom foto-kopir mašinu, dok je treći u ruci čvrsto stezao kopiju Rodenovog „Mislioca” koju je Rinaldi kupio u Parizu na bračnom putovanju.

46. MONECA – 22:43

Ušli su u sobu i ugledali nešto neverovatno.

Go čovek bio je vezan lisicama za pisaći sto dok se mlada žena natrcila iznad njega i kenjala po njegovom tetu. A vezani je vikao:

„Još! Još!”

Njih trojica bili su potpuno šokirani. Nisu znali ni šta da rade ni šta da pomisle.

Prva koja je razbila tu neprirodnu tišinu bila je žena. Hitro se uspravila i obukla brzinom svetlosti.

„Dobro več gospodo, ko ste vi?”, upitala je dok je zakopčavala poslednje dugme na svojoj bluzi.”

„Ko... ko mi?”, mrmljao je Moneca gledajući oko sebe.

„Vi! Vas trojica! Ko ste vi?”

„Ovaj. mi smo... mi smo...”

„Lopovi. Zar ne?”

Njih trojica potvrdno klimnuše glavom.

„Lopovi! Kuku meni lopovi!!!”, povikao je čovek vezan lisicama za pisaći sto.

„Umukni!”, odbrusi mu devojka. Odmah je prestao da viče i počeo tiho da cmizdri.

„A ko ste vi?”, upitao je postićeni Moneca.

„Zovu me Dudlina a onaj čovek vezan za stoje advokat Rinaldi. Dakle gospodo, pretpostavljam da vi niste došli ovde da provedete prijatno novogodišnje več da kradete, zar ne?”

„Tako je”, odgovoriše uglas Moneca, Bujakaro i Orekino.

„Dobro. To se mene ne tiče. Samo da uzmem pare koje mi pripadaju i odlazim. Vi radite svoj posao...” Dudlina je uzela novčanik iz advokatovog teget sakoa i iz njega izvukla svežanj novčanica. Stavila ih je u torbu a zatim iz

nje izvadila tri vizit karte koje je podelila svoj trojici.

„Ako imate neke posebne želje, ako vam treba nešto vruće, slobodno pozovite. Imate i moj mobilni. Gospodo doviđenja... i srećna Nova godina” reče ona i odlučnim korakom krenu ka vratima. Advokatov plač postajao je sve glasniji.

„Ali zašto ste se posrali na njega?” upitao je Moneca koji je u jednoj ruci držao vizit kartu dok je pod drugom držao foto-kopir.

Devojka zastade, nasmeši se i anđeoskim glasom reče: „Zato što on to voli.”

A potom nestade u noć.

47. RIBU A KOST – 22:47

„Dakle jesi li skapirao? Nova godina je u nama, a ne spolja. To je jebeni ispit i ne postoji dobra strategija da se s njim suočiš, uvek te zajebe. Jači je od tebe. Nemaš nikakve šanse. IscepKate na parčice. Uništi te. Ništa ti ne vredi. Možeš da budeš na nekakvom indonežanskom koralnom ostrvu, da meditiraš u nepalskom hramu ili da si na nekoj mega žurci. Nema ti spasa. Uvek ćeš se u jednom trenutku te večeri upitati: Dakle šta sam radio ove godine? Šta ću da uradim sledeće? Da li ću se promeniti? Da li ću uspeti da se promenim? Onda pogledaš oko sebe i vidiš ljude koji slave, zabavljaju se i hvataju te pod ruku. Kažu da te vole. Ljube te. Prošle godine za novaka zatekao sam se sa neka dva matora debeljka koji su me grlili i ljubili kao da smo najbolji prijatelji dok su mi čestitali Novu godinu. Užas! Koji ste mi vi andrak? A ovde nema nikog. Samo ti i ja. Božanstveno. Kako nam je samo dobro! Nema nikakvog davljenja, nikakvog..., govorio je Riblja Kost sa džointom u ustima i praznim pogledom uperenim ka plafonu, kada je začuo kako neko kuca na vratima.

Lenjo je okrenuo glavu.

„Vidi, vidi. Neko kuca!”, rekao je drmusajući Kristijanovu ruku. On je spavao kao top.

„Halo! Koje? Staje? Šta se dešava?”, promrmljao je Kristijano.

„Neko kuca! Ko li je to?”, upitao je zabrinuto Riblja Kost.

„A ko bi pa bio? Moja majka. Gasi taj džoint!”. frknu na njega Kristijano i ustade.

47. GAETANO KOCAMARA – 22:56

Nije mogao da poveruje.

Gaetano Kocamara nije mogao da poveruje svojim očima.

Scena je bila neverovatna.

Ko su bili svi ti ljudi? Ko ih je pozvao? Kako su ušli?

Nemoguće.

U ogromnom salonu grofice Sinibaldi vladao je totalni haos.

Više od dvesta ljudi.

Ako ta stvorenja uopšte možemo da nazovemo ljudima.

Onaj kreten od Skaramele je pozvao celu severnu tribinu Nolinog stadiona. Sa sve rođacima.

Bacili su se kao kurjaci na posluženje i sve živo počistili.

Pevali su. Igrali. Slavili Nolu. Povremeno bi u moru tih seljobera prepoznao i po neko ljudsko biće. Bili su to pravi gosti koje je lavina fanatika nosila sa sobom.

Zabezeknuta stara elegantna gospođa. Potpuno sluđene rimske dame.

Gaetano se osećao užasno. Poželeo je da se nikada nije ni rodio. Da nestane sa zemljine kugle. Da se zavuče u mišiju rupu.

Ali ništa nije vredelo.

Morao se nekako da ih se reši. Da spase kuću.

Slike!

Ti divljaci naslanjali su se na slike Gatuza, Mondrijana. De Kirika.

Povraćalo mu se.

Ubiću ga. Ako nađem tog 'kurvinog sina od Skaramele kunem se gospom sa Faita⁶ da ću da ga ubijem.

6 Najviša planina u oblasti Napulja. Najviši vrh Sani

Propao je. Moraće da se odseli. Da ponovo počne iz početka.

Sa Rimom je zapečatio. Za sva vremena. Posle bruke kao šio je ova nema šta tu više da traži. Grofica bi ga ubila.

Nekakav *Pithecanthropus erectus* sa flašom volke u ruci igrao je tarantelu na stolu na kome je stajalo posluženje. Gackao je po tostu sa kavijarom i domaćim kiflicama sa sirom i ponavljao:

„Kazaloti nek se sruši! Kazaloti nek nam puši“

Odmah ga je prepoznao. Da, to je on. Ko bi mogao da zaboravi to lice. Vođa najvatrenijih navijača. Zver poznata pod imenom Gica Ubica. Taj je jedanput svojom glavurdžom rascopao tintaru nekom navijači Frozinonea. Robijaš. U kući grofice.

Preneražen, Gaetano posmatrao je taj užasni prizor. Morao je nešto da preduzme. Ali nije znao šta.

Policija.

Da, treba pozvati policija. Odmah.

Krenuo je da se probija ka telefonu, telefon je bio zauzet. Neki čovek je razgovarao. Drao se:

„Halo! Halo, je li to Pjetro!? Ovde Paskvale. Tako je. Paskvale Kazolaro tvoj rođak. Srećna Nova godina. Tebi i celoj porodici.

Koliko je sati sada kod vas u Australiji? Ovde je skoro ponoć. Tu smo na nekakvoj predivnoj proslavi...”

Besno mu je oteo slušalicu iz ruke. Upravo se spremao da okrene 113 kada je u kuhinji video Skarainelu kako bezbrižno otvara frižider u potrazi za pićem. Istog trenutka zaboravio je na telefon i poput tigra skočio na kapitena Nole. Ščepao ga je za gušu urlajući:

„Svinjo! Svinjo! život si mi upropastio. Ubiću te!” Bilo je potrebno deset ljudi da ih razdvoji.

Anđelo visok je 1444 m. Sa ove planine vidi se napuljski zaliv

49. MIKELE TRODINI – 23:00

Mikele je najzad nekako uspeo da privoli celu porodicu, uključujući i majku i sestricu, da izađu na terasu. Svi su obukli debele zimske kapute i obavili vunene šalove oko vrata.

„Deda, koliko još?”

Deda je priljubio nos uz sat.

„Još jedan sat. Ima još vremena.”

„Sada me svi pažljivo slušajte. U pitanju su opasne stvari.

Morate da uradite onako kako vam ja kažem. Marcija, ovo se posebno odnosi na tebe”, rekao je gospodin Trodini.

Tatica je baš voleo da komanduje.

To mu je u krvi.

„Šta? Kakava Marcija? Nije valjda da će...?”, ljutnuo se Mikele.

Marcija, devojčica od deset godina, sa velikim naočarima na nosu. povikala je:

„Hoću i ja, hoću i ja!”

„I tvoja sestra hoće da ispaljuje rakete. Mikele, nemoj da izvodiš besne gliste”, rekla je gospoda Trodini uobičajenim pomirljivim glasom.

50. KRISTIJANO KARUČI – 23:02

„Iznela sam tortu. Pridružite nam se. Kristijano, dovedi tvog druga. Napravila sam i čokoladne bombice”, rekla je gospoda Karuči dok je

pokušavala da otvori vrata koja je Kristijano blokirao nogom.

„Mama, prestani molim te. Ne želim nikakvu tortu. A znaš i sama da mrzim bombice.”

„Kristijano, šta to smrdi? Nešto čudno. Da ne gori nešto?”, rekla je gospoda Karuči postoje zavukla nos između vrata i ragastova.

„Ništa naročito mama. Moj drug je skinuo patike.”

„Šta kažete bombice? Bože dragi, obožavam bombice...” „Ti umukni”, rekao je Kristijano Ribljoj Kostu pošlo ga je mrko pogledao.

„Mama molim te pusti nas na miru. Spremamo se da izađemo...”

„Kako god hoćeš. Jadna ja. Uvek ista priča...Ponašaš se kao neki pustinjač”

„Da mama... u redu”, rekao je Kristijano i blago odgurnuo majku. Ponovo je zaključao vrata.

„Ne možemo više da ostanemo ovde. Moja majka je sve ukapirala. Do đavola!”, obratio se Kristijan svom prijatelju pokušavajući da rastera dimčinu.

„Lezi na krevet, smiri se. Nemoj da se živciraš. Kuliraj... Jel to tvoja keva pomenula bombice?”

„Zar ne vidiš kako je ovde? Kao da smo u nekakvoj tajlandskoj pušionici. Ako keva uleti ima daje drmne šlog.” „Eto kakvi ste vi portiri! Bitišete u teskobnoj tami suterena kao neke krtice pod zemljom... Takvi ste... Ostaćete bez očiju... I ako je, izgubićete vid. Koža će vam pobeleti...” „Prestani da sereš. Osim toga ja nisam portir.”

„Ti si portirsko dete. To ti je zapisano u DNK. U genima ti si vratar.”

„Jedi govna. U svakom slučaju dobro je što si se izuo. Misliš li daje moja keva uspela da prepozna miris trave?” „Ma nema šanse...”

Kristijano se i dalje vrpeljio po sobi a onda rekao: „Dosta!

Neću više ni sekund da ostanem ovde. Hajdemo negde. Smučila mi se ova soba.”

„A gde ćemo?”

„Šta ja znam... Spomenuo si gomilu žurki...”

„Ma možeš misliti kakav su kič. Ovde nam je super. Baš nas briga. A osim toga nikada nismo proslavili pederasku novu godinu, samo ti i ja. Da mi lepo legnemo na krevet, uzmemo flašu šampanjca i bombice i Bog da nas vidi.” Kristijano se dvoumio i razmišljao.

„A dinamit?”

„Ma frknućemo ga kasnije. Iza Doma omladine. Nemam snage da se sada bakćem sa saobraćajem, gužvom, ne osećam se baš najbolje.”

„U redu. Kako ti kažeš. Idem po kolače. Ti ostani ovde, ne mrdaj, lice ti je kao...”

51. GROFICA SINIBALDI DEL ORTO – 23:08

Grofica Šintila Sinibaldi del Orto je i dalje spavala.

Olešila se od džin-fica. Ležala je u svojoj sobi na lavljoj koži prostrutoj na krevetu sa baldahinom. Njena večernja Feragamova haljina bila je svučena do pola. Pradine cipele na podu.

Razjapljena usta s usnama punim kolagena.

Hrkala je kao testera.

Dugačka kosa boje šargarepe, obično skupljena u punđu, neuredno je padala po leđima.

Viski. Loptica i Vodka, njena tri mala škotska terijera, lizali su joj lice i lajali iza zatvorenih vrata. S druge strane vrata nalazila se sluškinja. Filipinka, koja je smernim kucanjem pokušavala da probudi svoju gospodaricu.

„Grofice, grofice, tamo su neki čudni gosti... Ima ih puno...”

Grofice... Kuća...” ponavljala je sva uplakana.

Ali grofica nije čula ni nju ni bučne goste. Nisu mogle da je probude ni eksplozije raketa na rimskom nebu.

52. MIKELE TRODINI – 23:20

„Tata! Tata! Pogledaj! Vidiš li ih? Tamo. tamo gore!”, rekao je Mikele Trodini ocu u čijoj je ruci gorela prskalica koja je bacala iskre na sve strane.

„Gde Mikele?”

„Tamo preko puta nas, pogledaj.”

Gospodin Trodini je uperio pogled ka mestu koje mu je pokazivao sin i najzad uspeo da vidi.

U zgradi preko puta. u potkrovlju Ponce, totalni rusvaj.

Ludnica. Crvene dimne bombe.

Kao krug pakla.

Drali su se kao ludi. Od silnih petardi nije moglo da se razazna šta viču. Nešto kao: Nola, Nola, dobra je do bola.” Nekoliko petardi palo je na teniske terene kompleksa. Liznulo je nekoliko plamičaka.

„Ko živi u tom stanu?”, upitao je gospodin Trodini dedu.

Anselmo Fraska koji je sedeo na ligeštulu namesti svoj dogled.

Ličio je na austrijskog generala koji posmatra neprijateljske trupe s druge sirane doline.

„Grofica Sinibaldi. Ona sa kućicama”, rekao je starac koji je znao svaku sitnicu vezanu za „Ostrva”.

„Kakva kul.. ”

Hteo je da kaže kulovka ali se uzdržao. Zbog dece.

„Kakve je to goste pozvala?“, upitao je potpuno zabezeknut.

Gospodin Trodini je mrzeo groficu kao najvećeg zlotvora.

Kada je sa svojim mercedsom ulazila na parking kompleksa ponadala se kao da je ceo parking njen. Već tri puta se parkirala na mesto koje je pripadalo Trodinijevima i što je najgore bolela je štikla za to.

Aristokratska kurvetina. Sa ona tri antipatična kućišta.

Gospodin Trodini je protestovao na zboru stanara ali je grofica mrtva ladna nastavila da parkira svoja kola gde god joj se ćefne i da sve gleda sa visine.

Ma šta li je samo ta babeskera umislila?

„Tamo gore je potpuni kaos”. rekao je opet deda a onda povikao: „Pazite!”

Porodica Trodini se zaklonila iza saksija sa cvećem. Jedna raketa pogodila je krov njihove zgrade. Začuo se snažan prasak a malo je falilo da fasuju komadiće crepa i maltera.

„Ma jesu li poludeli? Šta im je?!”, povikao je gospodin Trodini dok je gurao ženu i ćerku u kuću.

„Pucaju na nas. Evo stiže novi projektil. Imaju odličan strateški položaj”, rekao je hladnokrvno deda.

Druga raketa završila je tik iznad njihovih glava. Između trećeg i četvrtog sprata. Novi komadići maltera.

„Kurveštijo matora. Grofice mog kurca! Hoćeš sve da nas pobiješ”. nije više mogao da se uzdrži gospodin Trodini.

„Ipolita! Pozovi karabinjere, inače ćemo ostati bez zgrade!”.

povikao je ženi.

U međuvremenu Mikele je, zaklonjen saksijama sa cvećem, osmatrao neprijateljski tabor. Video je da su počeli da bacaju sve i svašta sa terase.

„Tata, pogledaj!”

Iz crvene izmaglice koja je prekrivala grofičino potkrovlje i terase izronila je džinovska crna prilika. Teturala se.

U rukama je držala ogromnu saksiju sa cvećem. Od barem sto kila. „Šta li namerava?“. upitao je Mikele.

Niko mu nije odgovorio.

Bio je to đavo koji je pobegao iz pakla. Uterivao je strah u kosti. Stigao je do ograde i uz neljudski krik zafrljači saksiju.

Pala je na parking.

Pravo na opel astru gospodinu Trodinija.

Probila joj je krov. Pretvorila u beživotnu olupinu.

Deda Anselmo, gospodin Trodini i Mikele stajali su nepomično. Kao tri kipa. Zabezeknuti.

Nemoguće.

Taj moron bacio je saksiju sa cvećem na njihov opel. Opel koji još nisu otplatili. Opel od koga su ih delile samo tri rate. Opel sa klimom, elektronskim podizanjem prozora i sedištima od alkantare⁷.

Gospodin Trodini se prvi pribrao od tog neviđenog čuda. Pao je na kolena, podigao pesnice ka nebu i zavapio:

„Opel niste smeli da dirate... To ćete mi skupo platiti vi usrani materijal koji podseća na jelensku kožu plemići! Hteli ste rat? Evo vam ga!“

Pridigao se. Zgrabio je plastični sto i od njega napravio zaklon.

„Vitorio šta nameravaš? Šta nameravaš? Vрати se unutra Vitorio. Nemoj da izigravaš ludaka!“ počela je da cvili gospođa Trodini iza vrata od balkona.

„Umukni ženo! Ti i Marcija ostanite u kuhinju! A ti Mikele požuri. Uzmi sve rakete i petarde koje si sakrio ispod kreveta.

Deda Anselmo, skloni se ovde.“

Gospodin Trodini bio je komandant.

Srčani komandant sa četicom heroja u ratu koji postoji od kada je sveta i veka.

Ratu Izrabljenih protiv gnusnog Plemstva.

Mikeleovo lice razvuklo se u osmeh. Samo je rekao: „Odmah tata.“

53. ĐULIJA ĐOVANINI – 23:23

Mila moja majčice. Sve sam pogrešila. Ja uopšte ne poznajem ove ljude. Zašto su došli kod mene? Zašto jedu za mojim stolom?

Ja sam sve to kupila. Mamice ne želim ih više ovde.

Đulija Đovanini je gledala sve te uljeze kako sede za njenim stolom. Daje imala hrabrosti ustala bi i zamolila ih da odu. Sve od reda.

Pustite me na miru. Hoću samo da spavam.

Ali hrabrosti imala nije. I znala je daje nikada u životu nije imala.

Ti si mu dala ključeve od stana... Ti si ih pozvala.

Zašto nije bila jača? Zašto uopšte nije kapirala ljudski rod?

Zašto je svako mogao da je zezne? Zašto je ona pametnjakovička, ravna kao daska, vedrila i oblačila u njenoj kući, za njenom trpezom? I zašto ju je onaj bednik i dalje gledao zavidljivim pogledom?

A ja? Ja ti nisam ništa, bedniče? Poslednja rupa na svirali.

Nula. Dobra samo da ti spremim večeru, operem gaće i popušim?

Potom joj se majčica ponovo obratila:

Mamino zlato. Prestani. Prestani. Učini to za tvoju mamicu.

Nema problema. Šta je tata uvek govorio? Za svaku boljku postoji lek. A lek je jednostavan.

Osveti mu se.

Pokaži mu ko si. Koliko vrediš?

Jesi li shvatila malecka moja?

Moraš da mu se osvetiš.

Da majčice. Da. draga mamice. Po ka začu ti da nisam nesposobnjaković. Videćeš da će tvoja ćerka, od sada pa nadalje, okrenuti potpuno novi list.

Neki frajer kojem nije znala ni ime prilepio se uz nju. Pričao je kao navijen.

Šta li samo hoće? Zašto je ne pusti na miru? Samo joj je on falio.

Prisilila se da na trenutak izbaci mamicu iz glave.

Ne bi bilo loše. Malo muzike. Mogli bismo da đuskamo, da se malo opustimo. Ima još četrdeset minuta do ponoći, da li bi pustila neku muziku?" govorio je taj tipus sa smeškom koji se Đuliji nimalo nije dopadao.

Folirant. Težak foliram. I on je mislio da je ona nula.

„Šta kažeš? Izvini, nisam čula.”

„Zar ne možeš da pustiš neki CD. ploču ili kasetu?" Đulija mu se nasmešila. Divan lažni osmeh. Savršen osmeli domaćice.

Moja kuća je tvoja kuća.

Hoćeš muziku? E onda ćeš je i dobiti.

Ustala je sa stola i provukla prste kroz kosu kako bi popravila frizuru.

„Naravno, Naravno. Malo muzike. Divna kasete za dobar štimung...”. rekla je i krenula ka svojoj sobi.

54. GAETANO KOCAMARA – 23:25

Gaetano Kocamara bio je u kuhinji. Pod česmom je hladio nos naduven kao babura.

Onaj nitkov od Skaramele mu ga je garantovano razbio.

Ali ni on nije ništa bolje prošao. Gaetano mu je slomio jagodicu.

Uzeo je nekakvu krpnu i prislonio je na nos. Prošao je kraj grupe navijača koji su, pošlo su prvo opustošili špajz, pravili špagete sa paradajzom i bosiljkom kraj uplakane filipinske kuvarice koja je sedela na stolici.

Nije više znao šta da radi. Salon se pretvorio u ogroman podijum za igru. Dede. Babe. Deca. Ko god je imao dve noge đuskao je kao lud. Zabavljali su se.

Gaetana je taj prizor zaista očarao. U jednom trenutku pomislio je daje uprkos svega, ipak napravio pravu stvar.

Organizovao je slavlje za svoje zemljake. Verovatno niko od njih nikada nije bio u kući kao što je bila grofičina.

„Gaetano! Gaetano!”, začulo se iza njegovih leđa.

Okrenuo se i ugledno starog markiza Seržija potpuno pomodrelog u licu.

Hteo je da propadne u zemlju od blama.

„Saznao sam da si ti orrganizator ovog kerrmesa. Svaka ti čast.

Godinama se nisam ovako lepo zabavio. Brravo!”, nastavio je markiz izgovarajući svoje karakteristično grleno „r” i tapšući ga po ramenima.

Nije imao vremena ni da odgovori jer je markiz istog momenta nastavio sa razuzdanim plesom.

Ma da vidiš kada ovo na kraju još ispadne dobro, pomislio je.

Ugledao je neku devojkicu kako pleše. Devojkicu koju je već odnekud znao. Verovatno iz Nole. Nije bio siguran ko je ona. Bila je baš rasna ribetina. Sa tim svojim karakterističnim crnim uvojcima i tamnim očima ciganke. Nosila je minić dopičnjak i majicu koja nije pokrivala baš ništa.

Gaetano se na trenutak pogledao u ogledalu.

Nos mu je bio nadut i pomalo crven. Ali ne mnogo. Sredio je frizuru, uvukao košulju u pantalone i korakom frajerčine prišao devojci.

„Izvini! Ja sam Gaetano Kocamara organizator ovog partija...

Siguran sam da smo se negde već sreli... Ali ne sećam se gde...

Možda na Majorei?”

Devojka je prestala da igra i sva zadihana uputila mu široki osmeh koji je otkrio savršenu belinu njenih zuba, u potpunoj suprotnosti sa tamnim usnama.

„U ugostiteljskoj... Naravno da se poznajemo. Ja sam Kotikone Anđela. Ja se tebe odlično sećam. Išli smo zajedno u odeljenje u prvom razredu ugostiteljske. Onda si ti okinuo godinu...”

„Nisam baš učio.... mrmljao je on postišen.

Kotikone Anđela. Ona iz prve klupe. Bila je neopevani gabor.

Sva bubuljičava a sada... Porasla je, postala ženu. A telo joj je stvarno boli glava.

„Da, bio si neverovatan duduk. Sećaš li se profesorke Pini?”

„Kako da ne... profesorka italijanskog je 1" tako?

Mala će večeras da padne. Moraću malo da je movam ali već je viđena za snošku. Odvešću je kući...

„Ne. Profesorka engleskog... kako je se ne sećaš? Moram da ti priznam da sam bila zacopana do ušiju u tebe kada smo išli zajedno u odeljenje. Ispisivala sam stranice i stranice svog dnevnika sa Kocamara, Kocamara. Kocamara... A znam da sada živiš u Rimu i svi kažu da poznaješ ljude sa televizije...”, reče ona zavodnički.

Okej. Okej. Kotikone Anđela hoće da provocira... ima da padne kazna!

„Slušaj! Zašto ti i ja ne bismo lepo zapalili sa ove žurke. Ovde je strašno dosadno. Bili bismo sami. Samo ti i ja. Ne možeš ni da zamisliš kakva je sad atmosfera u centru Rima. Kola su mi na parkingu. Mogli bismo da odemo na neki splav na Tibru...” Ona se očigledno zainteresovala ali se još uvek nećkala.

„Šta ti je Anđela? Ne ide ti se?”

„Naravno da mi se ide. Nemaš pojma koliko bih to volela ali ovde je i moj momak...”

Gaetana je nešto probolo u stomaku. Na trenutak mu se stošilo, ali je bio uveren da je njegov šarm dovoljan da je natera da zaboravi na svog dečka.

„Zar ti srce ne poigrava od radosti što sa svojom starom simpatijom možeš da zapališ plamen ljubavi...”

„Kako da ne... ali...”

Mula se ne da. ali nema joj spasa, pomislio je ponovo Gaetano prostrelivši je pogledom u stilu Antonija Banderasa.

55. MONECA – 23:28

Pošto je kurva otišla, Bujakaro i Orekino počеше da se svađaju.

„Ovo đubre nam je svima videlo lice”, drao se Bujakaro pokazujući na advokata Rinaldija koji je hroptao poput zaklane svinje. „Svoj trojici... Najebali smo. Ja ne želim da počnem Novu godinu u bajboku...”

„Ma kakav crni bajbok... na konju smo...”, rekao je Orekino koji je savršeno ukapirao situaciju i nije izvaljivao gluposti kao njegov kolega.

„Kako to misliš na konju!?”

„Zbog advokata. Slušaj me dobro. Mi jesmo lopovi... ali pogledaj njega. Njemu kurve seru po telu. Jesi li ukapirao? Šta je gore od ta dva? Ajde reci mi...”

Bujakaro je ispalio odgovor kao iz topa. Bez trenutka premissljanja.

„On je svinja... Mi smo samo lopovi. Đubre nastrano.” Advokat nije prestajao da cmizdri. Njegov plač bio je praćen nekakvim kreštanjem koje je zaglušivalo čak i vatromet.

Kakva mora.

„Ogluveću od ove svinje”, uzdahnio je Orekino a onda se pun jeda obratio advokatu: „Svinjo... Umukni!”

Nije pomoglo. Nastavio je da tuli:

„Kuku lele! Jao meni! Nemojte da me povredite, preklinjem vas. Sve ću da vam dam... Šta god zatražite!”

„Moneca molim te pobrini se za ovog skota. Potpuno mi je razbio koncentraciju”, rekao je umorni Orckin.

Moneca je sedeo za pisaćim stolom i brižljivo čistio fioke.

Pokupio je sav kancelarijski pribor. Nalivpera, flomastere, sveske, spjalice i gumice za brisanje. Dobro će doći njegovom sinu Erosu koji je išao u peti razred osnovne škole.

„Moneca, govorim tebi. Hoćeš li da mi pomogneš?” „Šta kažeš? Na trenutak sam se nešto zaneo.”

„Pobrini se za advokata, ako boga znaš!”

Moneca je ustao sa džepovima punim grafitnih i hemijskih olavaka i prišao advokatu koji se koprcalo, urlao i dilitao poput deteta kome treba da daju injekciju.

Pogledao gaje na sekund a onda. bez mnogo premišljanja, opaučio otvorenom šakom. Udarac je bio tako jak da je gotovo soljoštio advokatovo lice.

„Jaooooooj”, zaječao je advokat skvrčivši se kao jastog u ključaloj vodi.

U tom poviku nijs se osećala samo patnja, bilo je tu još nečega.

Možda nekakvog zadovoljstva. Da bilo je tu i zadovoljstva.

Još jednom ga je zviznuo da bi potvrdio svoju teoriju.

Jaooooooj, kako je dobro. Još!” kriknuo je advokat. *Uživa! Ma jel ovo moguće? Ova svinja vrli da je neko maklja!* Skapirao je u tom trenutku Moneca.

Uživao je sklupčan i vezan za sto. Oči su mu bile poluzatvorene poput mačke koja prede. Usta vlažna i balava.

„Provalio sam te! Ti si svinja, jedan...”

Nije mu padala na pamet prava reč.

„...jedan perverznjak, eto to si ti!”

I ponovo ga zaveli pesnicom.

56. ENCO DI ĐIROLAMO – 23:30

„Je l' neko za dušku? Hajde da malo razmrdamo noge. Ima još samo pola sala do ponoći. Ustajte!”, rekao je mladić koji je zamolio Đuliju da stavi muziku. A onda je počeo da vuče za ruku one koji su i dalje lenjo sedeli i jeli sladoled od vanile prelive čokoladom. Povukao je i Enca.

„Hajde Enco, razmrdaj kosti. Pokaži kako igra stara garda...”

„Ne sada. Ne igra mi se. Malo kasnije...”, rekao je Enco sav rasejan.

Nikako da porazgovaram sa onom kretenkom od Deltore. Ta ne prestaje da trabunja, uopšte me ne zarezuje. Možda bi trebalo da je ščepam za ruku i nateram da me sasluša. Ne verujem da će da mi poveruje. Reći će da sam lud... Skoro da bih mogao da zapalim bez nje. Da je ostavim ovde.

Imao je nekakav predosećaj. Užasan predosećaj.

Pogledao je u Đulijine oči. Nimalo mu se nije dopalo to što je video. Oči luđakinje. Shvatio je da je kucnuo čas da kidne.

Svi su počeli da ustaju. Neki ljudi su otvorili vrata od balkona da bi gledali vatromet koji je sve više ukrašavao rimsko nebo.

Neki mladić je podelio devojkama prskalice koje je poneo sa sobom. Nekoliko gostiju je selo na veliki kauč i gledalo doček na RAI UNO. Voditelji Mara Venije i Fabricio Frici imali su gomilu gostiju. U uglu ekrana nalazila se štoperica na kojoj se videlo koliko je ostalo do ponoći.

Debora je sada stajala u sredini dnevne sobe. I dalje je pričala kao navijena i objašnjavala nešto nekolicini gostiju.

Izgledala je prilično opuštena sa čašom viskija u ruci. Kraljica vasiona. Zlatousta mudrica.

Enco je i dalje sedeo i razmišljao.

57. KRISTIJANO KARUČI – 23:32

„Ovo je super mesto. Nisi mi ga ranije pokazao. Boli glava.

Prava pravcata jazbina”, rekao je pun divljenja Riblja Kost.

Kristijano i Riblja Kost ušli su u kotlarnicu. Tamo su bili bezbedniji u slučaju da gospoda Karuči nastavi da ih maltretira i

da ih svaki čas tera da se pridruže gostima. U kotlarnicu su ušli kroz vrata u Kristijanovoj sobi. Spustili su se niz nekoliko stepena i ka i stigli do mesta koje je bilo nekoliko hiljada svetlosnih godina udaljeno od rimskog neba na kome su prštale rakete i vatromet.

Riblja Kost je u ruci držao tanjir sa bombicama dok je šampanjac bio kod Kristijana.

Kotlarnica je bila povelika. Temperatura idealna. Sjedne strane sušio se okačeni veš dok je s druge strane bio nekakav prastari sto na kome su bile nabacane razne drangulije, alat i zamršeni kablovi. Kraj stola nalazila se razvaljena mašina za pranje veša.

Pored nje kartonske kutije. A u samom središtu prostorije ponosno se uzdizao stari ogromni kotao koji je blago podrhtavao.

Grejao je ceo kompleks.

Riblja Kost je pogledao oko sebe. Video je olupinu starog mopeda malaguti i fotografije nabijene u kutiju za cipele.

Približio se mračnom uglu u kome je ugledao obris nekakvog stočića.

„A šta je ovo?”, upitao je.

„Ništa naročito. To je bio hobi moga oca. Da pravi modele.

Znao je da provede celu noć ovde.”

Kristijanov otac umro je pre tri godine. Preminuo je od raka.

„Stalno ponavljam majci da ih baci ali ona neće ni da čuje.

Vezala se za njih. Po meni nisu ništa naročito.”

„Mogu ti reći da lije otac bio prilično talentovan. Pogledaj ovo.”

Riblja Kost je držao u rukama savršenu reprodukciju vikinškog broda sa poznatim zmajem na pramcu, crveno-belim prugastim jedrima, klupicama za veslače i podignutim veslima.

„čuj, ako ti nije žao, mogao bi da mi pokloniš...”, upitao je oprezno.

Kristijano je ćutao nekoliko trenutaka a onda stisnutih zuba s uzdahom procedio:

„Uzmi ga.”

„Stvarno?”

„Rekao sam da ga uzmeš.”

„Hvala!”

Kristijano se petljao oko nekog starog i razvaljenog kauča na razvlačenje. Uspeo je da razvuče krevet i počeo da zavija džoint.

Riblja Kost se i dalje zabavljao modelima. U jednom trenutku oči su me se zažarile poput mačijih.

„Nećeš mi verovati... Kristijano. Nećeš mi verovati... Nećeš mi verovati šta sam pronašao.”

„Šta si pronašao?”, upitao je potpuno nezainteresovano Kristijano. Upravo je jezikom lizao rizlu.

„Razređivač. Razređivač za farbanje modela.

„Pa šta onda?”

„To je halucinogeni materija. Siguran sam u to. I moj rođak Franko je bio napaljen za modelarstvo a posle je postao okoreli narkoman. Pričao mi je da je povremeno udisao razređivač i da mu je prijao više nego LSD. Hajde da probamo.”

„Kakva glupost...“, rekao je Kristijano koji se u međuvremenu skroz ispružio na krevetu.

„Hej, stvarno mi ideš na ganglije. Neverni Toma je u poređenju s tobom bio malo dete. Ne bi mi poverovao bilo šta da ti kažem.“

Riblja Kost je u međuvremenu počeo šrafcižerom da otvara konzervu sa razređivačem. Odlučnim udarcem uspeo je da skinе poklopac.

Prineo je svoju dugu njonju konzervi. Osećao se sintetički miris laka, lepka.

„Nemaš pojma na kakav super trip ovo luče može da te pošalje.”

„Hvala, ja sam već skroz ustondiran. Ovaj poslednji džoint me je baš lepo drmnuo”, rekao je opušteno Kristijano kao daje neki drevni mudrac.

„Jedi govna! Večeras je Nova godina. Ako se ne uradimo za novaka kad ćemo? Hajde da udahnemo malo razređivača. Samo malo. Tek toliko da vidimo da li stvarno deluje. Evo. ja ću prvi da probam.”

Kristijano je znao da će njegov drug da proba. Bio je tvrdoglav kao mazga. Ako taj nešto nameri da učini, nije bilo šanse da ga odgovoriš.

„Mislim da praviš veliku glupost...”

Riblja Kost je seo i razrogačio oči posmatrajući magičnu konzervu. Više puta je pročitao ime i sastav proizvoda.

Amonijum-hlorid. Azot oksid. Zatim je oberučke prineo konzervu svom nosu i snažno udahnuo. Zatvori' je oči i iskrivio usta u bolnu grimasu. Glava mu je klonula na rame, prsti oko konzerve potpuno pobeledi.

„Oh! Oh! Riblja Kost. Šta ti je? Kako se osećaš?”, rekao je Kristijano skočivši iz kreveta kao oparen. Pritrčao je prijatelju, ali je u trenutku kada mu se približio. Riblja Kost ponovo otvorio oči. One su mu bile crvenije nego ikad, ali su mu se usta razvukla u širok osmeh.

„čoveče, kako drma. Pravo u mozak. Nema nikakvih hemato-encefalitičnih prepreka da ga spreče. Sjajno. Probaj. Već mi je bolje. Moraš da probaš.”

„Malo morgen. Posle samo jednog udisaja možeš da s»; pozdraviš sa milion nervnih ćelija.

„Boli te uvo. Milion više, milion manje. Obavezno moraš da probaš. Videćeš kako će da ti prostruji kroz vrat, kroz potiljak.” Kristijano je zgrabio konzervu i počeo da bulji u nju.

„Probaj. Nemoj da si pizda kao i uvek.”

„Je l' stvarno super?”

„Boli glava.”

Kristijano je oklevajući prineo konzervu nosu i rekao: „Jao kako smrdi!”, a onda je i on udahnuo.

58. MIKELE TRODINI – 23:37

Na terasi Trodinijevih organizacija je bila na vrhunskom nivou.

„Bravo Mikele! Kupio si čitav arsenal. Svaka ti čast!”, govorio je gospodin Trodini proučavajući pirotehniku koju je sin izneo pred njega.

„A koliko je tehnika samo napredovala. U moje vreme postojale su samo bombice. A ovde vidim ima svega i svačega. od raketa do bengalskih vatri”, dodao je deda.

Mikele je bio srećan.

„U boj. Moramo da im pokažemo s kim imaju posla”, rekao je gospodin Trodini dok je ispaljivao jednu nimalo naivnu raketu ka grofičinom potkrovlju.

59. DULIJA ĐOVANINI – 23:40

Đulija Đovanini se prcnula iz katatoničkog stanja u koje je zapala.

Koliko je vremena provela na krevetu sećajući se prošlih dana?

Kojih prošlih dana?

Nje i Debore u gimnaziji. Zajedničkog putovanja u Grčku.

žurki. Enca. Prvog susreta. Prvog poljubca. Dana kada ga je upoznala sa Deborom.

Tek sada kada se prisetila svega, kockice su se najzad složile u glavi.

Svi su je oduvok smatrali potpunom idiotkinjom. Smejali su joj se iza leđa. Debora. Enco. Svi.

Ustala je.

Zašlo li je ono beše došla u spavaću sobu?

Kaseta. Stavi kasetu!

Mamičin glas.

Zavukla je ruku u grudi i izvadila ključ. Tajni ključ. Otvorila je fioku stočića koji je stajao kraj kreveta. Uzela je kasetu.

Simpatičina stvarčica koja će neoborivo dokazati krivicu to dvoje pokvarenih lažovčina ' izdajnika.

„Draga majčice, da li je ispravno ovo što radim?”, mrmrljala j i u sebi dok je odlazila ka dnevnoj sobi.

Imala je super moderan stereo uređaj *Sansui* sa zvučnicima u svim sobama. Uključila ga je. Upalilo se mnoštvo simpatičnih

zelenih svetlašaca. Pritisnula je dugme za aktiviranje zvučnika u dnevnoj sobi. Otvorila je vratanca i ubacila kasetu. Zatim je zatvorila vratanca kasetofona i odvrnula ton do daske.

„Narode, hajde da đuskamo!”, rekla je cerekajući se i pritisnula taster „play”.

60. TJERI MARŠAN – 23:40

Nikako nije uspeo da ga pronađe, ali nije gubio nadu da će ga naći.

Telefon. Dajte mi jebeni telefon! Ko zna koliko već dugo lutam.

Tjeri Maršan je ušao u stambeni kompleks „Ostrva” i tumarao potpuno izgubljen po parkingu. Sa sitnišem u ruci, presamićen od alkohola, bauljao je između kola. Na oči mu se spustila roletna.

Non-stop je udarao u kola. Ništa nije video, ali je čuo kako se iznad njegove glave odvija rat. Pravi pravcati rat.

Pucnjava. Eksplozije. Krici. Cigle koje padaju svuda unaokolo.

Šta li se to dešava? Ah, da. Nova godina je.

Sad mu je zaista pripala užasna muka. Alkohol mu je spržio creva. Morao je da sedne na trenutak. Samo na sekund. Posle će ponovo da nastavi da traži telefon. Imao je utisak da pojedine eksplozije i nisu tako daleko. Možda su čak i tu negde, u blizini kola. U nozdrvama je osećao miris sumpora.

Bolje da potražim sklonište.

Dobauljao je do zgrade koja mu je bila bliža i seo.

U redu. Sutra. Sutra ću da zovem Anet. Sutra ću joj reći da sam se skroz promenio. Sutra ću da prodam kombi. Sutra se vraćam kući. Sutra.

61. ENCO DI ĐIROLAMO – 23:40

„Ćao Đulija. Debi. U strašnoj sam frci. Šta ćeš ti da obuč.” Enco je poskočio sa kauča.

Šta je sad pa ovo?

Deborin glas. Vrlo snažan. Nekako pojačan. Odakle li je dopirao? Okrenuo se oko sebe, pogledao unaokolo. Iz zvučnika.

Dopirao je iz zvučnika stereo uređaja.

Otkud to?

„Halo!? Halo Debi ovde Enco,”

„Enco!?”

Odmah je prepoznao svoj glas. Svoj glas na snimku. A drugi glas bio je Deborin. Telefonski razgovor. Obavljen tog popodneva. Pao je dogovor da se vide kod Debi. Pokušao je da povрати dah, ali u sobi više nije bilo kiseonika. .. Stomak mu je bio kao mešalica za beton.

Pokušao je da ustane ali nije uspeo. Enco je podigao slušalicu a da nije isključio sekretaricu pa je ceo razgovor ostao zabeležen na traci.

„Da. Ja sam. Đulija nije kod kuće? Šta ti radiš?”

„Ništa... Koji kič! Baš mi nije do večere kod Đulije. Uf! Jedva ću da izdržim večeras. Novu godinu treba proslaviti u nekoj muslimanskoj zemlji! Tamo su svi već u deset u krevetu.

Gosti su začutili. Svaki razgovor je zamro. Svi su pomno slušali. Enco je podigao pogled i primetio da su sve oči uperene u njega.

„Jel baš moram da dođem?”

„Naravno. Znaš i sama da i meni nije do slavlja... ali kad se mora, mora se.”

Potražio je Deboru. Stajala je na sredini sobe. Sa čašom vina u ruci. Lice joj je bilo crveno kao bulka. I ona je pogledom tražila njega. Dva pogleda su se ukrstila. I dok je on bio preplašen, ona je bila postićena, uvređena, osramoćena. Stajala je kao kip u centru sobe.

Draga moja ništa ti nisi ukapirala...

U redu, onda ću da dođem. Ali molim te da sedneš pored mene. žrtvovaću se samo zbog tebe Pimpiću. A sad svrati do mene, moraš da me malo pomaziš kako bih izdržala celo veče...

Strašno mi nedostaješ!”

„I ti meni. Puno puno.”

I gosti koji su bili na terasi u međuvremenu su ušli u sobu.

Gledali su ga. Ponovo je pokušao da ustane ali nije uspeo. Noge su mu bile potpuno utrnule.

„OK... Ali ne mogu dugo da ostanem. Đulija će brzo da se vrati. Obećao sam da ću da joj pomognem.”

„OK. čekam te.”

A onda je uletela Đulija sa jezivim krikom:

„Pomolite se jer za vas Nove godine više biti neće.

62. ĐULIJA ĐOVANINI – 23:40

Postoje pritisnula „play” Đulija Đovanini je otišla u ostavu iza kuhinje. U njoj su bile nabacane Encove stvari. Njegovi koferi.

Njegove cipele. Njegova odeća. Počela je da prevrće po stvarima i najzad našla ono stoje tražila.

Pušku za podvodni ribolov.

Encov „Aquagun 3500”.

Ubojitu napravu kojom je taj pokvareni kurvar tamanio listove, kovače i ostale ugrožene vrste u Sredozemnom moru.

Lako ju je napunila.

Mamica joj je objasnila kako se to radi.

Golim rukama je životinjski napela oprugu tako da su joj dlanovi brideli. Uspela je da harpun uglavi do kraja. čula je kako je okidač kliknuo..

Spremna!

Jurnula je s krikom na usnama. Ka dnevnoj sobi. Ka megdanu.

Ka pobedi. Stezala je to smrtonosno oružje kao da je pruski vojnik koji se zavetovao na borbu do poslednje kapi krvi.

Uletela je u dnevnu sobu i povikala:

„Pomolite se jer za vas Nove godine više biti neće.

63. ENCO DI ĐIROLAMO – 23:41

Izgledala je ogromna. Kao džin. Zli džin.

Tamo kraj vrata s tom puškom za podvodni ribolov u rukama.

Oči iskolačene, pogled tup. U njemu se nije više videla ni mrvica zdravog razuma.

Došla je po njega.

željna osvete. Urlala je tražeći ono što joj je uskraćeno.

Poštovanje.

Enco di Đirolamo je to znao. Znao je to suviše dobro.

Ona je i dalje napredovala... Stigla je do sredine sobe. Svi gosti su se uz urlike dočepali zidova i pripili se uz njih.

Kukavice. Svi ste vi budne kukavice.

„Šta radiš? Đulija...”. uspeo je da prozbori Enco.

Nije bilo odgovora.

U centru sobe sada je ostala samo Debora koja je bila potpuno skamenjena. Kao da se igrala „ledenog čikice”. Iznenada je smogla snage da se približi Đuliji ne mareći za pušku. Ispružila je ruke u pokušaju da se dokopa tog oružja.

Junakinja filma.

„Đulija! Đulija! Molim je. Daj mi tu pušku. Hajde. Nemoj da napraviš neku glupost. Ono što se desilo nema nikakvu važnost.

„Daj mi je”, rekla je scenaristkinja.

Mislila je da će moći da filozofira. Da razgovara sa njom.

Đulija je kundakom opaučila po licu, Debora se srušila na pod.

Glava joj je bila ispod kauča. Usne rasečenc. Nos razbijen. Ostala je tamo. Krvavo lice je obojilo rese na kauču u crveno, dok joj je pogled bio uperen u mrak.

Đulija se još više približila Encu.

On priteran uza zid.

Ona s tom puškom u ruci.

Uperila je pušku ka njemu.

Enco je zurio u šiljasti harpun uperen prav« u njegove grudi.

Stisnuo je oznojene pesnice i upišao se u gaće.

U pičku materinu... toliko toga je preda mnom. Čitav jebeni život. Nije fer. Moram ponovo da napišem izveštaj. Izem ti sudbinu. Neću. Neću da skonačam ovako. Zbog čega?

Hteo je da sazna.

Hteo je logičko objašnjenje.

Možda bi. daje postojalo logičko i razumno objašnjenje zbog čega umire i prihvatio sopstvenu smrt. Ali znao je da do razgovora neće doći. Da tu nema šta da se shvati. Da će postali vest u crnoj hronici. Jedan od onih bezveznih zločina koje zaboravljamo čim završimo s čitanjem. Samo što će ovaj put članak bili o njemu. 7ir je od tri miliona Rimljana baš njemu moralo :o da se desi? Zar je baš on. budući rukovodilac Instituta za obnovu industrije morao da naleti na lujku kojoj je nešto kvrcnulo u glavi?

Do Đavola! Nije fer.

„Dala sam ti ključeve. Dala sam ti svoj život. Dala sam ti svoj stan. Dala sam ti svoju prijateljicu. A šta si li meni zauzvrat dao?

Odgovori, kurvin sine!“, vikala je.

Šta hoće?

Ništa nije shvatio. Šta gaje ta luđakinja pitala?

Baš kao u filmu. Pre nego što te ubiju uvek ti postave neko pitanje. Pitanje na koje li uvek pogrešno odgovoriš. čemu onda uopšte odogovor. A osim toga o čemu je pričala... Kakvi crni ključevi?

„Ne, ja nisam...“, bile su jedine reči koje je uspeo da izgovori.

To nije bio odgovor, bile su to samo reči.

Đulijino lice se izobličilo od gađenja. Povukla je okidač. Enco, koji je sedeo na crvenoj plišanoj stolici, ugledao je kako harpun kreće ka njemu i kako mu se zariva pravo u grudi. Osetio je kako mu grudna

kost eksplodira u dodiru sa šiljkom i kako železno koplje, pošto je prošlo kroz meko tkivo, para njegov grudni koš.

U magnovenju je shvatio, po iznenadnom drmanju stolice koje je osetio ispod guzice, da ga je proburazila kao prase na ražnju i da se harpun zabio u naslon stolice.

Spustio je pogled ka sipki koja mu je štrcala iz grudi. Nova Trusardijeva košulja obojila se u crveno. Ruke su mu beživotno visile kao u krpene lutke.

Možda ću, ako uspem da ga ščepam s obe ruke, uspeti da ga izvučem, pomislio je u sebi.

Pokušao je.

Ščepao je harpun i povukao ga.

Jezivi bol preplavio mu je grudi. Osetio je slanksasti okus krvi u grlu. Harpun mu je probio leđa. Nije bilo šanse da ga izvuče.

Ponovo je spustio ruke i počeo da plače.

Bio je potpuno svestan svega.

Osetio je kako mu se suze kotrljaju niz lice. Shvatio je da umire. Umorno je podigao pogled uvis. Ka Đuliji.

Eno je tamo.

Još uvek je stajala. Kao mumija. S tom puškom u ruci i tim konopcem koji ih je spajao kao pupčana vrpca smrti.

„Đulija. Kumim te. Preklinjem. Izvuci mi ovo iz grudi.” Pogledala ga je. U tim bezizražajnim očima nije bilo više ničeg. Ni trunčice ljudske samilosti. Ni trunčice kajanja.

„Izvuci ga sam, bedniče!”, rekla je umornim glasom robota kome su se istrošile baterije. Bacila je pušku na sto. Među flaše šampanjca i sladoled.

„Ne mogu...”, bile su jedine reči koje je Enco uspeo da izusti.

64. MONECA – 23:42

„Došlo je do obrta! Zar ne shvataš! Ako se sazna kakav je perverznojak ode mast u propast. Posao. Porodica. Sve živo. Ništa od njega neće ostati. Kapiraš?”, rekao je Orekino s osmehom od uva do uva.

„A kako ćemo da ga ucenjujemo?”. upitao je Bujakaro s izrazom lica pažljivog učenika.

„Ništa lakše. Napravićemo simpatičnu fotografiju. Ne. još bolje ispucaćemo ceo film. A na njima advokat go kao od majke rođen. Sa

govnetom na stomaku. Obogatićemo se...” Taj mladić je zaista imao kliker.

„Sjajno! Sjajno!”, ponavljao je mehanički presrećni Bujakaro.

Njih dvoje su se pomerili ujedan kraj kancelarije i tihim glasom nastavili da prave plan. Razgovor je prekinuo Moneca.

„Izvinite. Mogu li da vas prekinem na trenutak? Hteo bih da vam nešto pokažem...”

„Šta hoćeš?”, upitao je Bujakaro.

Moneca se lecnuo.

„Možete li da dođete na sekund?”

Bujakaro i Orekino se na trenutak pogledaše a zatim krenuše ka stolu za koji je bio vezan advokat.

Rinaldijevo lice bilo je naduto kao da ga je izujedao roj pčela.

Usne rasečene. Krv iz nosa. Masnice na očima. No uprkos svemu, s njegovog lica nije se skidao osmeh.

„Šta je sad pa ovo, jebem ti...”, nije uspeo da izusti do kraja Orekino jer je Moneca opet zavalio advokata po licu.

čulo se jedno mmmmmmm.

„Kakav luđak! Kapirote? Voli da ga neko taba. Takav je.

Jebeni perverzajak”, rekao je Moneca kao da se obraća širokim narodnim masama.

Ličio je na one nadobudne novinare koji nam otkrivaju rupu u saksiji.

Orekinu je pao mrak na oči. Bacio se na Monecu. Završili su na podu.

„Ti si moron. Cilecluj šta si mu uradio. Unakazio si ga. A šta sad? Sve si upropastio. I ako ga fotografišemo izgledaće kao da smo ga mi pretukli i povredili. Ko će da nam poveruje? Usrali smo motku... Ubiću te. Zadaviću te golim rukama!”. govorio je Orekino pokušavajući da odgrize Monecino uvo.

Njih dvojica počеше tla se luku, grizu i vuku za kosu kotrljajući se po podu dok je advokat Rinaldi istovremeno plakao i smejavao se.

65. MIKELE TRODINI 23:49

Mikeleova moćna raketa od petnaest hiljada lira koju je ranije brižljivo sakrio među maminim muškatlama sada je bila uperena ka terasi.

Nema šanse da omane.

Upalio je šibicu i zapalio fitilj koji je brzo goreo.

Raketa je poletela neviđenom brzinom ostavljajući za sobom trag u vidu crvenog dima. Krenula je pravo ka željenom cilju ali je na pola puta počela nekako čudno da rotira (možda zbog nekog slomljenog krilca?) a zatim da pikira. Mikele je video kako uleće kroz prozor na prvom spratu. Prvo se videla neka plavičasta svetlost a potom začula strašna eksplozija.

Okrenuo se ka tati i dedi pomiren sa tim da će oni da ga oleše od batina zbog gluposti koju je napravio, ali su njih dvojica bili suviše zauzeli ratnim operacijama.

Mikele je stisnuo zube i praveći se da se ništa nije desilo uzeo sledeću raketu.

POČINJE ODBROJAVANJE

Deset!

66. ROBERTA PALMIJERI

Roberta Palmijeri bila je na putu da doživi četvrti i poslednji orgazam. Vatreći. Orgazam koji će je uzneti do neslućenih visina, do najvišeg zadovoljstvu. Do potpune ekstaze. Do nirvane. Do kontakta sa Plejadama.

Da, da, samo što nije.

čoveče, kako je samo žestok.

Osećala gaje kako joj se nezaustavljivo penje i širi kao bujica moćne reke koja je probila branu.

Taj orgazam će je prodrmati i ispuniti neverovatnim zadovoljstvom.

U glavi joj je bio potpuni haos.

Sve je prštalo od eksplozija. Na trenutak se zapitala da to nije nešto uletelo kroz prozor. Ne. nemoguće, sve joj se to samo pričinjava.

Počela je da ubrzava ritam. Kao pomahnitala. jahala je hipnotisanog Davida Racinija koji je i dalje, ukočen kao bakalar ležao na podu.

„Tako je Davide! Sjajno Davide! Evo ga... evo gaaaa” Stigao je.

Uz prasak od kojeg su joj pukle obe bubne opne.

Ali umesto očekivanog zadovoljstva osećala je bol. Jezivi bol.

Osetila je kako joj nekakva neviđena vatra pali utrobu.

Otvorila je oči.

Londonska magla ispunila je sobu. Njen orijentalni salon bio je potpuno uništen.

Pogledala je svoj trbuh. Videla je da su njeni unutrašnji organi poslali spoljašnji. Creva koja su podsećala na džinovsku kišnu glistu curila su joj na pod. Ljigava, crvena i spečena.

Pokušala je da ustane.

Nije uspela.

Noge.

Njene noge odvojene od trupe ležale su na metar od nje u lokvi krvi pomešane sa ugljeni.

Shvatila je, lelujajući se, daje u ravnoteži održava samo to štoje natakuta na Davideov ukrućeni organ.

Ali Davide je otvorio oči.

Izgleda daje zbog eksplozije prestalo dejstvo hipnoze. Istog trenutka njegova erekcija je nestala.

Roberta se stropoštala s licem okrenutim ka podu.

67. GAETANO KOCAMARA

Ništa od akcije.

Gaetano je bio očajan.

Ta Anđela je stvarno volela da tvrdi pazar. Dobra kao leb ali daleko od radodajke. Da ti malo da onjušiš, ali ništa od ribe. Ali otkud samo tolika vernost prema nekom seljoberu iz Nole kada je pred njom stajao lično Mister Mokra Tanga „92?

„Znači nećeš... Nećeš da proslaviš početak godine u zagrljaju nekog drugog čoveka”. rekao je pomiren sa porazom.

I njegovo udvaranje izgubilo je na kvalitetu.

„Rekla sam ti, išla bih vrlo rado... Ali šta ako moj momak to otkrije...”

„Pa dobro ko je taj tvoj momak?”

„Eno ga. Pogledaj tamo!”

Gaetano se okrenuo i video momka Anđele Kotikone.

„Onaj tamo?”, upitao je razjapivši usta od neverice.

„Da. To je on. To je moje luče!”

čitav svet sručio se na Gaetana po drugi put le večeri.

čovek koga je Anđela Kolikone pokazivala bio je Gica Ubica.

Gaetano je ukapirao da mu ništa u životu više nije jasno.

Kako je moguće da takvo predivno stovrenje bude u vezi sa tim prolaznim oblikom između majmuna i polu-majmuna?

Ništa na ovom svetu nije normalno. Ne postoji ni moral, ni pravda. Ništa živo.

Koliki je samo napor uložio kako bi postao profinjen, izgradio svoj ukus i postao bolji. I to sve zbog njih. žena. Sanjao je da će postali model koji će drugima da posluži za ugled. Da će poslali seksualni objekat oko koga će se žene otimati. Oduvek je bio lep.

A sada je priđe bio i obrazovan, s otmenim manirima i dobrim ukusom za oblačenje, pa ipak... Pa ipak činjenica je bila da je on u krevet odlazio sa nakazama od rimskih plemkinja za nekakvu bednu crkavicu. A jedna Anđela Kolikone, koja je završila ugostiteljsku i nije znala dve unakrsi, umesto da padne ničice pred njim. bila je zaljubljena u tu životinju, a njega uopšte nije fermala.

„Ma jesi li ti slepa?”, nije uspeo da se uzdrži.

Gica Ubica bio je mrtav pijan. Zombi. Teturao se sa svojih sto deset kila. Oči kao dramlije. Usta iskežena od nekakvog užasnog

cerekanja. U tregeruši. Sav oznojen. Smrdljiv kao tvor. Gde god je prolazio svi su se sa gađenjem sklanjali.

Gica je istrgao nekoj devojci flašu volke i na iskap popio.

„Oni iz zgrade preko puta odgovaraju na vatru. Mora da su to neki usrani navijači Kazalotija. Mrze nas zato šio smo južnjaci.

Zato što smo siromašni. Ali sad će da vide svoga boga, jebeni autonomaši...“. zaurlao je okrenut ka masi.

Na trenutak se osvrnuo kao da ne zna šta da uradi, a onda se obrušio ka najnovijem modelu Sonija sa gigantskim ekranom i gomilom kanala. Obgrlio ga je i počupao žice iz zida kao da su trulo korenje. Ambra8 koja se bacakala po ekranu nestala je istog momenta. Stavio je televizor na rame i krenuo ka terasi i magli.

Video rekorderi i dekoderi povezani sa televizorm visili su iza njegovili leda kao fetusi vezani pupčanom vrpcom za majku.

„Jesi li videla!? On je potpuni luđak. Prava životinja. Kako možeš da voliš nekog takvog?“, rekao je očajni Gaetano drmusajući devojku za ruku.

„Baš je mačo... To mi se strašno dopada.“

„Jebi se! Ja moram da sprečim tog morona!“ rekao je Gaetano i otrčao ka terasi.

Devet!

68. KRISTIJANO KARUČI

Kristijano i Riblja Kost ležali su jedan kraj drugoga na medveđoj koži na ogromnom hrastovom krevetu. Cerekali su se kao ludi.

Šta li se nalazilo u lom razređivaču?

8 poznata ilalijanska vodileljka i pevaćica, *prim. prev.*

Šta god da je bilo u pitanju funkcionisalo je savršeno. Ma ne daje funkcionisalo nego boli glava.

Više nisu bili u kotlarnici nego na nekoj vikinškoj gozbi.

Sa velikih drvenih greda tavanice visili su lanci na čijim je krajevima bio obruč sa pobodenim bakljama,

Preostala svetlost dolazila je iz primitivnog kamina sa ukrasnim mermernim prekladima. Na vatrici se okretao jelen sa sve rogovima. Iznad je stajao natpis ispisan goticom: *Srećna 836.*

godina nove ere. Sve najbolje svima.

Grupa vikinških ratnika koja je sedela u sredini ogromnog stola, krcatog svim mogućim đakonijama. gotovo da se skljkala od silne

hrane koju su natrpali u sebe. ždrali su kao svinje.

Grabili su svojim ručerdama pečene piliće i trpali ih cele u usta.

Sve to zalivali su burićima piva „Jelen” uz radosne poklike i zdravice. Podrigivali su kao životinje. Govorili su nekakvim nepoznatim jezikom. Bili su ogromni i ružni sa dugom i prljavom kosom upletenom kožnim trakicama. Na glavi su imali šlemove sa rogovima ili sokolovim krilima. Preko mišićavih plećki nosili su krzno. Na nogama opanci. Oni koji su bili nešto profinjeniji koristili su svoj mač za seckanje sira. a jedan je mačem vrteo nešto šio je ličilo na špagete katrbonara. Devojke koje su posluživale bile su rasne lepotice. S dugom plavom kosom.

Švedskim jagodicama. Mini suknjama od jelenske kože.

Bluzicama sa četvrtastim izrezom iz kojeg su ispadali ogromni sifoni.

„čoveče, kako ovo super drma!” ponavljali su čas jedan čas drugi. Sve izgleda stvarno. Jesi video kakva ribetina...”, rekao je Kristijano.

Kristijano pogledaj! Na čelu stola je Obeliks! Eno ga!”, povikao je Riblja Kost priljubivši se uz prijatelja.

„Ma šta lupetaš? Ovo su bre vikinzi. Nemaju blage veze sa Obeliksom. Obeliks je Gal.”

„Baš si tupav. Zar ti misliš da se Asteriks i Obeliks nikada nisu sreli sa Vikinzima?”

„Naravno da nisu.”

„Znaš li ti u čemu je tvoj problem? U tome što si i neznalica i uobraženko. Da li si ikada pročitao epizodu „Asteriks u Americi”? Pa reci mi onda pametnjakoviću s kim je Asteriks otišao tamo? Sa Vikinzima, naravno.”

69. ANSELMO FRASKA

Anselmo Fraska bio je presrećan.

činilo mu se da se vratio u mladost. U ratne dane.

U vreme kada je bio alpinac. Nije se plašio granata. Zašto bi se plašio kad je već jednom nogom u grobu.

Video je kako kraj njega proleću i praskaju rakete koju su pogađale fasadu zgrade. Ona đubrad iz potkrovlja su se zaista dobro organizovala. Arsenal im je bio bogat i raznovrstan. Ali starac je znao da boj ne nije svijetlo oružje već boj nije srce u junaka. Jedna dinamitrara letela je ka njemu. Zgrabio ju je u poslednji čas, jer je fitilj gotovo potpuno izgoreo, a zatim zafrljačio na parking.

„Deda ti si prava junačina!" rekao je zadivljeni Mikele.

„Hvala, sinko!" odgovori deda blistajući od ponosa. Izašao je iz zaklona. Prkosio je neprijateljskim snajperistima.

Zaklonjen stolom gospodin Trodini povika:

„Deda Anselmo, ne izigravaj budalu, vrati se u zaklon."

Ali deda ga nije slušao.

Imao je keca u rukavu.

Otrčao je u sobu. Sagao se uprkos užasnom bolu od artritisa i izvukao ispod kreveta svoj stari karabin iz rata. Sav zadihan otvorio je orman i uzeo municiju. Napunio je ubojito onižje.

Povikao je „Za kralja i otadžbinu" i poput strele pojurio ka terasi.

70. GAETANO KOCAMARA

Gaetano Kocamara probijao se kroz maglu na terasi u potrazi za Gicom Ubicom.

Morao je da ga zaustavi. Da ga spreči. Da mu ne dozvoli da baci televizor sa teiase.

Ali ništa nije video. Video je samo obrise nekih ljudi u dimu.

Navijačka obeležja Nole.

Ti luđaci bili su najvatreniji navijači. Razularena banda kretena čiji je predvodnik bio Gica Ubica. često su znali da ulete u teren ili premlate sudije.

Sada su pretvorili terasu u poligon sa koga su lansirali projekte na zgradu preko puta. Video je petoricu-šesticu. kako s licem prekrivenim maramom, hvataju zalet i bacaju nekakve ručne bombe. Te bombe mahom su eksplodirale na krovu zgrade preko puta. ali su neke završavale i na terasama ili na parkingu.

Najzad je uspeo da kroz raznobojni dim ugleda monstruozi lik Gice Ubicc. Stajao je na balustradi i iznad glave držao kameni blok u vidu televizora. Podsećao je na King Konga.

Gaetano je potrčao ka njemu. Popeo se na sims uprkos toga što je patio od vrtoglavice. Ščepao ga je za nogu.

Zver se okrenula i besno zarežala:

„Šta hoćeš?”

„Gico.To sam ja, Kocamara. Kocamara Gaetano. Bek. Kumim te, preklinjem. Ne bacaj taj telev...”

Osam!

71. ANSELMO FRASKA

Anselmo Fraska je natukao debele naočari s ogromnom dioptrijom, nanišanio i opalio na tu zverinu koja se spremala da zafrijači televizor.

Sedam!

72. GAETANO KOCAMARA

Metak mu je prošao kroz vrat i izašao kroz potiljak.

Šta li je to. upitao se Gaetano.

Nešto kao ubod pčele. Ali milijardu puta bolniji. Stavio je ruku na mesto koje ga je bolelo i otkrio rupu. Rupu u koju je mogao da zavuče pola kažiprsta. Pogledao je ruku. Crvena od krvi.

Istog trenutka oseti slabost u nogama.

čvrsto je prigrlio Gicinu nogu kako ne bi pao. Izustio je:

„Šta su mi to uradili Gico?”

Gica Ubica bio je potpuno skamenjen. S televizorom iznad glave. Gaetano nije uspeo da mu vidi ni oči ni lice.

Mutilo mu se pred očima.

Začuo je samo glas u daljini:

„Oni govornari su pucali na tebe. Pogodili su te u glavu...” Ruke koje su obgrlile Gicinu nogu odjednom su izgubile svu snagu. Gaetano oseti da bi mogao da se strovali u bezdan. Video je kako mu ruke klize niz Gicine farmerke.

Pokušao je da se poput mačke okači o njegove pantalone, ali su mu prsti bili kao od plastelina.

„Pašću. Pomozi mi!”, prošaputao je.

Možda je to rekao suviše tiho jer je taj moron i dalje nepomično stajao i iznad glave držao jebeni televizor. Najzad mu se upalila lampica. Zafrljačio je televizor i pružio ruku Gaetanu.

I Gaetano je pružio ruku.

Prekasno.

Njihove jagodice su se samo na trenutak okrznule.

Gaetano shvati da je priča završena, da ne mora više da lupa glavu oko „padobranaca” grofice Kotikone Anđele, žena i svoje budućnosti.

Šest!

73. TJERI MARŠAN

Tjeri Maršan je žmureo. čekao je da mu pijanstvo prođe kako bi mogao da ustane.

Najnoviji model Soni Trinitron, sručio mu se na glavu.

Raspolutio mu je lobanju i ubio ga na licu mesta.

Nije se mučio.

Samo nekoliko trenutaka kasnije na tu čudnu mešavinu francuskog mesa i japanske tehnologije palo je i beživotno telo Gaetana

Koeamare.

74. ANSELMO FRASKA

„Proklete matore oči!”, promrmljao je za sebe Anselmo Fraska.

Pogodio je nekog ko je pao sa terase.

Odlično!

Ali nije uspeo da pogodi zver koju je nišanio. Promašio je za nokat.

Hitro je napunio pušku. Plašio se da bi zver mogla da se ponovo zavuče u jazbinu.

Nanišanio je i ponovo zapucao.

Puška mu je eksplodirala u rukama.

75. MIKELE TRODINI

Mikele Trodini je najpre začuo prasak iza svojih leda a onda dedu kako se dere kao da ga kolju.

Okrenuo se i video kako doda Anselmo đipa po terasi kao oparen. Skakao je kao mladić. Gotovo za olimpijsku normu u skoku u vis.

Potom je primetio da dedi nešto fali. Nedostajala mu je jedna šaka. Imao je ruku do ručnog zgloba. Bez dlana, bez prstiju. Bez ičeg.

Tata je bio suviše zauzet ratnim operacijama da bi primetio šta se oko njega dešava. Lice mu je bilo garavo, košulja pokidana, oči uspaljene.

„Tata! Tata!”, reče mu Mikele drmajuci ga za ruku.

„Šta je? Zar ne vidiš da je pobeda na vidiku? Zašto ne ispaljuješ rakete...”

„Tata! Deda...”, rekao je uplakani Mikele.

„Ma šta si navalio ko lud na braš...”

Gospodin Trodini je slavio ruku na usta. Deda se stropoštao na pod držeći obogaljenu ruku zdravom.

„Deda Anselmo!”, rekao je gospodin Trodini.

„Nije to ništa... Nije to ništa. To se dešava u bitkama”, krkljao je starac s bolnom grimasom na licu.

„Šta to znači "dešavaše"?! Deda...”

„Ne brinite za mene. Smak"o sam jednog. Vi samo nastavite.

Bliži im se kraj.”

„Mikele zapamti ovo što ti kažem! Tvoj deda je heroj. Moramo odmah da ga odvezemo u bolnicu. Hajde da potražimo šaku.

Mogu da mu je prišiju.

Otac i sin se baciše u potragu dok je deda stoički podnosio bol bez ijedne reči. Neprijateljska vatra postajala je sve žešća i žešća.

Nigde nisu mogli da je pronađu.

Nigde nisu mogli da pronađu tu jebenu šaku. Gledali su svuda.

Medu muškatlama. Medu ružama. U betonskoj kaditi za ribice.

Nigde.

Šake nije bilo.

A onda je Mikele iznenada ugledao.

„Eno je lamo, eno je tata!”

Pala je dole. Na parking. Na haubu jednog ford eskorta.

„Mikele požuri. Idi daje pokupiš.”

Nije morao dva puta da ponovi jer se Mikele istog trena stuštio ka parkingu.

Pet!

76. KRISTIJANO KARUČI

Posle zajedničkog putovanja u svet vikinga Kristijano i Riblja Kost su ispruženi na kauču na razvlačenje, krenuli različitim psihodeličnini putevima. Riblja Kost se osećao kao Dajtan 3.

japanski robot. Imao je kostim od hromvanadijuma, pesnice od titanijuma i spremao se za borbu protiv vanzemaljaca koji su došli ko zna odakle.

Kristijano je pak vadio i vraćao u futrolu svoj srebrni kolt.

Osećao se dobro. Bio je obučen kao lovac na ucenjene glave. U čizmama prašnjavim od peska Sijera Nevade, s prebačenim daslerom i šeširčinom nabijenom na oči.

„Slušaj, jesi li još uvek raspoložen za izlazak? Smučilo mi se da budem ovde... Umorio sam se od iščekivanja Crne Smrti.

Osećam da sam spreman za akciju. Hoću da skoknem do doma omladine i da im potprašim guzice”, reče Riblja Kost metalnim glasom.

„Ko ti je sad pa Crna Smrt?”

„Nije važno. Koliko lije sati?”

„Otkud ja znam... Valjda negde oko ponoći. Jesi li siguran da si za izlazak. U ovom salunu uopšte nije loše.” „Hajde da izađemo”, reče Riblja Kost čiji su pokreti bili potpuno mehanički.

„U redu. Izaći ćemo. Ali pred nama je opasan zadatak.

Moramo da prođemo kroz kuhinju a obojica smo se uradi li kao nikada. Ako me majka vidi ovakvog ne gine mi centar za rehabilitaciju. Dakle moramo da se koncentrišemo. Da se ponašamo potpuno normalno. Da kuliramo. Najbolje da izađemo jedan po jedan. Ako krenemo zajedno počecemo da se smejemo i ona će sve da ukopča”

„U redu.”

„Onda kreni li prvi. Ali slušaj me dobro. Prvo ćeš da otvoriš vrata i da malineš svima. Drži jezik za zubima da ne bi sve zasrao.

Ustvari ne, loje još sumnjivije. Moraš da kažeš: Srećna Nova godina i sve najbolje. To će da izgleda savršeno normalno. A onda mrtav "ladan kreneš ka vratima, izađeš i sačekaš me. Jel jasno?”

„Jasno ko dan!”

„Možeš li ti to?”

„Ma kako ne bih mogao!”

„Dobro. Onda kreni. Ja ću za tobom.

„Da krenem?”, rekao je Riblja Kost zbunivši se na trenutak.

„Kreni. Možeš li to.”

Riblja Kost je ogrnuo svoj oklopni volframski ogrtač u vidu svoje kožne jakne i stavio ranac na leđa.

Četiri!

77. DULIJA ĐOVANINI

Gosti su se razbežali glavom bez obzira. Svi su jedan za drugim nagrnuli ka radnoj sobi. Odatle su zaždili u hodnik, da bi se polom dokopali svetlarnika.

„Mila moja majčice jesi li videla kako sam bila dobra? Tvoja devojčica je bila dobra... Oterala sam ili”, rekla je Đulija glasao.

Znala je da njena majka ni je tu.

Nisam baš toliko luda

Znala je da je mamica otišla na odmor u Ovindoli. Ali zar ima ičeg lošeg u tome da zamisli daje i ona tu? Da je došla, da zajedno sa svojom milom ćerkicom, dočeka Novu godinu.

Baš bi bilo lepo.

Kakav su samo svinjac napravili od njenog stana.

Skoro da bih mogla da pospremim ovaj nered.

A onda se setila da još nije ponoć.

Prvo treba da nazdravi

Da nazdravi novoj Đuliji. ženi koja zna kako da natera ljude daje poštiju. ženi koju niko ne tretira kao pačavru.

Ugledala je kako Ravna kao daska ispod kauča polako dolazi k sebi. Jedva se micala, cvileći. Tiho je nakukavala. Ispod nosa lokvica krvi.

Đulija se primakla. Pogledala je na trenutak. Podbočila se i šutnula je, ne baš jako, pravo u rebra.

„Ej?! Ej?! Hajde! Briši!”

Ona je pridigla glavu. Otvorila je jedno oko i povratila.

Sve ono što je pojela te večeri. Špagete sa školjkama, lososa.

Ispovraćala se na parket koji je Đulija izglancala pre nekoliko dana.

„Vidi šta si uradila, idiotkinjo jedna. Moj parket! Sad ćeš sve lepo da obrišeš!”

Debora je počela da čisti povraćku rukama pokušavajući da sve skupi na gomilicu. Nije prestajala sa plačem.

„Pusti to! Ništa ti ne znaš da uradiš kako treba. Ja ću... Briši!” rekla joj je Đulija. Po glasu se videlo daje klonula i malaksala.

Ravna kao daska se pridigla i s rukom na slomljenom nosu krenula ka hodniku jecajući.

Začuo se tresak vrata.

Đulija je uzela flašu dobrog šampanjca i kristalnu čašu. Sela je ispred televizora.

Bila je spremna.

U ponoć će da nazdravi novom životu.

Tri!

78. DAVIDE RACINI

Gde lije? Šta mu se desilo?

Mora da je umro.

U nozdrvama je osetio miris sumpora pomešan sa mirisom krvi i šnicle na žaru. U ušima su mu odjekivale eksplozije i urlici.

Mora da sam završio u paklu.

Ničega se nije sećao. Njegovo sećanje dopirale je do trenutka kada je odlučio da ode. a posle toga potpuni blekaut.

Ustao sam, rekao sam da moram da odem da pomognem majci i...

Crna rupa.

Kosti su ga toliko bolele da nije mogao da se pokrene. žmurio je. Teško disao. Osećao se kao da mu je neko isisao svit energiju.

Kita ga je luđački bolela. Kao da je neko vukao pokušavajući daje iščupa.

Drhtao je i cvokotao od zime.

Shvatio je daje go i mokar. Osećao je nekakvu ljjgavu i lepljivu tečnost po celom telu. Na dlakavim delovima sva se skorila.

Zar je moguće da u paklu nije toplo?

Pokušao je da podigne glavu. Uspeo je da je malo pomeri. Tek toliko da ustanovi da mu je vrat u redu. Mogao je da savija i prste.

Možda je još uvek živ.

Ali gde li je kog đavola?

Otvorio je oči.

Bio je u polumraku nekakve sobe. Odblesci daleke vatre na trenutak bi bojili u plavo ili crveno. Bilo je očigledno daje u toj sobi došlo do eksplozije. Slike po podu. Srča od slomljenih prozora. Komadići maltera.

Prepoznao je gde se nalazi.

To je lujkina dnevna soba.

Osećao je kako ga nešto pritiska. Pružio je ruku i odgurao teret sa stomaka. Nešto se otkotrljalo kraj njega.

Naslonio se na laktove.

I tada je ugledao Robert u Palmijeri ili bolje rečeno delove Roberte Palmijeri. dve spržene noge u različitim uglovima sobe.

utrobu na persijskom tepihu i leš koji se još uvek pušio.

Ni Rita Levi Montalčini⁹ uz pomoć Strašnog Subolnika¹⁰ i Centra za teške opekotine ne bi uspela da ponovo sastavi sve te delove

tela.

Ustao je i kriknuo.

Urlao je i skakao po sobi.

Shvatio je.

Sve je shvatio.

On je to učinio. On je napravio taj masakar. Lično on. Ubio ju je i iseckao na komadiće.

Ko bi drugi to mogao da uradi?

On je ludi manijak i ubica. Izbrisao je iz sećanja jezivi zločin koji je počinio.

Uz povik. „Ubio sam je! Ubio sam je! Moram da umrem!” bacio se naglavačke, go golcat, kroz prozor Robertinog stana.

Ali stan je bio na prvom spratu.

79. ENCO DI ĐIROLAMO

Gledao je Ambru. Ambru i njene mlade saradnice u novogodišnjem izdanju emisije „Ovo nije RAI”.

Na televizijskom ekranu koji je bio pred njim.

Bile su (ako blizu a tako daleko.

Imao je utisak daje i on negde u loj razdraganoj masi mladih.

Kako bi bilo lepo da je tamo.

Enco Di Điolamo se malo pomerio i odmah osetio takav jeziv bol da mu se pred očima sve zamaglio.

9 slavna italijansku naučnica, dobitnicu Nobelovc nagrade za medicinu. *prim. prev.*

10 Lik iz Amanitijevog romana „Škrge”

Jebo te, pa ja umireni...”

Krv je i dalje šikljala iz rane. Osetio je da su mu od nje nakvašene i bokserice i čarape koje su šljiskale u mokasinama.

Video je Đuliju kako seda ispred televizora. Bila je potpuno paralizovana. Nepomična. S flašom šampanjca u ruci. Zurila je u ekran ali nije pratila šta se na njemu dešava.

Enco nije uspeo dobro da čuje šta kaže Ambra. Zvuci su do njega dopirali u naletima, poput plime. Pokušao je da se koncentriše ali su mu se oči sklapale. Kapci su mu bili teški.

Spuštali su se kao slomljene roletne.

O čemu je pričala Ambra?

Tri minuta do ponoći.

Još tri minuta. Samo tri.

Zaklinjem se da ću od sledeće godine da izbegavam bilo kakve ljubavne veze. Hoću da budem sam. Singl. Ponovo ću da uradim izveštaj, mogu ja još bolje da ga uradim...

Na televiziji je neki ogroman crnac pokušavao da obori rekord u obaranju balona sa toplom vodom. Obarao ih je duvaljkom, jedan za drugim. I on bi voleo to da proba.

Zakašljao se i osetio kako ga nešto užasno probada. Bol je bio toliko nepodnošljiv da se činio nestvarnim. Nije bilo moguće odrediti čak ni odakle potiče.

Ispljunuo je krv.

Ambra je počela da pleše. Bacakala se kao nikada. Vrtela se oko crnca koji se i dalje baktao sa balonima i pevala:

„U večnu ljubav ja ti se kunem, ako ni je večna nek" u paklu trunem”

Enco je sklopio oči.

Sve je bilo belo.

80. RIBLJA KOST

Riblja Kost se potpuno koncentrisao na težak zadatak koji je bio pred njim. Soba se vrtela oko njega kao brod u kovitlacu oluje, ali on nije mario za to.

Moram da mahnem rukom. Da Kažem: Dobro veće svima.

Srećna Novu godina i sve najbolje. A onda krenem ka vratima i izaĐem. Prosto. Prosto kao pasulj.

Zažmurio je kako bi izbegao teturanje. Duboko je uzdahnuo.

Stavio ruku na kvaku od kuhinjskih vrata. Hladan kao špricer.

Super se osećaš. Treba samo da pozdraviš.

Pokušao je da se ispravi. Da izgleda dostojanstveno. Pritisnuo je kvaku.

Tačno je znao šta treba da uradi. Znao je da će uspeti, pod uslovom da se dobro koncentriše i da u neki daleki delić mozga smesti sve te jebene halucinacije koje su mu se motale po glavi poput roja pčela u lobanji. Nije bitno koliko dugo će uspeti da ih odagna, važno je da uspe da pozdravi sve te ušljive portire.

Pritisnuo je kvaku do kraja.

Otškrinuo je vrata i video jako svetio u kuhinji. čuo je i ton televizora odvrnut do daske, smeh i graju.

Divno. Predivno. Sve normalno.

Otvorio je širom vrata, zažmurio i počeo da mrmlja:

„Dobro veće svima. Srećna Nova godina i sve najbolje!” Polako je otvorio oči i počeo da izoštrava slike koje su se ukazale pred njim.

Samo što se nije skamenio od neverovatnog prizora.

Razjapio je usta.

Učinilo mu se da su mu noge od gipsa po kome neko udara čekićem. Srce mu je kucalo kao ludo. Morao je da se pridrži za vrata kako ne bi pao.

Ispred njega je bilo...

...sto policajaca.

Svi su imali crne uniforme kakve nosi policija u Los Angelesu.

U jednoj ruci pendrek, u drugoj pištolj. S pobesnelim vučjacima koji su lajali na njega. S kapama sa značkom.

A u sred te gomile pajkana Riblja Kost je prepoznao dvojac iz

„Majami Vajsa", crnca i belca. Ta dva jebena picopevca svuda su se kočoperili u svojim majicama i satenskim sakoičićima. Nije se

čak sećao ni njihovih imena. Oberučke stiskajući magnum, uperili su ga u njega.

„Gnjido dilerska. Ruke uvis. Ako probaš da pobegneš izbušićemo ti bulju kao rešeto, pa ćeš moći da prdiš na šest rupa.

Robu na sunce!”, povikao je na njega čovečuljak sa plavom kosom.

Dva!

81. MARIO ČINKVE

Mario činkve, portir Ponce, bio je umoran.

ždrao je kao svinja. Pio kao kamila. Cele noći slušao je besmislene čerkvetijeve viceve. Probao je i da se nasmeje.

Sad mu je već bilo svega dosta.

Bio je umoran.

U mislima mu je bio jedino krevet. čekao je da otkuca ponoć kako bi na brzinu mogao da nazdravi i da se sa svojom suprugom, koja se očigledno zabavljala bolje nego on, vrati kući.

Srećom nedostajalo je samo dva minuta

„ Idu dva papira ulicom i jedan se pocepa od smeha.” *Dosta! Ne mogu više da izdržim*, pomislio je Mario a polom počeo da jadikuje:

„Zamislile samo šta nas sve sutra čeka. Baštica potpuno spržena od raketa. Đubre na sve strane. Povraćka po stepenicama.

Slušajte samo kakav je haos napolju.”

„Mili Bože, Mario. Ti si uvek isti. Pa zar ne možeš bar jednom da budeš optimista. Da se malo opustiš... Svi smo sada lako srećni i zadovoljni, a ti hoćeš sve da nam upropastiš...”. rekla je gospoda Karuči, dok je uklanjala staniol sa zapašaća na šampanjcu.

Odjednom se otvoriše vrata.

Mario se pm okrenuo. Na vratima je bio visoki i mršavi mladić, Kristijanov drug. Izgledao je kao da gaje drmnula struja.

Noge raskrečene ruke uz telo.

Svi gosti su jedan za drugim prestajali sa razgovorom u trenutku kada su postajali svesni njegovog prisustva.

Bile je nečeg uznemirujućeg u njemu. Bio je ukočen i nepomičan, zatvorenih očiju. Klatio se napred-nazad.

Iznenada je podigao jednu od svoje dve orangutanske ruke i ne otvarajući oči rekao glasom koji je podsećao na zvuk interfona:

„Dobro večer svima. Srećna Nova godina i sve najbolje.” A onda je otvorio oči.

Umesto očiju imao je dramlije, dva mala crvena klikera.

Razjapio je usta i uplašio se kao da je video pred sobom Glad, Kugu i Koleru, kako, ruku pod ruku, idu ka njemu. Skoro da se stropoštao ali je uspeo jednom rukom da se uhvati za ragastov.

„U redu. Podići ću ruke uvis. Ali preklinjem vas, preklinjem vas nemojte da pucate”, reče drhtavim glasom i podiže ruke uvis.

Mario činkve, gospoda Karuči i ostali gosti bili su zaprepašćeni.

Nisu ništa razumeli.

On je nastavio:

„U redu. Evo vam je. Daću vam je. Daću vam je. Kunem vam sc. Samo nemojte da pucate.”

„Mašimo! Šta ti je? Jesi li poludeo? Da ti nije pozlilo?”, uspela je da kaže gospoda Karuči koja je od šoka držala ruku na ustima.

„U redu. Sad ću da je izvadim. U redu. Evo je!”

„Šta? Šta to?”

„Evo je. To je najobičnija „domaćinka”. Nemam ništa drugo.

Kunem se životom. Ja nisam diler.”

Riblja Kost je teatralno, ali krajnje oprezno, skinuo ranac sa leđa. Zbog takvog postupka gospodinu Mariju se učinilo da Riblja Kost zaista veruje daje neko uperio pištolj u njega . Zatim je mladić otvorio ranac i izvukao plastičnu kesu punu trave.

„Evo vam je. Uverite se i sami. Ma jel ovo mnogo? Ma kakvi, vidite koliko ima.”

Koji mu je Đavo? Pitao se preneraženi gospodin Mario.

Sigurno je šizofreničar. Kao da su mu svrake popile mozak.

Luđak mu se u međuvremenu približio i stao da bulji u njega tim svojim izbečenim klikerima.

U sobi je vladao potpuni muk.

„Šefe. Evo je. Ali ja te znam kao zlu paru. Ja ću da ti predam robu a ti ćeš da mi pucaš u leđa.”

„Dečko, smiri se. Niko ne želi da ti naudi”, uspeo je da kaže gospodin Mario.

Bolid mu je pružio kesu. Mario se spremao da je uzme (luđacima nikada ne treba protivrečiti) ali je Riblja Kost neviđenim trzajem povukao ruku. strpao kesu u torbu i šmugnuo u Kristijanovu sobu. Za sobom je zatvorio vrata i povikao:

„Dubrad jedna pajkanska. Nikada se nećete dokopati moje trave.”

Jedan!

82. MONECA

„Dosta. Pomirile se. Stisnite jedan drugom ruku.” Bujakaro je posle upornih pokušaja, prilikom kojih je fasovao i poneki udarac, najzad uspeo da ih razdvoji.

Sada su njih dvojica stajala na suprotnim siranama kancelarije i gledali jedan drugoga popreko. Orekinovo lice krasila je masnica na oku. Sako mu je bio rasparan a ruka poderana.

Moneca je dahtao kao asmatični bizon. Imao je ogrebotinu na licu a jednom rukom pridržavao je pantalone koje su bile u fronclama.

„Ne. On je idiot. Upropastio nas je... Skroz na skroz... Nikada se neću pomirili sa njim”, rekao je Orekin s knedlom u grlu.

„On je luđak! Promeniću mu lični opis...”, gundao je za sebe Moneca.

„Prestanite sa kurčenjem. Da ste se odmah pomirili i čestitali jedan drugom Novu godinu!”, rekao je Bujakaro gledajući na sat.

Njih dvojica su se kao dva psa mužjaka oprezno motali oko njega.

„Dosta više! Tačno je ponoć. Stisnite jedan drugom ruku.”

Moneca je poslušno pružio ruku. Orekin je svoju pružio nevoljko.

A tad je kancelariju prodrmla snažna eksplozija.

Nula!

POČINJU NOVA GODINA

83. KRISTIJANO KARUĆI

Kristijano je na tenane oblačio kaput i stavljao Šal, spremajući se da se suoči sa majkom i gostima, kada ugleda Riblju Kost kako utrčava u sobu i viče:

„Kristijano! Kristijano. Najebali smo. Pali smo. Kao mladi majmuni. Policija! Moramo da se kurtališemo robe.” Jurcao je po sobi u potpunoj panici.

Kristijano ga je zbunjeno gledao.

Mora da je u pitanju novi trip.

Njegov ortak Riblja Kost već ga čeka napolju. Ovaj trip nije bio tako impresivan kao onaj sa Vikinzima ili onaj sa revolverašom, ali je u svakom slučaju mnogo relaniji. Ova opsena urlala je kao manijak i gurala plakar sa njegovom odećom ka vratima sobe.

„Šta radiš to?”

„Dođi! Dođi!”, rekao je zgrabivši ga snažno za članak.

Kristijano je čuo majku i ostale goste kako viču pokušavaju da otvore vrata zabarikadirana ormanom.

„Otvorite! Otvorile! Kristijano! Kristijano otvori! Šta se desilo?”

Riblja Kosi gaje uprkos njegovom protivljenju povukao Ka kotlarnici.

„Pusti me! Molim le, pusti me! Moja majka hoće da uđe...”

„Ne to nije tvoja majka. Slušaj me! Dobro me slušaj! To su oni iz „Majami Vajsa”. Hoće travu. Naučili su da savršeno imitiraju glas tvoje majke. Dođi!”

Riblja Kost je sav zadihao otrčao do kotla. Nervozno je otvorio vratanica plamenika.

Svetlost vatre obasjala je mračnu sobu.

Okrenuo se ka Kristijanu.

Luđački se cerekao.

Drhtao je. čkiljio očima. Balio. Smejao se.

„Šta si naumio?”, mucao je Kristijano postoje shvatio da nije reč o još jednom tripu.

Bila je to stvarnost.

Gola stvarnost.

„Da se oslobodim dokaza.”

„čekaj! ček...”, prodra se Kristijano i skočio na njega.

Ali Riblja Kost je bio brži. jednim jedinim pokretom ubacio je ranac u plamenik.

Kristijanu se grlo steglo.

Nije ni pokušao da istrči. Da pobegne.

Bilo je kasno.

Prekasno.

Bez ikakvog smisla.

Jedino je stigao da prozbori:

„Unutra je dinamit, morončino!

Ni Mašimo Russo zvani Riblja Kost, ni Kristijano Karuči neće dočekati sledeću Novu godinu.

Tačno u ponoć eksplodirala je zgrada Kapri.

84.

Svi prozori su popucali te se srca obrušila na parking, parkić sa borovima, tobogane i zarđali ringišpil luna parka. Padala je po Kasiji, po Ponci, po okolnim stambenim kompleksima. Zbog vazdušnogstrujanja izazvanog eksplozijom mnoga kola na parkingu poletela su nekoliko metara uvis. Portirnica je završila s druge strane ulice. Božićna jelka potpuno je spaljena. Njene

raznobojne kugle su zbog silne toplote takođe eksplodirale.

Patuljaste palme, posađene u velike saksije, završile su na zidu koji je opasavao kompleks.

Izbio je požar.

Širio se ogromnom brzinom. Od suterena ka potkrovlju. Preko stepeništa i otvora za lift. Stanovi su se pretvorili u lomače.

Paklena stihija nemilosrdno je gutala sve pred sobom pre nego što bi plamen pobjednički počeo da kulja kroz prozor.

Vatra je zahvatila i stare podzemne cevovode za gas koji su sjedinjavali Poncu i Kapri kao sijamske blizance.

85.

Pedest osam sekundi posle ponoći eksplodirala je i Ponca.

Eksplozija je bila mnogo jača jer su u suterenu bili rezervoari za gas.

Krov je poleieo kao zapušač na šampanjcu a žalim se na parking. Kasiju i celu okolnu zonu. obrušio crep i fasadna cigla.

Pečurka sa ogromnom glavom od vatre, dima i gareži, podigla se u vazduh iznad Kasije. Nabubrila je od gasova nastalih sagorevanjem.

Vatromet koji je parao rimsko nebo svojim kometama i zvezdama padalicama izgledao je kao jad i beda u poređenju sa tim paklenim čudovištem koje je bojilo oblake pune kiše u crveno i crno.

Nakazni džin u svetu veslačkih patuljaka.

Video se u celom gradu.

Svud od reda.

Parioli. Prati. Tras tevere. San Đovani. A eksplozija se čula i u okolini Kima, iza kružnog puta. čak do Fraskatija i Kastelgandolfa.

A Rimljani koji su proslavljali Novu godinu po kućama, na terasama, ulicama ili trgovima, u kolima ili na obali Tibra, razjapili su usta u neverici. Ali nedugo zatim razlegaše spontani

aplauz koji se pretvorio u ovacije sa zvižducima, plesom i radosnim zagrljajima. Reke i reke šampanjca propratile su rađanje tog pirotehničkog čuda.

Pričalo se da je taj vatromet iznenađenje koje je svojim građanima spremio gradonačelnik Rima.

Riblja Kost bio je u pravu kada je rekao:

„Biće to eksplozija koja će se pamtiti godinama. Iako jaka da će se svi oni beduini sa petardicama izblamirati kao nikada,”

86. – 3:20

Najzad se na grad svalio snažan pljusak i prekinuo slavlje. I najupornije lutalice kojima nikada nije dosta cunjanja po gradu morale su da se vrate kući.

Neki su bili iscrpljeni i srećni što mogu da se bace u krevet.

Neki nisu.

Ta jaka kiša najzad je uspela da ukroti vatrenu neman.

87. – 6:52

U šest i pedeset dva po ruševinama je još uvek padala dosadna sitna kiša. Bilo je hladno ali nije bilo vetra. Nebo je bilo prekriveno

oblacima, dok je obližnja dolina utonula u maglu.

Zgrade i dim formirale su jedinstvenu sivu masu. Miris gareži, spaljene plastike, benzina i borovine nakvašene kišom, štipao je za oči.

Tu i tamo u zgarištu se video još poneki plamičak, dok je dim pokrивao ostatke zgrada.

Kasija je zatvorena. Postavljene su blokade kako bi se sprečio prolazak kola i radoznalaca koji su svuda voleli da ture svoj nos.

Kompleks je ostao bez skoro dvesta metara asfalta. Sa sobom ga je odnela eksplozija. Izuvijane olupine automobila, razbacane svuda po ulici, još uvek su se pušile. Od zida koji je opasavao

kompleks nije ostalo baš ništa. Sada je izgorele zgrade okruživalo samo poneko spaljeno stablo bora. Ogromni natpis „Vukodlak” potpuno se istopio i rasuo po krovu čađave zgrade diskoteke.

Vodovodne cevi pukle su od toplote i napravile pravo jezero. Kad god bi neka od službenih kola tu prošla podigao bi se takav mlaz, kao da prolaze gliseri.

Vozila hitne pomoći, vatrogasni kamioni i policijska kola Sili su bez ikakvog reda parkirani ispred ulaza u kompleks.

Vatrogasne ekipe, u svojim karakterističnim narandžastim uniformama, pokušavale su da razgrnu ruševine i pronađu preživjele. Niko nije razgovarao. Na sve strane čuo se zvuk električnih testera i pijuka koji su udarali po betonu.

„Evo jednog. Ovde je! Dođite da mi pomognete”, reče iznenada jedan vatrogasac pokušavajući da podigne neku tešku gredi Lice mu je bilo pokriveno kapuljačom po kojoj je lila kiša.

„Leš! Galava mu je raspolučena na dva dela. Pozovite bolničare...”, povikao je uklonivši gredu. Umorno je položio ruke na svoje bokove.

Uzaludan trud.

Dosada su pronašli samo mrtvace.

Nada da će uspeti da pronađu nekog preživelog bila je prilično mala. Eksplozija je bila suviše jaka.

Vatrogasac, kome su dva čoveka priskočila u pomoć, grabio je telo za ruke i izvukao ga.

žena.

Nosila je dugačku crvenu svečanu haljinu progorelu na više mesta. Starija žena. Imala je mršave i smežurane staračke ruke koje su uz

to bile i pocrnele od plamena. Na prstima nekoliko velikih prstenovi a na zglobovima zlatne narukvice i sat koji je još uvek radio. Od glave nije ostalo gotovo ništa. I to malo što je preostalo bilo je potpuno ugljenisano.

88. FILOMENA BELPEDIO – 7:00

Ceo film bio joj je pred očima.

Policija razvaljuje vrata i ulazi u njen stan. Znatiželjne kom šije muvaju se po stepeništu. Na kauču njen leš. Lekar podiže glavu sa njenih grudi i klima glavom. Da, mrtva je. Videla je kako je ukočenu i bledu stavljaju u crnu plastičnu vreću.

A onda misa.

„Usamljenost može da dovede do očajničkog koraka. Dužnost Crkve je da razume takav čin. Pomolimo se. Pomolimo se za dušu Filomene, dobre žene...“, rekao je sveštenik.

Njenom sinu. mužu i njegovoj novoj supruzi oči su bile pune suza.

A onda je otac zagrlio sina i obojica su počela da plaču.

Eto vidiš da su te voleli!

Videla je i onih par mučenika koji su je poznavali kako prate kovčeg s njenim telom. Verano. Raka. Zemlja.

I na kraju mrak...

A gde je završio mrak?, upitala se Filomena.

Bilo je nekakvog svetla. Jedva primetnog, ali ga je ipak bilo.

Bledunjavo i slabašno svetlo probijalo se kroz ruševine koje su je pokrivala.

Ruševine?! Kakve sad pa ruševine?

Ne znam. Kunem se u Boga da ne znam. A ne želim ni da saznam.

Ležala je potrbuške. Krv joj se slivala u glavu. U nekom čudnom položaju. Osećala je jezivi pritisak u predelu vrata.

Ogromna greda pritiskala joj je leđa i sprečavala je da se pomeri ili okrene. Morala je da ostane nepomična u tom veoma neugodnom položaju.

Nije osećala noge. Štaviše kao da joj se u samim nogama razmirelo milion mrava. Pomerila je ruku i počela da čeprka po komadićima maltera, a onda uštinula samu sebe za butinu.

Ništa.

Kao daje uštinula nečiju tuđu nogu, ili leš.

Noge su mi polomljene.

Probala je da zaboravi na bol i smisli nešto pametno.

Nisi mrtva. Nisi uspjela da izvršiš samoubistvo, živa si. živa!

U daljini, iznad te grobnice od cigala, drva i betona kojom je bila zatrpana, čula je zavijanje sirena i brujanje električnih testera.

Mora daje dan.

Bila je mokra i smrznut...

Nisi uspjela da se ubiješ. Tolika si kilava da ni to nisi uspjela!

Svaka ti čast!

Vrat ju je boleo. Osećala je kako joj se mišići zatežu kao strune.

Sad ću da počnem da vičem. Potražiću pomoć Ali nije to uradila. Pokušala je da pomeri prste na stopalima.

Pokreću se! Pokreću se!

Izluđivala je greda na leđima. čak i pri najmanjem pokretu greda joj je prelazila preko odranog mesa. Morala je da pronađe način da promeni položaj.

Pozobala sam sve pilule za spavanje... Kako to da nisam umrla?

Zato što tvoj gospodar, onaj koji upravlja tvojim životom, to nije hteo.

Tvoj jedini gospodar.

Peh.

Uspela je nekako da rukama zgrabi gredu. Pokušavala je daje odgurane. Nije se pomerila ni za milimetar. Možda je gurala na pogrešnu stranu. Morala je da iskoristi leđa. Bez obzira na užasan bol.

Hajde matora. Duboko udahni i gurni leđima. Zaboravi na bol.

Tako je i uradila. Uspela je da se oslobodi grede.

Kiša maltera i cigle sručila joj se pravo na glavu. I na ranu na leđima. Ostala je da leži u tom položaju. Sa zemljom u ustima.

Hajde matora, vidiš da nisi riknula ni ovaj put izlazi iz te rupe.

Pokrenula je nogu. A onda i drugu.

Dakle nisu slomljene. Sumo su utrnule.

Počela je da razgrće rukama. Kao pobesneli bernardinac.

Lomila je nokte, grebala ruke. Uspela je da pomeri ogromnu drvenu ploču i da najzad iznad sebe ugleda sivo nebo.

Kiša joj je po kvasila lice. Na trenutak je ostala u lom položaju.

Zatvorenih očiju. Zaslepljena svetlom. Pustila je da joj ta hladna kiša opere lice.

Nije umrla.

Šta čekaš? Da padne, noć?

Urlajući od bola okačila se na neku betonsku gredu i rukama izdigla na površinu.

Izašla je. Poput pečurke.

Pogledala je oko sebe.

Ništa nije shvatala.

A onda je prepoznala pocrnele borove na koje je gledala njena terasa. Videla je Kasiju i zgrade preko puta.

Samo što sada nije bilo ni njenog stana, ni zgrade preko puta.

Sve je sravnjeno sa zemljom. Pretvoreno u ruševine iz kojih je tu i tamo kuljao dim.

Mora da je došlo do neke eksplozije.

S mukom se pridigla.

Na sebi je imala potpuno pokidanu spavaćicu. Vrat bi je zaboleo čak i pri najmanjem pokretu glave. Ruke su joj bile izgrebane, rana na leđima bolno je pulsirala, ali osim toga ništa joj nije falilo.

Šta čekaš? Hoćeš da uživaš u prizoru? Mrdaj dupe!

Počela je da se četvornoške pentra uz ruševine. Vatrogasne ekipe i dalje su čeprkale po kamenju. Dizalica je kopala. Na ambulantskim kolima treperilo je pjavo svetlo. A najednom delu parkinga, koji je nekim čudom preživeo kataklizmu, bili su poredani leševi. Desetak. Potpuno ugljenisani. Neprepoznatljivi.

Mrtvaci u svojoj super garderobi.

Svi su poginuli. Svi do jednoga. Samo sam ja preživela.

Bila je sigurna u to.

Niko je nije ni primetio.

Niko nije obratio pažnju na tu ružnu i debelu ženu u spavaćici, na tu spododbu sa slepljenom kosom koje je četvornoške bauljala po ruševinama.

Prešla je preko zgarišta kao nevidljivi duh.

A možda je to zaista i bila.

Bili su suviše zauzeti iskopavanjem.

Prošla je nesigurnim korakom pored ostataka kapije kompleksa „Ostrva“ i bosonoga, po kiši. krenula Kasijom.

Kuda je krenula?

Da živi.